

1117
1928

ГЕНЕРАЛЕНЪ ЩАБЪ НА ГЕРМАНСКАТА АРМИЯ
ВОЕННО-ИСТОРИЧЕСКА СЕКЦИЯ

БАЛКАНСКАТА ВОЙНА

1912-1913

ВОЕННИТЪ ДѢЙСТВИЯ ВЪ ТРАКИЯ
ДО
ЧАТАЛДЖАНСКОТО ПРИМИРИЕ

ПРЪВЕДЕ ОТЪ НѢМСКИ
Д-РЪ ДИМИТЪРЪ МИХОВЪ
ЗАПАСЕНЪ ОФИЦЕРЪ

СОФИЯ
Печатница на С. М. Стайковъ
1914.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	Стр.
Политическа прѣдистория	1
Турската армия	7
Българската армия	15
Театърът на военнитѣ дѣйствия	20
Съсрѣдоточението	
Българското съсрѣдоточение (25), Бойно разписа- ние (25), Съсрѣдоточението на турската източна ар- мия (26), Българскиятъ планъ (30), Турскиятъ планъ (35), Източната армия около Лозенградъ (36), Кавалерийски бой при Вайсалъ (37)	25
Военнитѣ дѣйствия въ Родопитѣ	
Походъ на 7-а Рилска дивизия къмъ Солунъ (38), 2-а Тракийска дивизия въ Родопитѣ (40)	38
Настѣплението къмъ Одринъ (42)	
6. октомврий (44), 9. октомврий (44)	42
Настѣплението на I и III армии.	
Настѣплението на I армия (46), Настѣплението на III армия (47)	46
Боятъ при Лозенградъ (47).	
9. октомврий (50), Турското настѣпление на 9. окт. (51), III армейски корпусъ (52), Бой при Ериклеръ (53), Бой при Ескиполосъ (54), II армейски корпусъ (56), Боеветѣ при Селиолу и Гечкенли (58), Изла- зътъ на Одринския гарнизонъ (63), Положението на 9. окт. на смрачаване (63), Отстѣплението на турцитѣ на 9. сръщу 10. окт. (65), Отстѣпление на I армей- ски корпусъ (67), Командующиятъ турската източна армия (68), 10. октомврий (69), III армейски корпусъ (70), Бой при Ериклеръ — Петра (70), Командую- щиятъ източната армия отстѣпва (74), II армейски корпусъ бездѣйствува и на 10. октомврий (75), Изла- зътъ при Кайпа (77), Турцитѣ на линията Виза — Люле Бургасъ (81), Българитѣ слѣдъ боя при Ло- зенградъ (82)	47

Дѣйствиата подъ Одринъ въ срѣдата на мѣсець октомврий (85).

Обкръжаване на Одринската крѣпость (88)

85

Боятъ при Люле Бургасъ.

Настѣпление на I и III армии (90), Изясняване на обстановката (90), Турскитѣ наредби за боя при Люле Бургасъ (91), 15. октомврий (96), Българското настѣпление на 15. октомврий (97), 16. октомврий (98), Карагачката позиция (99), I източна армия на 16. октомврий вечерята (109), 17. октомврий (110), I източна армия на 17. октомврий (113), Дѣйствиата на IV армейски корпусъ (115), I и II армейски корпуси отстъпватъ (118), Проривътъ на 4-а Прѣславска дивизия (119), I източна армия на 18. октомврий (119), II източна армия на 19. октомврий (121), 4-а Прѣславска дивизия настѣпва срѣщу III армейски корпусъ (125), 19. октомврий (129), III и XVII армейски корпуси настѣпватъ (130)

90

Отъ Люле Бургасъ до Чаталджа.

20. октомврий (132), Отстъпление на II източна армия (133), Дѣсниятъ турски флангъ избѣгва въ Виза (134), Центърътъ и лѣвиятъ флангъ на турцитѣ на 20. октомврий (135), Българитѣ не прѣслѣдватъ (137), Затруднения въ продоволствието (139), Турцитѣ продължаватъ отстъплението си (143), Положението на 22. октомврий (143), Турцитѣ се оттеглятъ на Чаталджа (144), Прѣустройството на източната армия (145), Турската армия се съвзема (151), Холерата избухва (153), Турцитѣ заематъ Чаталджанската позиция (155), Българитѣ настѣпватъ къмъ Чаталджа. 24. октомврий (156), Българитѣ прѣдъ Чаталджа (158)

132

Боятъ при Чаталджа.

Малочислена бойна часть (160), 4. октомврий. Артилерийски бой (161), Атаката на I армия (163), Атаката на III армия (164), Настѣплението на 9-а дивизия (165), Атаката на 3-а дивизия (166), Командующиятъ съединенитѣ български армии на 4. ноемврий вечерята (167), Дѣйствиата на турската армия на 4. ноемврий (167), Атака прѣзъ ноцята на 4. срѣщу 5. ноемврий (118), 5. ноемврий. 29-и пѣхот. Ямболски полкъ отблѣснатъ (169), Катастрофата на 4-и п. полкъ (170), 4-а Прѣславска дивизия се намѣсва (171), Деньтъ свършва съ артилерийски двубой (172), Раняване на Махмудъ Мухтаръ Паша (172), Боятъ при Чаталджа — успѣхъ на турцитѣ

(174), Малки схватки до примирието (175), Българите напускат Чаталджанската долина (177), Турски планове за настъпление (178) . . . , . . .

160

Плѣняването на Яверъ Паша (179).

Яверъ Паша остава въ Родопитѣ (180), Бой при Кърджали, 8. октомврий (180), Българската главна квартира заповѣдва, да се очистятъ Родопитѣ (181), Яверъ Паша отстъпва къмъ югъ (183), Бригадата на Полковникъ Танева настѣпва къмъ Дедеагачъ (184), Бой при Куюнъ Ери на 7. ноемврий (185), Бой при Бююкъ Вакуфъ на 8. ноемврий (185), Бригадата на Полковникъ Танева атакува Дедеагачъ. 9. ноемврий (187), Полковникъ Таневъ заповѣдва отстъпление (188), Командующиятъ II армия заповѣдва на конната бригада да настѣпи наново (189), Яверъ Паша достига долината на Марица. 11. ноемврий (190), бригадата на Полковникъ Танева атакува. 14. ноемврий (190), Турцитѣ се прѣдаватъ (192).

179

Причинитѣ на турскитѣ поражения.

Лоша мирноврѣменна подготовка (194), Нецѣлесъобразна мобилизация (196), Нецѣлесъобразно съсредоточение (198), Военнитѣ дѣйствия (199), Лошо попълване на хранителнитѣ и бойнитѣ припаси (201), Въоръжението (203).

194

Българското командуване (205).

Продоволствуване на армията (209), Санитарното дѣло (210).

205

Водене на боя и дѣйствие на отдѣлнитѣ родове войски.

Пѣхота (211), Картечници (218), Конница (219), Артилерия (222), Единство въ дѣйствиата на пѣхотата и артилерията (231), Общи заключения (234). . . .

211

Приложение.

Бойно разписание на източната турска армия въ началото на военнитѣ дѣйствия

237

III
1929.

8011 3
11

ПОЛИТИЧЕСКА ПРЕДИСТОРИЯ.

Войната прѣзъ 1912—13 година се яви като вѣнецъ на дългата оная борба между господаритѣ-турци и поробеното нетурско население, която е тѣй стара, както и самото турско владичество на Балканитѣ. Докато османството стоеше на върха на своята военна мощъ, не можеше и да се мисли за нѣкаква явна съпротива отъ страна на поробенитѣ. Не можеше да се мисли за каквато и да било намѣса на съседнитѣ държави, които турската войска неведнажъ бѣше докарвала до края на пропастьта. Но и слѣдъ угасването на военния ентузиазъмъ и на военната мощъ у турцитѣ, нѣкои енергични владѣтели успѣха да продължатъ завоевателната политика съ помощта на рекрутиранитѣ измежду християнското население яничари. Двукратното явяване на турцитѣ до Виена означава върха на тѣхната мощъ.

Но вътрѣшното разложение на османството, неговото прѣвръщане отъ дивъ завоевателенъ народъ въ мирно градско и селско население не прѣдизвика сжщо тѣй бързо западане на международното положение на Турция като сила. Поради вътрѣшна слабостъ или поради други борби Австрия, Русия и Полша дълго врѣме не закачаха сериозно опасния противникъ. Чакъ прѣдъ прага на деветнадесетия вѣкъ Австрия подзе борбата, но не можа да задържи завоеванията си вънъ отъ прѣдѣлитѣ на старата Стефанова корона.

Въ втората половина на осемнадесетия вѣкъ на чело на противникитѣ на Турция застана Русия. Въ нѣколко войни тя отне отъ султанитѣ териториитѣ на сѣ-

върхъ отъ Кавказъ и отъ Черното море. Но на Балканския полуостровъ тя трѣбваше да се задоволи съ частичното отдѣляне на Молдова и Влахия отъ турската империя.

Макаръ че тия войни бѣха засегнали сравнително слабо сѣщинската Турция, все пакъ тѣ изтъкнаха слабоститѣ на османската империя толкова явно, че и поробенитѣ народи дигнаха глава. Не само черногорцитѣ, които отдавна се бѣха радвали на сравнителна независимостъ въ своитѣ далечни планини, но дори и сърбитѣ и гърцитѣ встѣпиха, въ първата половина на деветнадесетия вѣкъ, въ борба съ своитѣ господари. Жестокоститѣ, съ които турцитѣ се опитаха да потушатъ бунта особено въ Гърция, само увеличиаха силнитѣ симпатии на западна Европа къмъ гърцитѣ и прѣдизвикаха на край първата дружна намѣса на великитѣ сили (бой при Наваринъ въ 1827 год.) и втора война на Русия съ Турция (1828/29). Отъ тая война не само Гърция доби своята независимостъ, но и Сърбия и дунавскитѣ княжества получиха ограничена самостоятелностъ.

Отъ това врѣме насамъ източниятъ въпросъ, сир. въпросътъ за бждащата физиономия на юго-източна Европа, изостренъ поради прѣплитането съ въпроса за владѣнието на източнитѣ излази на Сръдиземното море, не е прѣставалъ да занимава европейската политика. Прѣчка за неговото бързо разрѣшение съобразно съ интереситѣ на Русия и на балканскитѣ народи, за окончателното изгонване на турцитѣ изъ Европа се явяваше не толкова военната мощъ на Турция, колкото противурѣчието между интереситѣ на великитѣ сили, противурѣчие, което дори накара Англия и Франция да се застъпятъ въ Кримската война съ оръжие въ ржка за съществуването на Турция.

Но въ края на краищата подкрѣпата, която силитѣ оказаха на Турция, се оказа сжщо тъй недѣйстви- телна, както и реформеното дѣло, което различни евро- пейски конгреси налагаха на Портата. Реформитѣ, чия- то главна цѣль бѣше да гарантиратъ и да приравнятъ християнското население, се намираха въ такова проти- вурѣчие съ природата на османството, че турцитѣ не можеха да ги прокаратъ сериозно. Отъ друга страна тия реформи бѣха недостатъчни за растящото народно самосъзнание на балканскитѣ народи, което намѣри мощна опора въ пробуждащото се съзнание за общ- ността на славянскитѣ племена, сир. въ панславизма. Подкрѣпени отъ Австрия и Русия, сѣрбитѣ успѣха въ 1867 год. да издѣйствуватъ отдрѣпването на турскитѣ гарнизони изъ сѣрбска територия. Между това, слѣдъ детронирането на Султанъ Абдулъ Азиса, турцитѣ успѣ- ха да потушатъ съ проливане на много кръвь раздуха- ното отъ Сѣрбия и Черна гора възстание въ Херцего- вина и подкрѣпяното отъ Русия движение въ България и да побѣдятъ Сѣрбия.

Тая борба още не бѣше завършена, когато Русия сметна, че е ударилъ часътъ за окончателната разпла- та. Въ войната прѣзъ 1877—78 г. руската войска, слѣдъ най-неочаквани обрати въ успѣха, които показаха нена- малената способностъ на турскитѣ войници за отбрана, достигна току до вратитѣ на Цариградъ. Но и тоя пжтъ намѣсата на заинтересуванитѣ въ сжществуването на Турция велики сили прѣдотврати окончателното рѣше- ние на въпроса. Турската империя вѣншно се запази. Но Босна и Херцеговина, България и Източна Румелия останаха въ такава слаба връзка съ нея, че окончателното имъ изгубване за Турция ставаше само въпросъ на време.

Между това въ Турция като че ли пакъ настѣпи подемъ. Въ продължение на тридесетъ години Султанъ

Абдулъ Хамидъ държа здраво съ желѣзна ржка въ едноцѣло сепаратистическитѣ елементи на собствена Турция. Наистина, той не можа да задържи по-крайнитѣ провинции: Тунисъ подпадна подъ френско владичество, Египетъ подъ английско, а Източна Румелия наложи присъединението си къмъ България. Но неговата умѣла политика, доброто управление на финанситѣ, построяката на пѣтища и, макаръ и само вънкашно, подобренieto на войсковитѣ учрѣждения спечелиха на Турция по-голяма мощъ и уважение, върху чиято истинска стойностъ се излъгаха дори отлични познавачи на европейския изтокъ. Тия не можаха да видятъ, че тъкмо това владичество, основано на насилието и одушаващо всѣкакъв истински напредъкъ и всѣкаква инициатива, бѣше разрушило комплекса, какъвто прѣдставя отъ себе си турската държава.

Но въ края на краищата и тая система, почиваща на недовѣрието и насилието, не можа да се задържи. Арменскитѣ вълнения, размирицитѣ въ Македония и на островъ Критъ дадоха поводъ за нови и нови прѣдупрѣждения и намѣси на силитѣ и за гръко-турската война въ 1897 год., която свърши съ неочаквана, но безрезултатна турска побѣда. Строгостта, съ която се потѣпкваше всѣко по-свободно движение всрѣдъ турския народъ, направи враждебни на управлението на Абдулъ Хамида най-добритѣ синове на народа и прѣди всичко на войската.

Най-сетнѣ все повече и повече растящото недоволство на все по-многобройнитѣ напредничаеви елементи, тъй нареченото младотурско движение, наложи въ 1908 г. да се прогласи конституцията. Но скоро се оказа, че това е само несериозно срѣдство за успокоение на духоветѣ. Възстанието прѣзъ 1909 година, заемането на Цариградъ отъ солунскитѣ войски и детро-

нирането на Султана Абдулъ Хамида рѣшиха успѣха на новото врѣме.

Това ново врѣме поиска да даде безъ всѣкакви прѣходни стадии всички придобивки на парламентаризма: равноправие на всички турски подданници безъ разлика на вѣра и народностъ, всеобщо избирателно право, правителство излѣзло изъ срѣдата на парламентарното болшинство, основаване на съврѣмenna свободна държава, административни реформи отъ всѣкакъв родъ. Но много скоро изникнаха неизбѣжнитѣ трудности при прѣбързаното прокарване на толкова обширна програма. Дѣятелността на парламента и на често смѣняванитѣ правителства се парализираше отъ партийнитѣ борби, въ които, за нещастие на армията, вземаха участие и офицери. Упорството и индиферентността на властитѣ прѣчеха на прилагането на проектиранитѣ реформи. Запращаващитѣ промѣни на порядкитѣ, съ които, колкото лоши и да бѣха тѣ, хората вече бѣха свикнали, наедно съ постояннитѣ силни чужди влияния, прѣдизвикаха нови вълнения въ Йеменъ, въ Албания и въ Македония, които държаха армията на щрекъ, правѣха невъзможна и безъ това трудната реорганизация и отслабваха народната мощъ.

Окончателното прѣминаване на Босна и Херцеговина въ австрийско владѣние прѣзъ 1908. година и завладѣването на Триполи отъ Италия прѣзъ 1911. година показаха още веднажъ ясно слабостта на турската държава. И ако, въпрѣки това, Турция остана непокътната въ територията си, причината трѣба да се търси въ все пакъ широко разпространеното надцѣняване на нейната военна дѣеспособностъ, което се усили още повече слѣдъ неочаквано твърдото упорство въ Триполи. Главната причина обаче бѣше политическото положение на Европа, което не позволяваше на никоя държава да посегне на Турция.

Но тъкмо това положение прѣчеше на великитѣ сили да се намѣсвятъ въ полза на Турция и даде на стоящитѣ вѣнъ отъ европейскитѣ групировки балкански държави възможността да се хвърлятъ безпрѣпятствено въ борба съ Турция. За тая борба тѣ бѣха се готвили отъ години. Потрѣбността да се увеличатъ чрѣзъ присъединяване на турска територия и на откъснати сънародници не оставяше да заглѣхне мисълта за прѣдстоящото разчистване на смѣткитѣ съ Турция.

Въпрѣки западането на Турция и засилването на балканскитѣ държави, пакъ никоя отъ тѣхъ не бѣше въ състояние да подкачи съ собствени сили борбата съ Турция. Трѣбаше прочее да се изгладятъ или на първо време поне да се оставятъ на страна противуположнитѣ интереси на отдѣлнитѣ държави и да се тури основата на задружнитѣ дѣйствия. Това стана въ прѣговори, които, започнати въ 1909 година, се свършиха прѣзъ лѣтото на 1912 година съ сключването на балканския съюзъ, сир. на различни договори, съ които България отъ една страна и Сърбия, Гърция и Черна-Гора отъ друга се съюзяваха за задружни дѣйствия и уреждаха разпрѣдѣлението на добитата плячка. Като най-ранно начало на дѣйствиата се прѣдвиждаше краятъ на жетвата въ 1912. година. Поводъ за войната щѣше да даде искането на сериозни реформи въ европейскитѣ вилаети на Турция. Сигурно сж смѣтали, че Турция непрѣмѣнно ще отхвърли подобно искане на прѣдишнитѣ си васални държави.

Тѣкмо по тоя планъ се развиха събитията прѣзъ есенята на 1912 година. Засиленото четнишко движение въ Македония, Стара Сърбия и Албания изостри отъ само себе си положението. Взаимни оплаквания отъ трупане на войска и отъ въоръжавания на съсѣдитѣ сочеха опасността отъ война толкова ясно, че великитѣ

сили се видѣха принудени да прѣдприематъ дипломатически постѣпки. Но изказаното на балканскитѣ държави неодобрение на всѣко нарушение на мира и изявлението, че ще пазятъ на всѣка цѣна териториалната цѣлостъ на Турция, не произведоха очаквания ефектъ. Слѣдъ като Турция, увѣрена, че работата не ще дойде до война, бѣше разпуснала своитѣ резервисти, балканскитѣ държави прѣдяха нови неизпълними искания, като напримѣръ незабавното разоржжаване на Турция. Отъ тия искания Портата заключи, че войната е неизбежна, и на 4 октомврий скъса дипломатическитѣ сношения съ балканскитѣ държави. Още прѣди това Черна Гора бѣше почнала на 25 септемврий войната.

ТУРСКАТА АРМИЯ.

Прѣзъ царуването на Абдулъ Хамида вжтрѣшната стойностъ на турската армия бѣше много намалѣла. Недовѣрието на султана прѣчеше на издигането на енергични началници. Висшитѣ офицери длѣжеха бързия си напрѣдѣкъ много по-малко на своитѣ способности, отколкото на благоволенieto на двореца, чиито подозрѣния тѣ се стараеха по всѣкакъвъ начинъ да отстранятъ. Никакво дѣйствително обучение на войскитѣ за война не бѣше възможно поради запрѣщението на всѣкакви бойни стрѣлби и на всѣкакви по-значителни упражнения. Влиянието на германскитѣ реформатори бѣше много малко: макаръ и да имъ се удаде на обучать тукъ-тамъ надеждни войскови части, все пакъ ядрото на армията остана незасегнато отъ тѣхната дѣятелностъ.

Обстоятелствата слѣдъ прогласяването на конституцията не благоприятствуваха за създаване на дѣеспособна армия. Офицеритѣ бѣха главната опора на младотурския комитетъ. Тѣ бѣха свалили абсолютизма, и

много отъ тѣхъ се смѣтаха призвани да играятъ и за на-
прѣдъ въ политиката ржководна роля. Това ги отклоня-
ваше отъ съвѣстното изпълнение на служебнитѣ имъ за-
дѣлжения и понѣкога убиваше взаимното довѣрие. Оная
часть отъ офицеритѣ, която не бѣше получила отъ ко-
митета очакванитѣ облаги, се присъедини къмъ про-
тивницитѣ на младотурския комитетъ. Образува се во-
енната лига, която свали въ 1912 г. комитета и, заела
властѣта, изпадна въ сжщата грѣшка.

Понеже и въ военното училище се занимаваха рев-
ностно съ политика, цѣлиятъ офицерски корпусъ бѣше
изложенъ на разлагащото влияние на партизанщината.
Младиятъ офицеръ при постѣпването си въ армията
нѣмаше нито достатъчно военно образование, нито раз-
вито чувство за редъ и дисциплина. А старитѣ офицери
бѣха отвикнали подъ гнета на миналия режимъ отъ
всѣка сериозна работа и не можеха да проявятъ необ-
ходимата въ службата имъ самостоятелност и инициатива.

Числото на офицеритѣ бѣше изобщо много малко.
Запасни офицери нѣмаше. Затова едва ли може да се
одобри, дѣто уволниха отъ служба, слѣдъ установяване-
то на младотурското владичество, голѣмо число офице-
ри, произведени отъ строя, тъй нареченитѣ алайлии. Ма-
каръ че военното образование на тия офицери бѣше
слабо, тѣ все пакъ бѣха опитни въ практическитѣ ра-
боти и се ползуваха съ довѣрието на войницитѣ си. За
това тѣ бѣха необходими на по-долнитѣ длѣжности поне
до тогава, докато тѣхното мѣсто се заеме отъ по-добри
сили. Въ тая мѣрка главно трѣба да се дири причина-
та за тъй живо чувствуваната прѣзъ войната и повлѣкла
такива лоши послѣдствия липса на офицери.

Войнишкиятъ материалъ, поне тоя отъ мохамедан-
ско вѣроизповѣдане, бѣше прѣвъзходень. Само на офи-
церитѣ пада вината, дѣто не сж възпитали надеждни вой-

ници отъ тоя добъръ суровъ материалъ. Тъ не можахъ да схванатъ, че всрѣдъ деморализиращитѣ влияния на днешния бой грижливото възпитание на всѣки отдѣленъ войникъ играе несравнено по-голѣма роля, отколкото до сега. Отдѣлнитѣ успѣхи въ руско-турската война бѣха станали причина да се оцѣнява твърдѣ низко значението на възпитанието и обучението на войника. Мнозина вѣрваха, че турчинътъ е по природа добъръ войникъ. Само че не забѣлѣзваха, какво тогавашнитѣ успѣхи бѣха спечелени главно въ отбраната противъ съвсѣмъ не съответенъ на днешната тактика начинъ на настѣпление.

Твърдѣ лошо влияние оказваше и зачисляването на християни въ войската. Тъ, естествено, симпатизираха на противника и прѣдставляваха винаги ненадеженъ елементъ.

Реорганизацията на турската войска въ 1910 и 1911 години извърши голѣмата грѣшка, че разпокъса всички части отъ най-голѣмитѣ чакъ до полка. Числото на дивизиитѣ, въ сравнение съ мирноврѣмения съставъ на армията, бѣше увеличено твърдѣ много. Затова и щативетѣ за личния съставъ на дружинитѣ прѣдвиждаха само 320 человекъ — нѣщо, което при бавната мобилизация на войската бѣше двойно по-опасно. Но, понеже борбитѣ въ Йеменъ и въ Албания бѣха спънали реорганизацията, до 1912 година бѣха успѣли да прокаратъ новото разпрѣдѣление въ европейскитѣ владѣния само външно.

Много нѣщо бѣше направено, напротивъ, за въоръжението и снаряжението на войската, тъй че въ началото на войната, както частитѣ отъ дѣйствующата армия (низамъ), тъй и тия отъ запаса (редифъ) бѣха снабдени съ напълно модерно въоръжение, облѣкло и снаряжение. Цѣлата армия бѣше облѣчена въ твърдѣ пригодна за цѣлата униформа цвѣтъ хаки, която отго-

варяше прѣвъзходно на цѣѣта на почвата. Низамскитѣ и повечето редифски части бѣха въоръжени съ пушката Маузеръ (калибъръ 7·65 м. м., образецъ 1890—1903) съ мѣрникъ до 2000 метра. П-старитѣ набори бѣха въоръжени съ сѣщата пушка образецъ 1887 (калибъръ 9·65 м. м., магазинъ подъ цѣѣта) и отчасти съ пушка Хенри—Мартини (калибъръ 11·43 м. м.) Всѣки пѣхотинецъ носѣше съ себе си по 150 патрона. Патронни кола имаше само въ малко пѣхотни части. За транспортъ на патронитѣ служеха повече товарни животни — срдство по-пригодно въ тия мѣста.

Ескадронитѣ броеха по 80—90 коня, повечето отъ които бѣха отъ дребната и много издържлива анадолска, а остатъкътъ отъ руска и венгерска порода. Но, поради разходъ на коне за езда на офицери отъ другитѣ родове оржжия, на които офицери се полагаше конь, ескадронитѣ трѣгнаха въ походъ само съ по 40, най-много 50 коня. Конницата бѣше въоръжена съ сабля и съ 7·65 милиметрова карабина Маузеръ, отчасти и съ по-стари образци. Само единъ полкъ бѣше въоръженъ съ пики.

Сравнително най-добрѣ бѣше поставена артилерията. Изобщо всѣка низамска дивизия имаше по единъ артилерийски полкъ съ 2 отдѣления по 3 батареи отъ по 4 орждия. Полската артилерия бѣше въоръжена почти изключително съ 75 м. м. орждия Крупъ образецъ 1904. Отчасти бѣха въ употребление и по-стари орждия. Едно ново орджие, образецъ 1910 година, бѣше доставено току прѣди избухването на войната. Мѣрнитѣ прибори на това орджие не бѣха познати на войницитѣ, особно на запаснитѣ.

Къмъ нѣкои дивизии имаше придадени планински артилерийски отдѣления. Освѣнъ това армията розпо-

лагаше съ нѣколко батареи 12 с. м. гаубици, които щѣха да се придаватъ къмъ корпуситѣ споредъ нуждата.

Мирноврѣмненната подготовка на армията страдаше отъ това, че много рѣдко се произвеждаха маневри и упражненія съ нѣколко родове оржжія. Затова и началницитѣ отъ всички чинове имаха твърдѣ слаба практика въ ръководене на боя. Отъ войската не се искаха теоретически занятия и военни игри.

Генералниятъ щабъ, облагодияствуванъ съ извънредни привилегіи въ производството, бѣше се отчуждилъ все повече и повече отъ практическата военна работа и по тая причина не разбираше нуждитѣ на войската. Прѣзъ послѣднитѣ години даже и не бѣха помисляли да пращатъ генералщабнитѣ офицери врѣменно въ строя. Но и за тѣхното усъвършенствуване въ тактиката се полагаха твърдѣ малко грижи. Тая е причината, дѣто дѣлата на генералния щабъ, макаръ че въ него се числѣха голѣмъ брой отлични офицери, не удовлетворяваха исканията на войната.

За усъвършенствуването на строевитѣ офицери бѣше направено нѣщо: бѣха учрѣдени пѣхотна и артилерійска стрѣлкові школи и практически курсове прѣзъ 1911 и 1912 година. Но врѣмето бѣше много кратко, и честото прѣкъсване на курсовѣтъ поради частични мобилизации не позволи да се постигнатъ дѣйствителни резултати. Нѣколко образцови полкове, командувани отъ германски офицери, постигнаха добри резултати, признавани отъ всички, но не можаха да повишатъ стойността на ядрото на армията и още по-малко да подтикнатъ армията къмъ по-жива дѣятелность.

Съставътъ на ротитѣ бѣше толкова малочисленъ, че само това обстоятелство стигаше, за да не може да се извършва дѣйствително бойно обучение. Но и за единичното обучение, което е отъ твърдѣ голѣма важность

тъкмо за турския войникъ, бѣха положени твърдѣ малко грижи. Особено липсваше обучение отъ офицери. Управлението и дисциплината на огъня оставяха по тая причина почти всичко да се желае. Удивително слаба бѣше прѣди всичко дисциплината на марша у пѣхотата и издържливостта въ походите. Въ това отношение турската пѣхота оставаше далечъ задъ пѣхотата на европейскитѣ държави.

Конницата не бѣше обучена достатъчно нито въ разузнавателната служба, нито за водене бой. Още при мирноврѣмнитѣ обучения разузнаването даваше обикновено твърдѣ слаби резултати.

Артилерията страдаше прѣди всичко отъ твърдѣ слабо обучение въ стрѣлбата.

За мобилизацията на обозитѣ и на разнитѣ паркове не бѣше пригответено почти нищо. Това бѣше прѣдоставено на импровизацията и на появилитѣ се нужди. Сжщо тѣ санитарната служба, особено въ провинцитѣ, се намираше въ твърдѣ лошо състояние.

Тия многобройни недостатѣци на армията, произтичащи отъ лошата мирноврѣменна подготовка, се усилиха още повече отъ несполучливото разпрѣдѣление, което ѝ се даде при мобилизацията. Турцитѣ не знаеха, какво нѣщо е редовно водене на списъци и съответно на цѣльта разпрѣдѣление на свиканитѣ войници. Тѣ гледаха само да попълнятъ частитѣ до щата за личния съставъ въ военно врѣме. Обучени и необучени хора се зачисляваха безразборно въ едни и сжщи части. Това имѣ за слѣдствие, че, както низамскитѣ, тѣй и редифскитѣ части броеха въ състава си хора, които не бѣха се явявали дори въ казармата. Повечето отъ тѣхъ не бѣха виждали до тогава войнишка пушка, не знаеха, какъ да я пълнятъ и да си служатъ съ нея, и не разбираха нищо отъ мѣрника, чиито цифри сврѣхъ това и не умѣха да

четатъ. Мнозина отъ тѣхъ държели при стрѣлбата пушката току прѣдъ лицето си и били наранени отъ ритането. Повече отъ артилериститѣ не умѣха да поставятъ ни мѣрника, ни запалката. Тѣй армията, съ която Турция се яви на бойното поле за рѣшителния ударъ, недѣеспособна още въ мирно врѣме, бѣше станала, поради начина на своето мобилизиране, почти съвършено негоденъ инструментъ

Приготовленията за съсредоточението бѣха сжщо тѣй недостатъчни. Най-вече липсваше грижата за продоволствуването. Макаръ и да можеше да се прѣдвиди, че рано или късно сждбата на Турция ще се рѣшава въ Тракия за постройка на пжтища не бѣше направено почти нищо. Затова съсредоточението и военнитѣ дѣйствия щѣха да бждатъ извънредно затруднени отъ врѣмето. И желѣзницата, която води отъ Цариградъ къмъ западъ, е еднорелсова. И тѣй, когато военнитѣ дѣйствия започнаха, турската армия още не бѣше завършила съсредоточението си. Армията получавахе постоянно прѣзъ врѣме на военнитѣ дѣйствия и на примирието подкрѣпления отъ Азия. Вслѣдствие на това и поради разформирането на сжществувачи части нейниятъ съставъ постоянно се мѣнѣше, тѣй че не е възможно да се състави точно бойно разписание на армията. Сжщо тѣй и даннитѣ за личния съставъ на армитѣ почиватъ върху непровѣрими свѣдѣния.

Поради оскжднитѣ срѣдства, които бѣше употребила за тая цѣль, Турция не бѣше укрѣпена тѣй, както налагаше застрашеното ѝ положение. Одринската крѣпостъ се обграждаше отъ единъ поясъ остарѣли укрѣпления, които бѣха донѣгдѣ модернизирани само на западния фронтъ. Нито едно отъ тия укрѣпления не можеше да издържи шурма на противника. Позициитѣ за пѣхотнитѣ защитници трѣбваше да се приготвятъ чакъ

при самото въоръжаване на крѣпостъта. Телената мрѣжа, която обгражда цѣлата крѣпостъ, въ началото на военнитѣ дѣйствия бѣше готова само отчасти. Артилерийската отбрана бѣше подготвена цѣлесьобразно отъ мирно врѣме, тъй че, когато българитѣ настѣпваха, първото изкарване на артилерията на позиция бѣше вече извършено. Но повечето орждия бѣха стари, съ малък калибъръ и малка далечность. Числото на дѣйствително модернитѣ батареи бѣше малко. Общо взето, Одринската крѣпостъ не отговаряше на изискванията, на които, по германски схващания, трѣба да отговаря една крѣпостъ. Поради недостатъчността на своитѣ укрѣпления Одринската крѣпостъ изискваше сравнително голѣмъ гарнизонъ, несъотвѣтенъ на нейното значение. Освѣнъ това тя нѣмаше прѣдназначение да се държи дълго врѣме.

Лозенградъ имаше само двѣ съвършено стари укрѣпления съ отворена горжа сѣвероизточно и сѣверозападно отъ града. Но тия укрѣпления, поради малочислената артилерия на българитѣ, биха могли още да иматъ извѣстна стойность. Прѣзъ врѣме на мобилизацията не бѣха взели никакви мѣрки да направятъ отъ Лозенградъ поне донѣкъдѣ способна за съпротивление опора. Поради краткостъта на врѣмето, съ което разполагаха, турцитѣ едва ли биха успѣли въ това. Затуй тѣ отсетнѣ и се отказаха отъ всѣкакъвъ опитъ да защитаватъ Лозенградъ. Но събитията показаха скоро, колко извънредно цѣнна би била на това мѣсто за турскитѣ военни дѣйствия една добра фортификационна опора. Чатаалджанскитѣ укрѣпления, които бѣха тъй сжщо съвсѣмъ стари и затова отъ извѣстно врѣме занемарени, ще бждатъ разгледани по-подробно по-нататъкъ.

БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ.

Българската армия бѣше обучена отначало подъ руско ржководство. Но това руско влияние не трая дълго. Недоволна отъ политиката на княза Александра, Русия отзова своитѣ инструктори току прѣди обявяването на сръбско-българската война. Побѣдоносниятъ походъ противъ сърбитѣ биде извършенъ съ чисто български офицерски корпусъ. Растящото самосъзнание накара тоя младъ офицерски корпусъ да се вмѣси въ политиката и въ вжтрѣшнитѣ смутове, които свършиха съ изгонването на княза Александра. Царь Фердинандъ има неоспорваната заслуга, че отклони офицеритѣ отъ политиката. Съ това тѣхната военна дѣеспособность се повиши значително. Българскиятъ офицеръ се грижи за своето усъвършенствуване, ревностенъ е въ службата, трѣзвенъ и неразгаденъ. Той е въодушевенъ отъ настѣпателенъ духъ и отъ горещъ патриотизмъ. Както навсѣкждѣ, на тоя духъ на офицерския корпусъ съотвѣтствуваше и духътъ на цѣлата войска. Българскиятъ войникъ е силенъ, невзискателенъ и свикналъ на несгоди на врѣмето. Затова той понесе лошата зима на 1912 год. много по-леко, отколкото дошлиятъ най-вече отъ Мала Азия турски войници, които не бѣха свикнали на продължителни дѣждове и на студъ, та страдаха силно отъ тия несгоди. Покрай тия качества, които правѣха отъ него отличенъ боецъ, българскиятъ войникъ бѣше получилъ и добро военно възпитание, което бѣше направило отъ него мислящъ, модеренъ стрѣлецъ. Той и при атаката се ползуваше широко отъ землени закрития, за да напѣдва по-сигурно. Българскиятъ пѣхотинецъ е добъръ и издържливъ пѣшеходъ, свикналъ да взема пѣша дълъгъ пжтъ още прѣди да постѣпи въ казармата. Обутъ е съ ботуши или опинци. Всички бѣха въодушевени отъ твър-

дото желание до изкаратъ на добъръ край войната, въ чиято необходимостъ тѣ бѣха отдавна убѣдени. Цѣлиятъ народъ бѣше готовъ да даде на драго сърдце всички жертви въ хора и срѣдства, които се искаха отъ него. Въ това главно се коренѣше надмощието на българската войска, когато пъкъ турската войска броеше многобройни елементи, които се отнасяха индиферентно, отчасти и враждебно, къмъ цѣльта на войната. Само при тая обща готовностъ за жертви и при това въодушевление българскиятъ народъ, броящъ само 4 милиона и 200 хиляди души, можа да дигне на кракъ четирестотинхилядна войска. Това широко течение, което минаваше прѣзъ цѣлия народъ, напомня живо борбитѣ за германската свобода.

Управлението на огъня се намираше въ ржцѣтъ на взводния командиръ. Окопитѣ се копаеха обикновено за цѣлъ взводъ. Движението напрѣдъ се извършваше, въ зависимостъ отъ терена, отъ състоянието на атмосферата и отъ врѣмето прѣзъ деня, съ прѣбѣжки, пълзишкомъ или ходомъ. Споредъ устава за полската служба пѣхотата трѣбва да се приближи до противника, да го обстрѣля и да се хвърли върху него на ножъ. Обучението за бой съ ножъ бѣше добро. По всичко изглежда, че не може да се говори за нѣкакво особено прѣдпочитане на нощнитѣ дѣйствия. Споредъ устава, нощниятъ бой трѣбва да се ограничи само въ постигане на точно опрѣдѣлени на мѣстността изгоди. Тѣй и се постъпваше прѣзъ врѣме на войната. Българскиѣ устава различаватъ войски, прѣдзначени да задържатъ противника, маневрени войски за извършване на удара и съвсѣмъ слаби резерви, и то само за повишитѣ единици. Картечницитѣ, обикновено разпрѣдѣлени по взводно между веригитѣ, се движеха заедно съ послѣднитѣ. Тѣ трѣбваше да се употребяватъ на рѣшителнитѣ пунктове.

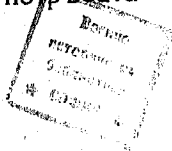
Двѣ трети отъ конницата ездѣха голѣми унгарски коне, една трета бѣше качена на малки мѣстни кончета. На конницата липсваше упражненіе за бой въ голѣма маса. Придаването на картечници къмъ коннитѣ полкове даде добри резултати. Конната дивизия, състояща се отъ петъ полка, имаше четири картечни ескадрона, но нѣмаше артилерия. Липсата на тоя родъ оръжия стѣсняваше отсетнѣ значително бойната дѣятелност на дивизията.

Подобно на конницата, и българската артилерия страдаше отъ недоброкачествения си конски съставъ. Малкитѣ мѣстни кончета бѣха наистина издържливи, но имаха много малка маса, та мжчно прѣвзмогваха по-голѣмитѣ трудности на походитѣ. И артилерията бѣше възпитавана да пести снаряжитѣ си. Инструментитѣ за наблюдение бѣха лоши. Призматически бинокли имаше въ недостатъченъ брой. Отъ това стрѣлбата често страдеше. Артилерията заемаше обикновено закрити позиции. Но тя не се двоумѣше да излѣзе на открита позиция, особено когато се касаше да се поддържи пѣхотата. И артилерията по принципъ се окопаваше, щомъ щѣше да остане по-дълго врѣме на една позиция.

Тежката артилерия, по типа и по калибѣра на своитѣ оръдия, не можеше да играе оная роля, която по необходимостъ ѝ се пада въ една модерна война. Въ-роятно сж липсвали пари за набавяне на силна обсадна артилерия.

Грижитѣ за техническитѣ войски бѣха силно занемарени. Пионерната и съобщителната служби по тая причина не се оказаха на днешната висота на техниката. Въздушно разузнаване се устрои чакъ прѣзъ врѣме на самата война.

Особено малко бѣше направено за санитарната служба. Употрѣбата на прѣвѣрзочнитѣ пакетчета бѣше

почти неизвѣстна. Прѣвѣрзочни пунктове въ германски смисълъ на думата не съществуваха. Прѣнебрѣгването на най-елементарнитѣ правила на хигиената причини прѣзъ войната най-тежки загуби.

Всички обози, огнестрѣлни паркове и транспорти трѣбаше да се импровизиратъ прѣзъ врѣме на мобилизацията съ реквизирани коне. Возарски части въ мирно врѣме не съществуваха. За административнитѣ обози се реквизираха конски кола. По щатоветѣ, на всѣка рота се полагаха четире товарни коня за носене на патрони и по единъ за готварскитѣ принадлежности и за лекия офицерски багажъ. За продоволственитѣ обози се употребяваха здрави волски кола. При лошо врѣме само тѣ можеха да вървятъ напрѣдъ, като, разбира се, извършваха съвсѣмъ малки прѣходи. Въ зоната на съсредоточението всичкитѣ обози бидоха разпрѣдѣлени въ колони, къмъ които се придадоха по единъ или двама подофицери на конь и малка въоръжена команда за прикритие.

Продоволствието на българската армия се състоеше главно въ грижитѣ за доставяне на хлѣбъ. Печенето на хлѣба се затрудняваше отъ липсата на подвижни фурни, но пъкъ се улесняваше отъ обстоятелството, че хората най-често умѣеха сами да мѣсятъ и пекатъ хлѣбъ. А и почти въ всички села имаше достатъчно число фурни. Месото обикновено се даваше въ видъ на добитѣкъ за клане. Неприкосвенъ запасъ липсваше. Хората носѣха съ себе си само еднодневната си дажба отъ единъ килограмъ хлѣбъ. Всѣка рота имаше три голѣми и около дванадесетъ малки казани, въ които взводоветѣ или отдѣленията сами си готвѣха.

Въоръжението на българската войска бѣше изобщо добро. Облѣклото ѝ бѣше малко по-тъмно отъ турското и затова не се сливаше съ мѣстността тъй до-

брѣ, както турското. Пѣхотата бѣше въоръжена съ магазинната пушка Манлихеръ образецъ 1888 и 1895, калибъръ 8 м. м. Войниците носѣха съ себе си по 150 патрона, отъ които по 30 въ паласкитѣ, 40 въ ранеца и 50 въ сухарната торба. Патроннитѣ коне и кола носѣха по 50 патрона на пушка, и дивизионниятъ огнестрѣленъ паркъ — още по 100, тъй че за всѣка пушка имаше по 300 патрона.

Конницата бѣше въоръжена съ сабля и съ карбина Манлихеръ съ 60 патрона. Дѣйствующитѣ полско-артилерийски полкове бѣха въоръжени съ 75 м. м. скорострѣлно орджие Шнайдеръ-Кане, образецъ 1904. Новосформираниитѣ полкове бидоха въоръжени съ стари 8·7 с. м. и 7·5 с. м. крупови орджия.

Всѣки единъ отъ тия полкове имаше по 36 орджия. Дѣйствующитѣ полкове имаха по 3 отдѣления отъ по 3 батареи съ по 4 орджия, резервнитѣ — по 2 отдѣления отъ по 3 батареи съ по 6 орджия. При мобилизацията, отъ 54 батареи отъ мирно врѣме трѣбаше да се сформиратъ 135 мобилизирани батареи.

Планинската артилерия имаше деветъ батареи 75 м. м. шнайдерови и 14 батареи 75 м/м. круповски орджия. Останалата частъ се състоеше отъ стари круповски нескорострѣлни орджия.

Имаше три отдѣления тежка полска артилерия отъ по 3 батареи 12 с/м. гаубици (Шнайдеръ). Всѣко отъ тия отдѣления бѣше сформирано отъ една батарея отъ мирно врѣме. Освѣнъ това, имаше 5 батареи 12 с. м. стари гаубици и 4 батареи 15 с. м. гаубици (образецъ 1900).

При общата готовность за жертви мобилизацията, въпрѣки бързата импровизация на обозитѣ, се извърши безъ всѣкакви затруднения и съобразно съ плановитѣ. Но сравнително слабиятъ личенъ съставъ на войската налагаше, да се зачислятъ въ частитѣ извънредно мно-

го запасни. Не оставаше освѣнъ да се свикатъ и по-старитѣ набори. Пѣхотнитѣ полкове, които имаха въ мирно врѣме само по двѣ доста малобройни дружини, мобилизираха по четире дружини съ общъ съставъ около 5000 души. Освѣнъ това всѣка дивизия сформираше още по една резервна бригада отъ осемъ дружини. Слѣдователно, числото на хората отъ дѣйствителна служба бѣше сравнително твърдѣ малко. Затуй и тия части не могатъ да се сравняватъ съ съотвѣтнитѣ единици на голѣмитѣ днешни военни организации. Но по своята надеждностъ тѣ далечъ надминаваха турскитѣ, защото поне всички хора бѣха обучени въ военното дѣло и, най-важното, бѣха въодушевени отъ твърдото желание да спечелятъ побѣдата.

Поради различието въ личния съставъ между турскитѣ и българскитѣ части твърдѣ трудно човѣкъ може да си състави идея за отношението на силитѣ на двамата противници. Една турска дивизия отъ десетъ табура въ началото на войната едва ли е броела много повече пушки отъ единъ български полкъ. Една българска дивизия отъ три бригади по числото на пѣхотинцитѣ си обикновено надминаваше единъ турски армейски корпусъ отъ три дивизии.

ТЕАТЪРЪТЪ НА ВОЕННИТѢ ДѢЙСТВИЯ.

Южната граница на България се доближаваше на 75 клм. до Егейското море (в. Периликъ, 2173 м. надъ морското равнище). Отъ Периликъ къмъ югъ се простиратъ стрѣмнитѣ Родопи, които при Къзларъ дагъ, на по-малко отъ 50 клм. отъ морето, достигатъ още веднажъ височината 2177 м. надъ морското равнище и прѣдставляватъ прѣчка за съобщенията между изтокъ и западъ. Отъ това значително възвишение се прости-

ра до морето една широка и низка планинска верига съ многобройни разклонения, прѣсѣчена съ много стрѣмни долини, като долината на р. Мѣста, и се спуща доста стрѣмно къмъ морския брѣгъ. Тая областъ не е пригодна за дѣйствия на по-голѣми войскови единици. Желѣзницата Цариградъ—Солунъ минава прѣзъ долината на Мѣста, за да не се доближи много до морския брѣгъ, дѣто би била изложена на дѣйствията на неприятелски военни кораби. Шосето върви най-вече по морския брѣгъ.

Ако Турция, какъвто бѣше случаятъ, не владѣеше морето, тя трѣбаше да си служи за свръзка съ владѣнията си въ западната частъ на полуострова изключително съ тая тѣсна ивица между Родопитѣ и Егейското море. А тая ивица, поради близостъта на българската граница, можеше лесно да се затвори. Отъ това става ясно, че свойствата на мѣстността заставяха Турция да прѣдостави на първо врѣме владѣнията си на западъ отъ Родопитѣ на собствената имъ сждба и да потърси рѣшението въ Тракия.

Водитѣ на Тракия, като изключимъ малкитѣ рѣкички по брѣга на морето и притоцитѣ на Мѣста, се вливатъ главно въ Марица, която навлиза отъ южна България въ Тракия при Мустафа Паша и при Одринъ приема въ себе си водитѣ на извиращата отъ Родопитѣ Арда и идещата отъ Стара планина Тунджа. Отъ Одринъ надолу Марица слѣдва направлението на Тунджанската долина къмъ югъ. Малко прѣди вливането си въ Егейско море тя приема водитѣ, които р. Еркене ѝ донася отъ източна Тракия. Делтата ѝ е мочурлива. Рѣката, сама по себе си пълноводна, не е регулирана и не е удобна за плаване на параходи.

По дѣсния брѣгъ на Марица се простиратъ склоноветѣ на Родопитѣ, които, макаръ и не много високи, сж бѣдни откъмъ пжтища.

На югъ отъ Еркене се издига срѣдна планинска мѣстность, която на брѣга на Мраморното море достига 900 м. височина и е сжщо тѣй бѣдна откъмъ пжтища. Съ тая планинска мѣстность е свързанъ посрѣдствомъ една съвсѣмъ тѣсна ивица Галиполскиятъ полуостровъ. На най-тѣсното мѣсто, при Булаиръ, имаше една линия отъ стари укрѣпления, датиращи отъ Кримската война и не прѣдставляващи сега никаква военна стойность.

Водораздѣлътъ между долината на Марица и Черното море е образуванъ отъ Странджа планина, висока обикновено 400—700 метра и достигаща на изтокъ отъ Лозенградъ до 1000 метра височина. Поради стрѣмнитѣ си форми и липсата на пжтища тая планина не прѣдставлява удобно мѣсто за дѣйствия на по-големии войсковии единици.

Сжщинския воененъ театъръ образуваше мѣстностьта между Странджа планина, Еркене и Марица. На тая мѣстность придаватъ особенъ характеръ многобройнитѣ рѣки, които слизатъ отъ Странджа планина и отъ планинската мѣстность край българската граница и, течейки къмъ югъ, разсичатъ цѣлата равнина на извѣстно число плоски гребени. Отъ това се явяватъ нѣколко природно укрѣпени участъци, мжчно проходими за идещъ отъ западъ противникъ. Долинитѣ сж обикновено доста широки, но особено въ горното течение дълбоко врѣзани; къмъ югъ брѣговетѣ се понижаватъ. Въ дъното на долинитѣ текатъ малки поточета съ много извивки всрѣдъ брѣгове отъ мека почва. Често се срѣщатъ и мочурливи мѣста. Въ дъждовно врѣме рѣкитѣ въ тая гола мѣстность прииждатъ скоро; тогава за доста дълго врѣме долинитѣ се прѣминаватъ трудно.

Плоскитѣ гребени между тия долини сж прорѣзани на много мѣста отъ оврази. Често тѣ сж обрасли съ

джбови храсти, които не прѣчатъ на движението и на погледа. Особено характерно е трудното различаване на гребенитѣ. Когато възлѣзе на нѣкой гребень съ надежда, че ще се отвори широко поле прѣдъ очитѣ му, човѣкъ вижда сѣ по-нови и по-нови гребени.

Земята, сама по себе си плодородна, служи, поради рѣдкото население, само малко за засѣване. Тя служи най-вече за паша или пѣкъ остава неизползувана. Селата сж построени обикновено въ долинитѣ при самитѣ рѣки и се състоятъ най-вече отъ низки кирпичени колиби съ сламень покривъ.

Населението се състоеше отъ турци, българи и гърци, които живѣеха обикновено отдѣлно въ свои села. Числеността на турското население бѣше много намалѣла отъ минаването на руситѣ въ 1878 година по тия мѣста насамъ. Отъ сжщото врѣме датира и стопанствениятъ западѣкъ. Сега слѣдъ войната тая страна е почти безлюдна; българскиятъ елементъ изчезна, замѣненъ съ турски мохаджири изъ отстѣпенитѣ мѣста.

Постройката на пѣтища бѣше съвсѣмъ занемарена отъ извѣстно врѣме насамъ. Шосетата се броятъ на прѣсти. Даже и голѣмото шосе Одринъ — Лозенградъ прѣдставлява широкъ междуселски пѣтъ, подобренъ само тукъ-тамъ. Шосето отъ Лозенградъ за Виза бѣше изкарано само дождѣ Ускюндере. По-на изтокъ бѣха готови само мостоветѣ и трасето, тъй че шосето можеше да служи само въ сухо врѣме. Естественитѣ пѣтища, които свързватъ едно мѣсто съ друго, завиаятъ, относително проходимостта си, напълно отъ състоянието на атмосферата. Почвата е глинеста, жилава и слѣдъ дъждъ затруднява извѣнредно движението. Особени трудности се срѣщатъ тамъ, дѣто пѣтищата прѣсичатъ многобройнитѣ оврази, защото тамъ атмосфернитѣ отайки най-лесно ги развалятъ. При разкаляна почва въ тия мѣста

не трѣба да се разчита на скорост по-голѣма отъ 2 килом. на часъ, и дори и тая изисква голѣми усилия отъ страна на хората и на конетѣ. Тази е причината, дѣто военнитѣ дѣйствия зависѣха толкова отъ състоянието на атмосферата.

Къмъ изтокъ Тракия се изостря въ видъ на полуостровъ, на края на който се е разположилъ Цариградъ. Мѣстността тукъ взема характера на сръдно висока варовита планина. Нейнитѣ склонове сж по-стрѣмни, формиѣ по-разнообразни, отколкото въ западна Тракия. Но преходимостъта е пакъ толкова малка. Почвата при дъждовно врѣме е почти още по-непроходима, отколкото по на западъ. На околс 50 клм. на западъ отъ Цариградъ мѣстността е прѣсѣчена съ една дълбока долина, задъ която въ 1878 година бѣха устроени укрѣпленията на Чаталджанската позиция. Желѣзницата Цариградъ — Одринъ — Пловдивъ, отъ която на 33 клм. южно отъ Одринъ се отдѣля Солунската желѣзница, е построена много икономично. Тя е еднорелсова и има твърдѣ малко рампи и странични линии по станциитѣ. На югъ отъ Баба Ески отъ нея се отдѣля единъ клонъ за Лозенградъ. Приготовленията за използването на тая желѣзница при мобилизацията бѣха явно недостатъчни. Тя бѣше неимовѣрно, прѣпълнена, а за незабавното разтоварване на пристигащитѣ тренове никой не се загрижваше. Затова, въпрѣки най-голѣмитѣ усилия на персонала, скоро настѣпи задрѣстване на движението, тъй че накрай се пущаха само два-три влака на день.

СЪСРЪДОТОЧЕНИЕТО.

Българското съсрѣдоточение.

По-голѣмата готовностъ за война, уволнението на турскитѣ резервисти току прѣди избухването на войната и малката дълбочина на страната обезпечаваха на българското командване по-голѣма бързина на съсрѣдоточението, която оказа рѣшително влияние върху понататъшния ходъ на военнитѣ дѣйствия. Заповѣдта за мобилизацията бѣше издадена на 17 септемврий, а движението за съсрѣдоточаване започна на 21 с. м. Това движение биде завършено въ деня, въ който се обяви войната, на 5 октомврий. Българскитѣ желѣзници, поради своята слабо развита мрѣжа и поради недостатъчния си и остарѣлъ подвиженъ материалъ, не играха значителна роля при това движение. Еднорелсовата линия София — Харманли прѣвозваше само по дванадесетъ влака на день. Прѣзбалканската линия Търново — Стара Загора още не бѣше готова, та принесе само малка полза. Изобщо, по желѣзницата се прѣвозваха само поотдалеченитѣ покрайдунавски дивизии. Другитѣ дивизии достигнаха зоната на съсрѣдоточението съ често пѣти твърдѣ усиленни маршове. Тѣй, дори и 9-а дивизия взе пѣша цѣлия пѣтъ отъ Плѣвень прѣзъ Шипченския проходъ до зоната на съсрѣдоточението. Влаковетѣ служеха главно за прѣвозъ на хранителни и бойни припаси.

Бойно разписаніе.

На 5 октомврий българскитѣ сили бѣха разположени така: 7-а дивизия на линията Дупница — Самоковъ; 2-а дивизия при Хасково и по на западъ; 8-а дивизия при Търново Сейменъ и Харманли; 9-а дивизия на изтокъ отъ Търново Сейменъ; 3-а дивизия на западъ отъ Тунджа на

линията на Къзълъ Агачъ; 1-а дивизия, която въ началото бѣ задържана въ София, — на изтокъ отъ Къзълъ Агачъ; 10-а при Къзълъ Агачъ; 4-а дивизия при Ямболъ; 5-а дивизия на изтокъ отъ Ямболъ; 6-а дивизия при Стралджа.

Конната дивизия прикриваше на линията Оджакъой — Кайбиляръ съсредоточението на лѣвия флангъ.

Общата главна квартира се намираше въ Стара Загора. Тя даваше направо заповѣди на 7-а и 2-а дивизии, които дѣйствуваха самостоятелно; щабътъ на 2-а армия (8-а и 9-а дивизии) бѣше въ Търново Сеймень, тоя на 1-армия (3-а, 10-а и 1-а дивизии) — въ Къзълъ Агачъ, и щабътъ на 3-а армия (4-а, 5-а и 6-а дивизии) — въ Ямболъ.

11-а дивизия, комплектувана отъ допълняющитѣ части, още не бѣше завършила мобилизацията си и се събираше при Търново Сеймень.

Съсредоточението на турската източна армия.

Командуването на турскитѣ сили бѣше повѣрено на военния министъръ Назъмъ Паша. За командующъ военнитѣ сили въ Тракия — източната армия — бѣше назначенъ Абдуллахъ Паша.

Макаръ че изходътъ на войната щѣше да се рѣши вѣроятно въ Тракия, Турция бѣше рѣшила да раздѣли силитѣ, съ които разполагаше, почти на равни части между Тракия и Македония. За това рѣшение може да е оказало влияние и съображението, че намиращитѣ се въ Македония войски трудно биха се прѣнесли на източния театръ. А и сигурно не сж искали да изоставятъ Македония току-тъй. На всѣки случай това рѣшение причини опасно разпокъсване на силитѣ, което не

можеше да бжде полезно за военните дѣйствия, тъй като още отъ напредъ се знаеше положително, че най-опасенъ противникъ сж българитѣ. Затуй всички сили, съ които турското командване можеше да разполага, трѣбваше да се сгруппиратъ противъ тоя неприятелъ. Еднажъ българитѣ бити, успѣшниятъ изходъ на войната ставаше почти сигуренъ. Ако не сж имали вѣра, че желѣзницата ще може да прѣнесе войската отъ Македония за Тракия, все пакъ не трѣбваше да се отказватъ съвсѣмъ отъ нейнитѣ услуги. А нѣкои части отъ македонската армия можеше да се привлѣкатъ на тоя театъръ пѣша.

Първоначалниятъ планъ на военните дѣйствия прѣдвиждаше съсредоточението на източната армия между Лозенградъ и Одринъ. Наистина, обмислили бѣха и евентуално съсредоточение по горното течение на Еркене. Тоя планъ държеше смѣтка за бавността на турската мобилизация въ сравнение съ българската, но биде изоставенъ, защото бѣха сметнали, че отъ тамъ мжно ще могатъ да се противупоставятъ своеврѣменно на евентуално българско настѣпление на западъ отъ Одринъ. Отъ втората линия пъкъ, Лозенградъ—Одринъ, смѣтаха, ще могатъ да атакуватъ въ най-благоприятна стратегическа обстановка неприятеля, настѣпващъ било източно, било западно отъ Одринъ. Въ тая си смѣтка не взеха въ внимание, коя посока е по-вѣроятна за настѣплението на главнитѣ български сили. А тая посока бѣше безъ съмнѣние на изтокъ отъ Одринъ. И понеже единъ планъ за съсредоточение не може да отговаря на всички възможни случаи, би трѣбало турското командване да се приготи да посрѣщне най-вѣроятния случай. А за тоя случай най-много подхождаше съсредоточението по горното течение на Еркене. Вторъ по-важенъ мотивъ за това бѣше, че съсредоточението на линията Лозенградъ—Одринъ принуждаваше турцитѣ да се биятъ съ фр

къмъ сѣверъ. А отъ това изникваше за тѣхъ опасностъ да изгубятъ свръзката съ пристигащитѣ имъ подкрѣпления и, въ случай на неуспѣхъ, пжтъ за отстѣпленieto си къмъ Цариградъ.

Тоя планъ за съсрѣдоточение възлагаше, дори и при нормални условия, прѣголѣми надежди на турската готовностъ за война. Той почиваше на прѣдположението, че, освѣнъ желѣзницитѣ, и морскиятъ пжтъ ще може да се използва свободно. Но още отъ войната съ италианска Турция бѣше изгубила владичеството надъ морето и вече не бѣше правила и опитъ да си го повърне, макаръ че морскитѣ ѣ сили биха били достатѣчни за тая цѣль. По тая причина турцитѣ разполагаха, освѣнъ съ желѣзницата отъ Цариградъ, още само съ морския пжтъ къмъ Мидия (на Черно море) и къмъ Родосто (на Мраморното море). Но и тия малки морски пжтища принесоха малко полза, понеже двата пункта Мидия и Родосто не прѣдставляваха удобства за разтоварване. Произлѣзлата отъ всички тия причини задрѣжка въ съобщенията би трѣбало да накара турското командуване да опрѣдѣли района на съсрѣдоточението на главнитѣ сили малко по-назадъ, като прикрива това съсрѣдоточение само съ авангардъ, който да не приема рѣшителенъ бой. Дори Молтке, като смѣташе, че французитѣ ще го прѣварятъ, не се подвоуми да отдрѣпне района на срѣдоточението чакъ до р. Рейнъ. Изглежда, че тоя начинъ на дѣйствие е билъ обмислянъ извѣстно врѣме; но въ края на краищата пакъ се установиха на избраната веднажъ линия и изложиха армията на опасността да бжде нападната и бита, прѣди още да бжде готова. За това рѣшение ще е повлияло и съображението, че е важно да се прикрива желѣзнопжтната линия Цариградъ-Солунъ, единствената комуникационна линия, по която можеха да се подвозватъ на западната армия въ Ма-

кедония потребнитѣ ѿ подкрѣпления и хранителни и бойни припаси. Тоя мотивъ е наистина основателенъ; само че развитиѣ се събития показаха, че съсредоточението на линията Лозенградъ-Одринъ пакъ не прикрива тая желѣзнопътна линия.

На 5. октомврий мобилизацията на турскитѣ войски на тракийския воененъ театъръ още не бѣше привършена. Затова и броятъ на личния съставъ на частитѣ бѣше много различенъ. Но прѣди всичко войскитѣ страдаха отъ лошо продоволствуване, понеже не бѣха взети мѣрки за уреждането му въ района на съсредоточението. Не успѣваха да снабдяватъ войскитѣ дори и въ мѣста, дѣто имаше много храна у населението. Причината бѣше липсата на сръдства за прѣвозъ. Затова духътъ на войскитѣ бѣше отпадналъ още отъ сега. Постояннитѣ задрѣствания на желѣзнопътната линия бѣха замедлили извънредно много подвоза. А желѣзницата се задрѣстваше още и затуй, че нощѣ и въ дъждовно врѣме влаковетѣ не се разтоварваха. Цѣли натоварени влакове трѣбаше да се връщатъ назадъ, за да се освободятъ релситѣ прѣдъ рампата. А и дълбоко разкаляниятъ отъ дъждоветѣ пътъ много затрудняваше прѣходитѣ на съсредоточаващитѣ се войски. Къмъ това се прибавяха и недостатъчнитѣ грижи на началницитѣ за хората имъ. Войниците стояха цѣли нощи подъ дъжда, безъ подслонъ и безъ храна. Особно злѣ се отразяваше малочисленостъта на придадената къмъ частитѣ конница. Като се извади разходътъ за щабоветѣ, корпуситѣ и дивизиитѣ разполагаха за разузнавателни цѣли обикновено само съ нѣколко конника. Въ деня на обявяването на войната Абдуллахъ паша разполагаше всичко на всичко съ около 100,000 человекъ, далечъ още не готови за военни дѣйствия.

На 6. октомврий вечеръта III армейски к намираше при Лозенградъ, I — на линията

Кавакли, II — при Баба-Ески, IV — на линията Хавса-Асадли. Отъ тоя корпусъ 11-а дивизия се движеше отъ Ортакой (на юго-западъ отъ Одринъ) къмъ Одринъ. Тя остана по-сетнѣ въ крѣпостъта.

Конната дивизия прикриваше границата и на 5. октомврий се намираше съ по една бригада при Вайсалъ, Сарж Талишманъ и Хаджи Талишманъ.

Самостоятелната конна бригада Ибрахимъ бей, която първоначално бѣше прикривала при Юскюдаръ (на сѣверо-западъ отъ Одринъ) въоръжаването на крѣпостъта, бѣ оттеглена на 3. октомврий на източния брѣгъ на Тунджа и бѣше получила заповѣдъ да разузнава въ участъка между шосето Буюнли—Голѣмъ-Дервентъ и Тунджа. На 5. октомврий тя стигна въ Буюнли.

При Кърджали въ Родопитѣ се намираше подъ началството на Яверъ Паша единъ отредъ въ съставъ една редифска и една мустафъзка дивизия, всичко 17 табура съ двѣ планински батареи. Освѣнъ тоя отредъ, имаше при Пашмаклж (на западъ отъ Кърджали) и другъ единъ отредъ въ съставъ четири табура, единъ ескадронъ и една планинска батарея. Тия два отреда имаха назначение да дѣйствуватъ на най-важната комуникационна линия на българитѣ — желѣзнопътната линия Пловдивъ—Мустафа Паша.

Българскиятъ планъ.

Разузнавателната служба на българското командване работѣше добръ, подпомагана значително и отъ християнското население на театра на войната. И, въпрѣки това, това командване нѣмаше точни данни за разпрѣдѣлението на турскитѣ сили и особено за намѣренията на противника. За състоянието на Одринската крѣпостъ то имаше точни свѣдѣния. То знаеше още, че

при Лозенградъ има двѣ стари укрѣпления съ малка военна стойностъ, но не знаеше, дали и доколко Лозенградъ е билъ укрѣпенъ съ кратковрѣмни постройки отъ мобилизацията насамъ. Извѣстно бѣше още, че значителни турски сили се съсредочаватъ на линията Одринъ — Лозенградъ. Но българското комадуване сметна за по-вѣроятно, че турцитѣ не ще дадатъ рѣшителенъ бой тамъ, а на линията Люле-Бургасъ и Бунаръ Хисаръ или по горното течение на Еркене.

И тъй, българското главно командване се намираше прѣдъ трудна задача. При това то имаше съзнанието, че е изпрѣварило значително противника, и че трѣбваше да използва съ немедленно настѣпление, прѣди още турскитѣ подкрѣпления отъ Мала-Азия да успѣятъ да се намѣсятъ, своето прѣвъзходство, което поне въ началото бѣше сигурно.

Немедленото настѣпление щѣше да изясни всички съмнѣния. Въпросътъ бѣше само, какъ да се почне това настѣпление. Особената конфигурация на мѣстността допускаше едно рѣшително настѣпление на българитѣ само по хълмистата мѣстностъ между Родопитѣ и Странджа, посрѣдъ която мѣстностъ тече р. Марица. Българитѣ бѣха изслѣдвали още отъ мирно врѣме проходимостта на Странджа планина и бѣха сметнали, вѣроятно поради пълната липса на пѣтища въ източната ѣ часть, че тя не е удобна за дѣйствия на по голѣми войскови единици. И дѣйствително, въ нея прѣзъ врѣме на войната дѣйствуваха само партизански чети. И тъй, не оставаше никакво друго срѣдство, освѣнъ фронталното настѣпление. При това настѣпление българитѣ трѣбаше да се справятъ съ влиянието, което Одринската крѣпостъ непрѣмѣнно щѣше да окаже върху хода на военнитѣ дѣйствия. А Одринъ не бѣше ни най-малко нѣкаква модерна крѣпостъ. Той би падналъ мо

още при първото нападение отъ страна на нѣкоя модерна полска армия, снабдена съ всички сръдства за борба. Но сръдствата, съ които разполагаше българската армия, не позволяваха да се разчита съ сигурност на скорошното падане на крѣпостъта. Прѣди всичко българскитѣ сили не биха достигнали за едноврѣменно нападане на турската полска армия и на крѣпостъта. При това положение българското командуване взе правилното рѣшение да се нахвърли съ главнитѣ си сили върху полската армия на неприятеля. Наистина, не можеше да се установи, гдѣ ще приеме тая армия рѣшителния бой. Но на всѣки случай тя се намиреше на изтокъ отъ Одринъ, и това налагаше да се настѣпи съ главнитѣ сили на изтокъ отъ Одринъ. Тая посока на настѣплението даваше още възможностъ да се отрѣжатъ турцитѣ отъ съобщението съ Цариградъ и да се притиснатъ на югъ къмъ морето. При изпълнението на тоя планъ не изглеждаше трудно да се справятъ съ Лозенградъ, вѣроятно слабо укрѣпенъ. Всѣ пакъ българското командуване сметна за умѣстна извѣстна прѣдпазливостъ.

Разпрѣдѣлението на българскитѣ сили не бѣше въ пълна хармония съ тия ясни оперативни намѣрения, противъ които не може нищо да се възрази.

Поставянето на 7-а дивизия, усилена значително съ македонски чети, при Дупница цѣлѣше главно защитата на София. За нейно подкрѣпление бѣше оставена на първо врѣме и 1-а дивизия въ София. Значи, вѣроятно сж се страхували отъ настѣпление на западната турска армия къмъ София и не сж били сигурни, че сръбската армия ще бжде достатъчна за защитата на столицата.

Свѣдѣнията, които се получаваха за разпрѣдѣлението на турскитѣ сили, би трѣбало да отстранятъ тоя страхъ за столицата. Когато се вземаше рѣшението да

се изпрати 1-а дивизия към лѣвия флангъ, можеше да се изпрати за тамъ спокойно и 7-а дивизия. Вмѣсто това, тая дивизия получи заповѣдь да настѣпи къмъ Солунъ, за да осигури за България владѣнието на тоя важенъ градъ. Макаръ и да е оправдателно това политическо съображение, то все пакъ не трѣбаше да довежда до безполезното откъсване на значителни сили, чиято липса се почувствува отсетнѣ на рѣшителния пунктъ. Въ всѣки случай, въ това изпращане вече ясно се прозира невѣрието къмъ съюзниците.

И 2-а дивизия, съсредоточена при Хасково и усиlena съ многобройни македонски чети, получи странична задача: да настѣпи противъ съсредоточенитѣ при Кърджали турски сили, опасни за тиловитѣ съобщения на главнитѣ сили, и, като се справи съ тѣхъ, да овладѣе Родопитѣ, дѣто бродѣха турски партизански чети, и да прикрива въ тая посока обкръжаването на Одринъ. Значи, и тая дивизия оставаше вѣнъ отъ рѣшителнитѣ дѣйствия.

Втората армия подъ началството на генералъ Иванова имаше заповѣдь да настѣпи отъ околноститѣ на Търново Сейменъ къмъ Одринъ и да наблюдава крѣпостъта. Въ изпълнение на тая заповѣдь 8-а дивизия настѣпи по течението на р. Марица, съ главнитѣ си сили по дѣсния брѣгъ, къмъ западния фронтъ, 9-а дивизия на изтокъ отъ Марица къмъ сѣверния фронтъ.

Това рѣшение не можеше да бѣде полезно за изхода на войната. Крѣпостъта приковаваше по тоя начинъ къмъ себе си значителни български сили, които, поне на първо врѣме, по никой начинъ не биха могли да взематъ участие въ рѣшителния ударъ. Още отъ напредъ можеше да се допуска, че гарнизонътъ на крѣпостъта не ще се държи пасивно, а ще гледа да вземе участие въ рѣшителния бой въ полето. Значи, трѣбаше

да се разчита на възможността, турските сили да направят вилазка из крѣпостѣта, и тъкмо затуй войските трѣбаше да се държатъ сгруппирани, и втората армия трѣбаше да настѣпи покрай източния фронтъ на крѣпостѣта. Тогава тия двѣ дивизии биха могли да се употребятъ противъ евентуално нападение на фланга отъ страна на одринските войски. Прикриването на желѣзнопътната линия можеше да се повѣри на второстепенни войски, понеже не можеше да се допуска, че главниятъ резервъ на крѣпостѣта ще се рѣши да се подаде много на сѣверозападъ, щомъ значителни български сили се намираха на изтокъ отъ крѣпостѣта, готови да отрѣжатъ пътя на отстъплението му. Но, щомъ само една българска дивизия бѣше настѣпила на западъ отъ Марица, гарнизонътъ на крѣпостѣта добиваше възможностъ да атакува тая дивизия изолирано и, благодарение на сигурното си числено прѣвъзходство, да я разбие. Сжщиятъ успѣхъ би билъ възможенъ и противъ поставената срѣщу сѣверния фронтъ дивизия, защото двѣтъ български дивизии, раздѣлени отъ Марица, не биха могли да се поддържатъ една друга.

Първата армия (3-а, 10-а и 1-а див.) имаше задача да пробие турския фронтъ между Одринъ и Лозенградъ. Понеже втората армия, поради посоката на настѣплението си, не можеше да прикрива дѣсния флангъ на първата армия противъ дѣйствиия на Одринския гарнизонъ, стана нужда да се употреби на първо врѣме противъ Одринъ и дѣсниятъ флангъ на 1-а армия, именно 3-а дивизия. Тя получи заповѣдъ да настѣпи на западъ отъ р. Тунджа и да се отдрѣпне слѣдъ това на източния фронтъ на крѣпостѣта. На другитѣ двѣ дивизии отъ първата армия се даде посоката Гебелеръ — Кюкилеръ.

Третата армия бѣше оставена при съсредоточението ешелонирана на лѣвия флангъ, като фронтътъ ѝ

се прикриваше отъ конната дивизия. Съ това се надѣ-
ваха да държатъ противника въ неизвѣстностъ върху
протежението на фронта, та да могатъ съ по-голѣмъ
ефектъ да го обходятъ откъмъ изтокъ и да отрѣжатъ
пътя на отстъплението му къмъ Цариградъ. Това еше-
лонирание прѣдставляваше същоврѣменно най-добра га-
ранция противъ евентуално турско настѣпление откъмъ
горното течение на Еркене. Когато обстановката се изяс-
ни, третата армия биде подадена напредъ почти на ед-
на линия съ първата, и ѝ се даде посока къмъ Лозен-
градъ.

Така, на изтокъ отъ Тунджа, дѣто щѣше да се рѣ-
ши изходътъ на войната, бидоха употребени само петъ
български дивизии. Одринската крѣпостъ бѣше оказала
на българскитѣ военни дѣйствия онова влияние, което
турското главно командуване очакваше отъ нея.

Турскиятъ планъ.

Турското командуване още отъ напредъ нѣмаше
ясна прѣдстава за онова, което иска да постигне. И ко-
гато, непосредствено слѣдъ обявяването на войната,
стана извѣстно, че противникътъ настѣпва къмъ Од-
ринъ и източно отъ тоя градъ, веднага изпъкна нецѣ-
лесъобразността на турското съсредоточение. Турско-
то командуване се намѣри прѣдъ дилемата, или да при-
еме борбата съ неготовата си армия, или да отстъпи
на юго-изтокъ и да посрѣщне идещитѣ му подкрѣпления.

Една надеждна, готова за дѣйствия армия безъ съм-
нѣние би взела рѣшение да атакува неприятелскитѣ
колони, докато още ги раздѣля трудно проходимата
мѣстностъ, и да ги разбие. Но турската армия още не
бѣше готова за военни дѣйствия и не бѣше годна, по-
ради състава си, за настѣпателни дѣйствия. За турци-

тѣ се прѣдставляваха прочее двѣ възможности: или да се отбраняватъ на нѣкоя импровизирана позиция при Лозенградъ и да прѣминатъ въ настѣпление, щомъ имъ пристигнатъ подкрѣпленията, или да идатъ насрѣща на тия подкрѣпления. Второто рѣшение би било по-правилно; но трѣба да се признае, че започването на военитѣ дѣйствия съ отстѣпление би упражнило много лошо влияние особено върху една не твърдѣ надеждна армия, каквато бѣше източната турска армия. И тъй, грѣшката, сторена съ нецѣлесъобразното съсрѣдоточение, не можеше вече да се поправи.

Но рѣшение въ истинска смисълъ на думата още не бѣ взето. Турцитѣ на първо врѣме останаха на мѣстото си, за да не изоставятъ на противника значителнитѣ количества хранителни и бойни припаси, струпани въ Лозенградъ. Но все пакъ схванаха правилно, че линията Одринъ — Лозенградъ, дълга повече отъ 50 км. и безъ твърда опора за дѣсния си флангъ въ Лозенградъ, не би могла да бѣде отбранявана упорно съ разполагаемитѣ сили. Затова фронтътъ биде скжсенъ, и биде изоставена непосредствената свръзка съ Одринъ.

Източната армия около Лозенградъ (гл. карта II).

На 7 октомврий II и IV турски корпуси получиха заповѣдь да се присѣдинятъ къмъ другитѣ два корпуса. III корпусъ (при Лозенградъ) и I корпусъ (при Иенидже) бѣха получили заповѣдь да укрѣпятъ линията Лозенградъ—Бустанли. На 8 октомврий къмъ пладне заповѣданото укрѣпване бѣше вече привършено. III корпусъ укрѣпи една позиция, разположена на 3—4 километра сѣверозападно отъ Лозенградъ, отъ двѣтъ страни на укрѣплението при с. Раклица, а I корпусъ — друга една, налѣво отъ първата, при Теке-дере, на югъ отъ Куюнъ Гауръ.

Прѣходитѣ прѣзъ послѣднитѣ дни бѣха вече силно изморили войскитѣ. Дъждѣтъ, който валѣ на 7. и на 8. октомврий, бѣше разкалялѣ дълбоко пѣтищата, колята съ хранителнитѣ припаси бѣха затѣнали, и войскитѣ, не разполагащи съ носими припаси, страдаха много отъ глада и отъ твърдѣ студения вѣтъръ. Наистина, биха могли да си послужатъ твърдѣ добрѣ съ мѣстнитѣ сръдства; и покрай желѣзницата имаше струпани значителни количества припаси, само че нито войската, нито съвсѣмъ неспособното интендантство умѣеха да ги използватъ.

Кавалерийски бой при Вайсалъ.

Българската конна дивизия бѣше получила въ началото заповѣдъ да прикрива настѣплението на третата армия. Когато това настѣпление почна, тя не прояви настѣпателенъ духъ. Понеже не бѣше ѝ придадена артилерия, тя, вѣроятно, се е чувствувала не въ състояние да рѣшава по-голѣми самостоятелни задачи. Тя не достави важни свѣдѣния, понеже се държеше прилѣпена о лѣвия флангъ на армията. Стоящата сръщу нея турска конна дивизия, възъ основа на донесения за настѣплението на противника, прибра на 6 октомврий тритѣ си бригади на югъ отъ Вайсалъ съ намѣрение да атакува българската конница. Самостоятелната конна бригада получи заповѣдъ да прикрива лѣвия ѝ флангъ при Хаджи Талишманъ. Бѣше установено, че по една българска колона настѣпва прѣзъ Хамзабейли, Голѣмъ Дервентъ и Вайсалъ. Понеже между тия колони бѣха забѣлѣзали и нѣколко конни полка, турската конница се приготви за атака, но не атакува, понеже българската конница не излизаше прѣдъ пѣхотата. Между това батареитѣ на турската конна дивизия обстрѣляха отъ позицията си на югъ отъ Вайсалъ, а батареята на само-

стоятелната конна бригада — отъ Хаджи Талишманъ българскитѣ колони и ги принудиха да се разгнать. Но слѣдъ това българската пѣхота настѣпи, и турцитѣ трѣбаше да отстѣпятъ. Турската конна дивизия прѣнощува въ Селиолу, леката конна бригада — при Еджа-ли. Българитѣ прѣслѣдваха съ авангарда си докждѣ Сарж Талишманъ. На 7 октомврий турската конна дивизия получи заповѣдь да остави нѣколко ескадрона въ съприкосновение съ противника и да отстѣпи къмъ Хаскьой (на шосето Лозенградъ — Одринъ). Слѣдъ това дивизията се отпрати къмъ Коджа Хаджиръ, а самостоятелната конна бригада — къмъ Мусулча.

ВОЕННИТѢ ДѢЙСТВИЯ ВЪ РОДОПИТѢ.

Походъ на 7-а Рилска дивизия къмъ Солунъ.
(гл. карта 1).

7-а дивизия имаше задача да настѣпи прѣзъ западната частъ на Родопитѣ къмъ Солунъ, като сжщоврѣменно прикрива лѣвия флангъ на втората сръбска армия, движаща се отъ Кюстендилъ прѣзъ Егри Паланка къмъ Куманово. Тя започна на 5. октомврий настѣпленieto си отъ района на съсрѣдоточението си около Дупница и Самоковъ въ три колони.

Дѣсната колона (1 а бригада) достигна сжщия день слѣдъ пладне долината на Брѣгалница и при Царево село отблѣсна единъ турски табуръ въ прѣдни постове. Главнитѣ сили на бригадата продължиха движението си по течението на Брѣгалница и на 11 октомврий се сблъскаха при Кочане съ петъ табура отъ турската 16-а дивизия, които бѣха изпратени въ планината да прикриватъ фланга на настѣпващата къмъ Куманово Вардарска армия. Слѣдъ единъ бой, който трая цѣлия день, бъл-

гаритъ заеха Кочане. Прѣслѣдването на турския гарнизонъ, отстъпващъ въ пълно бѣгство къмъ Щипъ, се замедли, понеже силитъ на българитъ бѣха изтощени. Чакъ на 16. октомврий тѣ успѣха да застигнатъ слаби части при Щипъ и слѣдъ кратъкъ бой да ги отхвърлятъ по-нататъкъ. 19-а дивизия бѣше се присъединила още на 13. октомврий къмъ 15-а дивизия въ Велесъ. Страничното прикритие на 1-а бригада, изпратено отъ Царево село въ планинската мѣстность на изтокъ отъ горното течение на Брѣгалница, разби на 10 октомврий единъ турски отредъ при Пехчево. Понеже въ това врѣме сръбската армия бѣше разбила окончателно турцитъ при Куманово, и прикриването на фланга ѝ ставаше безпрѣдметно, главнитъ сили на 1-а бригада можаха да продължатъ настѣплението си къмъ Солунъ. Двѣтѣ колони се слѣха на 28 октомврий при Струмица и стигнаха на 25 октомврий на сѣверъ отъ Кукушъ.

Срѣдната колона на 7-а дивизия (2-а бригада) настѣпи отъ Дупница въ долината на Струма и зае още на 5-октомврий вечеръта слѣдъ ожесточенъ бой Джумая. При по-нататъшното си напрѣждане бригадата срѣщна живата подкрѣпа на многобройното македонско население, но трѣбаше да съгласува бързината на движението си съ тая на 1-а бригада. Слѣдъ като зае Петричъ, тя се присъедини на 22. октомврий прѣдъ Рупелския проходъ съ 3-а бригада.

Лѣвата колона (3-а бригада) мина прѣзъ прохода на югъ отъ Самоковъ и напрѣдна въ долината на Мѣста. На 7. октомврий тя плѣни при Мехомия двѣ турски роти, а на 9 октомврий атакува нѣколко турски табура при Елешница.

Слѣдъ упорно съпротивление турцитъ бидоха отхвърлени задъ р. Мѣста, но на сутриньта пакъ атакуваха по посока къмъ Мехомия. Българитъ успѣха съ

цѣната на крайни усилия да отблъснатъ неприятеля на 10 октомврий вечерята. Много плѣнници паднаха въ ржцѣтъ на побѣдителя. Бригадата прѣслѣдва разбития неприятель по петитѣ и си извоюва на 19. октомврий сво-боцень пжтъ прѣзъ Неврокопския проходъ. Тогава тя остави долината на Мѣста и на 22. октомврий се съедини съ срѣдната колона прѣдъ Рупелския проходъ, владѣнь отъ турцитѣ. Двѣтъ бригади отблъснаха слѣдъ упорень бой противника и на 23. октомврий влѣзоха въ Сѣръ.

И тритѣ бригади, съединени, продължиха подъ началството на Генералъ Тодорова движението си къмъ Солунъ и атакуваха на 26. октомврий турскитѣ прѣдни постове по височинитѣ на сѣверъ отъ града. Между това източната грѣцка армия, командувана отъ прѣстолонаслѣдника Константина, бѣше стигнала на западъ отъ Солунъ. Ней командующиятъ турскитѣ сили се прѣдаде на 27. октомврий безъ бой, макаръ че неговитѣ войски, заели отлични позиции на западъ отъ града, би били въ състояние да окажатъ на грѣцкитѣ атаки найупорно съпротивление. Така българската 7-а дивизия влѣзе въ Солунъ слѣдъ гърцитѣ.

2-а Тракийска дивизия въ Родопитѣ.

На изтокъ отъ 7-а див. водѣше и 2-а дивизия война, която нѣмаше голѣмо значение за развитието на рѣшителнитѣ дѣйствия, и чието назначение бѣше главно да очисти тия мѣста отъ противника. Изглежда, че силата на доложенитѣ въ Кърджали войски не ще е била сметната за твърдѣ голѣма*), понеже и 2-а дивизия се

*) Редифската дивизия Кърджали (2 низамски табура, 6 редифски табура и 1 планинска батарея) и мустафзката дивизия Кърджали (9 табура и една планинска батарея).

раздѣли на двѣ колони, които нѣмаха обща задача, а се движеха тѣй, както имъ налагаше очистването на мѣстността отъ турския башибозукъ.

Дѣсната колонна (1-а бригада) мина на 6 октомврий границата при Якуруда (Тъмръшъ), намѣри селото, разположено въ една тѣсна долина, заето отъ турска войска и, слѣдъ безуспѣшенъ бой прѣзъ цѣлия день, го прѣвзе съ нощна атака. Прѣслѣдването на турцитѣ, отстѣпващи къмъ подкрѣпленията си при Дьовленъ, продължи чакъ до сутринята. Слѣдъ дванадесетчасовъ бой българитѣ и тукъ отблъснаха турцитѣ и прѣвзеха селото. Съ тая побѣда цѣлиятъ Тъмръшъ падаше въ ржцѣтъ на българитѣ. 1-а бригада зае систематично Родопитѣ, при което се случиха цѣла редица малки схватки. Тя бѣ посрѣщана съ отворени обятия отъ българското население, съставлящо болшинството; турското население бѣше избѣгало при приближаването на побѣдителитѣ. При тия обстоятелства продоволствието и обезпечаването на тиловитѣ съобщения не прѣдставяха никакви затруднения. Отъ Дьовленъ бригадата продължи движението си прѣзъ Пашмаклъ къмъ Букъ (на р. Мѣста), съ чието заемане прѣзъ втората половина на м-цъ октомврий тя прѣкжсна желѣзнопѣтното съобщение между Тракия и Македония. Слѣдъ това тя взе съ упоренъ бой Драма, отдѣто се отправи за Кавала. Съ заемането на това пристанище бригадата бѣше изпълнила задачата си.

Лѣвата колонна (2-бригада) подъ началството на началника на дивизията Генералъ Ковачевъ мина на 5 октомврий границата около изворитѣ на Камдере, продължи движението си по течението на рѣката и на 7 октомврий срѣщна при Кърджали войскитѣ на Яверъ Паша, чието съсрѣдоточение вѣроятно още не бѣше привършено. Слѣдъ еднокдневенъ бой бригадата прѣвзе гра-

да и тури ржка на значителни запаси отъ хранителни и бойни припаси. Яверъ Паша отстѣпи, непрѣслѣдванъ, въ южна посока въ планината, като авангардътъ му остана при Мъстънлж. Българската бригада се отдаде първоначално на окупирането на страната, при което били допуснати нѣкои изстѣпления надъ мохамеданското население. Една частъ отъ бригадата настѣпи по течението на Арда къмъ Одринъ и къмъ сръдата на м-цъ октомврий взе участие въ обкрѣжаването на крѣпостъта. За по-нататъшнитѣ дѣйствия на бригадата сръщу Яверъ Паша ще се говори по-нататъкъ.

НАСТѢПЛЕНИЕТО КЪМЪ ОДРИНЪ.

(гледай карта I и карта II).

Втората армия започна, както се каза вече, на 5. октомврий настѣплението си къмъ Одринъ съ задача да наблюдава крѣпостъта. По извѣстнитѣ вече причини българското командуване бѣше се отказало да атакува Одринъ.

Командующиятъ втората армия смѣташе за вѣроятно, че ще сръщне при важната желѣзнопѣтна станция Мустафа Паша силно съпротивление отъ страна на турцитѣ. За да сломи това съпротивление и да изясни обстановката, той изпрати 8-а дивизия отъ Харманли въ тая посока. Дивизията настѣпи къмъ Мустафа Паша въ двѣ колони на западъ и една колона на изтокъ отъ Марица. На 5 октомврий по пладне тя мина границата, за пълна изненада на турскитѣ погранични части.

Началникътъ на единъ турски пограниченъ постъ билъ изпратилъ сутринта на сѣщия день единъ човѣкъ при отсръщния български постъ за хлѣбъ, защото не билъ получавалъ отъ нѣколко дня храна за хората си. Молбата му била удовлетворена. Лесно обяснимо е, прочее, очудването на тоя офицеръ, когато слѣдъ

нѣколко часа българитѣ настѣпили срѣщу него. Той се билъ прѣдалъ безъ никакво съпротивление. Сѣщо тѣй изглежда да сѣ били изненадани единъ или два турски табура съ една батарея, които били на позиция по гребенитѣ на сѣверозападъ отъ станция Мустафа Паша. Тѣ оказали при станцията слабо съпротивление на българския авангардъ и отстѣпили по моста на Марица прѣзъ Мустафа Паша къмъ Одринъ. Каменниятъ мостъ на Марица билъ приготвенъ за хвърляне и трѣбало да бѣде хвърленъ въ въздуха. Но отъ тритѣ поставени шашки се възпламенила само една, която и хвърлила въ рѣката само перилата на моста на протежение около 3 метра и тѣсна ивица отъ самия мостъ. Но и на поврѣденото мѣсто мостътъ останалъ толкова широкъ, че можели да се разминаватъ двѣ кола. Въ нѣколко часа пионеритѣ на 8-а дивизия поправили поврѣдата. Слѣдъ кратка задръжка авангардътъ биде подаденъ до гребена на 3 клм. югоизточно отъ Мустафа Паша; главнитѣ сили останаха въ бойна готовностъ при гарата на дѣсния брѣгъ. Тукъ лѣвата колона пакъ се съедини съ дивизията. Желѣзнопѣжната линия прѣмина непожтната въ рѣцѣтѣ на българитѣ, които веднага почнаха да я експлоатиратъ до Мустафа Паша, по-сетнѣ даже до Каджкѡй. Непожтната бѣ останала дори и телеграфната линия. Така въ рѣцѣтѣ на българитѣ паднаха свѣършено неочаквано и желѣзницата, и телеграфната линия, които по-сетнѣ принесоха голѣма полза при дѣйствието противъ Одринската крѣпостъ.

9-а дивизия мина на 5 октомврий границата при Дрипчево и Дервишка могила. Много лошитѣ пѣтища обаче замедлиха нейното настѣпление, и тя остана доста назадъ въ сравнение съ 8-а дивизия.

6. октомврий.

На слѣдния день 8-а дивизия напредна до Черменъ, 9-а дивизия достигна околноститѣ на Лефке и Юскюдаръ. На 7. октомврий 9-а дивизия се разгъна на линията Карахадиръ-Юскюдаръ. Но артилерията ѝ бѣше останала толкова назадъ, че настигна дивизията чакъ на 9 октомврий.

Прѣдъ 8 а дивизия се намираше турски авангардъ на линията Каджкьой — вис. 140 югозападно отъ Бълдъркьой. На 8 октомврий слѣдъ слабъ бой българитѣ заеха Карагачъ и се приготвиха за атака на турската позиция. Сжщия день 9 а дивизия достигна линията Чифликъ Акча Ибрахимъ — Ахъркьой — Возгачъ.

Тия движения на втората армия се замедляваха наистина отъ съвършено разкаляната почва; но безъ съмнѣние и оправдателната прѣдпазливостъ поради близостта на крѣпостта нее останала безъ влияние. Твърдѣ възможно бѣше, задъ завѣсата на укрѣпленията да се намира голѣма частъ отъ турската полска армия, която и да настѣпи отъ тамъ, за да даде рѣшителенъ бой. Това бѣше опасно затуй, че втората българска армия се намираше въ непосредствено съприкосновение съ противника. Една турска побѣда на това мѣсто би застрашила много успѣха на всичкитѣ военни дѣйствия на българитѣ и би заплашила единствената годна комуникационна линия — желѣзнопѣтната линия Търново-Сейменъ — София. Затова съвършено умѣстно бѣше да се почака, додѣ първата армия влѣзе въ свръзка съ втората. До тогава 8-а и 9-а дивизии бѣха готови да отблъснатъ евентуалната турска атака.

9. октомврий.

До вечерята на 8 октомврий първата армия бѣше достигнала на една линия съ втората. Затова на 9 ок-

томврий се прѣдприе атака — нѣщо, което се налагаше на българитѣ, ако тѣ искаха да не позволят на силни части отъ гарнизона да взематъ участие въ полския бой.

Срѣщу 8 а дивизия, усилена съ настѣпилата на западъ отъ Одринъ конна бригада на Полковника Танева, се намираше въ жгѣла между Арда и Марица една сборна редифска дивизия, състояща се отъ четири или петъ табура отъ редифската дивизия Гюмюрджина, три табура отъ редифската дивизия Баба Ески, единъ табуръ отъ редифската дивизия Одринъ и три батареи.

Тя бѣше изнесла единъ табуръ въ прѣдни постове на позиция при Каджкѡй. При българската атака тоя табуръ отстъпи при други два, поставени въ дълбоката вдлъбнатина при Юрюшъ — Куюнли. Тукъ третъ табура оказаха извѣстно съпротивление, слѣдъ което отстъпиха къмъ главнитѣ сили на дивизията, разгнати на около 2 клм. източно отъ участъка при Юрюшъ. Българитѣ продължиха настѣплението си и противъ новия противникъ.

Понеже дѣсниятъ му флангъ бѣше опрѣнъ о р. Марица, тѣ се опитаха да обходятъ лѣвия. Това имъ се и удаде постепенно, съ помощта на конната бригада. Но, прѣди това обхождане да се увѣнчае съ успѣхъ, турцитѣ прѣминаха на дѣсния си флангъ при Юрюшъ въ контратака. Тамъ произлѣзе горещъ бой; но турцитѣ въ края на краищата пакъ трѣбаше да остѣпятъ, понеже лѣвиятъ имъ флангъ бѣше обходенъ. Тѣ избѣгаха на полско-укрѣпената позиция Марашъ тепе (5 клм. на западъ отъ Марашъ), чиято артилерия задържа противника. Българитѣ не прѣслѣдваха по-нататъкъ отъ заетитѣ позиции на изтокъ отъ с. Куюнли и Юрюшъ.

9-а дивизия при настѣплението си на 9. октомврий срѣщу линията Кемалъ — Разв. Карабулу бѣ атакувана отъ противника, но успѣ да го върне на старата му

Настъпление на III армия.

Третата армия настъпи по двата бръга на Теке дере към Лозенградъ. Тя достигна на 7. октомврий линията Оджакъой—Малкочларъ—Пенчумахле. На западъ отъ рѣката се движеше 4-а дивизия съ дѣсната си колони (2-а бригада) прѣзъ Омаръ Абасъ къмъ Чешмекъой, съ лѣвата (1-а и 3-а бригади) прѣзъ Девлетли Агачъ—Карамза къмъ Ескиполосъ. Сжщо тѣй и 5-а дивизия, настъпваща на изтокъ отъ Теке дере, се раздѣли на двѣ колони, дѣсната отъ които (1-а и 3-а бригади) се движеше прѣзъ Малкочларъ къмъ Ериклеръ, а лѣвата (2-а бригада) бѣше насочена прѣзъ Топчуларъ—Таштепе къмъ Алмаджикъ По на изтокъ, прѣзъ Странджа планина, настъпваха партизанскитѣ чети. Задъ 4-а и 5-а дивизии слѣдваше 6-а дивизия въ втора линия. Види се, тя е имала задача да обходи посетнѣ Лозенградъ откъмъ изтокъ.

До вечерята на 8. октомврий българското командване не бѣше сполучило да си състави поне приблизителна прѣдстава за противника. То бѣше узнало само това, че около Лозенградъ имало значителни турски сили. Изглежда, че поради слабата дѣятелностъ на конната дивизия дори за турското настъпление на 9. октомврий не сж били доставени свѣдѣния или поне сж закъснѣли. А че противникътъ настъпва, се виждаше ясно отъ огньоветѣ, които населението запалваше въ всѣко село, въ което пристигаха турскитѣ колони.

БОЯТЪ ПРИ ЛОЗЕНГРАДЪ.

Щабътъ на източната турска армия бѣше отишълъ на 7. октомврий отъ Люле Бургасъ въ Лозенградъ, а

отъ тамъ въ Кавакли. Той знаеше, че българитѣ сж почнали настѣпление си къмъ Одринъ и на изтокъ отъ него. Изглеждаше, че на изтокъ отъ Тунджа настѣпватъ три колони, най-източната отъ които къмъ Вайсалъ. Освѣтъ това бѣха донесли за неприятелска пѣхота при Девлетли Агачъ. И тъй, мисълта за едно нападение на лѣвия български флангъ като че сама се налагаше. Но Абдуллахъ Паша схващаше ясно слабата дѣеспособность на армията си. Затова той сѣ клонѣше къмъ отбранителни дѣйствия и отклони прѣдложението на корпуснитѣ командири да прѣминатъ въ настѣпление съ мотивировката, че армията още не била привършила съсрѣдоточението си. Въ полза на това рѣшение говорѣше и обстоятелството, че отъ 7. октомврий постоянно валѣше дѣждъ, та пѣтищата бѣха съвършено разкаляни.

Когато се върна въ Лозенградъ на 8. окт. по пладне, Абдуллахъ Паша получи една телеграма, съ която главнокомандующиятъ Назъмъ Паша искаше настоятелно отъ него да прѣмине въ настѣпление. Понеже и подчиненитѣ му корпусни командири се застѣпваха за едно малко движение напредъ, а и смѣтаха, че иматъ числено прѣвъзходство надъ българитѣ (тѣхния брой изчисляваха най-много на 100.000 души), Абдуллахъ Паша отстъпи прѣдъ всеобщото желание.

Но това рѣшение не бѣ облѣчено съ желаната скоростъ въ форма на заповѣдь. Понеже армията още не бѣше готова за настѣпление, налагаше се, заповѣдитѣ да се прѣдадатъ на частитѣ още прѣзъ деня. Само тогава тѣ би могли да спазятъ твърдѣ ранния за нѣкои отъ тѣхъ часъ за трѣгване.

Чакъ въ 5 часа сл. пл. се издаде слѣдната заповѣдь :

1. Около три неприятелски дивизии се намиратъ на линията Селиолу-Кайпа. При Ериклеръ е забѣлѣзана

неприятелска конница, задъ която, при Девлетлиагачъ, е била видѣна и неприятелска пѣхота въ неизвѣстенъ съставъ. На западъ отъ Тунджа при Фикелъ има една дивизия, която до сега може да е прѣминала рѣката.

2. Утрѣ армията ще настѣпи.

3. III. армейски корпусъ да изпрати къмъ Ериклеръ една дивизия, за да охранява дѣсния флангъ на армията въ посока на Девлетлиагачъ. Ако не срѣщне противникъ, дивизията да се прибере влѣво къмъ корпуса си.

Корпусътъ да настѣпи съ главнитѣ си сили прѣзъ Раклица — Петра — Ескиполосъ — Чешмекъой въ посока на Ташлж Мюселимъ и да атакува лѣвия флангъ на неприятеля.

4. II. армейски корпусъ да настѣпи отъ Кавакли прѣзъ Куюнъ Гауръ — Кереметлия къмъ Сеймень.

5. I. армейски корпусъ да настѣпи съ една дивизия прѣзъ Иенидже — Гердели — Селиолу и съ една дивизия прѣзъ Докуджакъ — Р. Чифликъ Акардере — Кюкилеръ къмъ Гечкенли.

6. IV. армейски корпусъ да настѣпи съ една дивизия отъ Бустанли прѣзъ Чифл. Коджа Хаджиръ — Муsulча и съ една дивизия прѣзъ Хаскъой-Гебелеръ къмъ Чифл. Хаджиомиръ.

7. Конната дивизия ще атакува влѣво отъ IV армейски корпусъ.

8. Всички низамски части, които се намиратъ въ Одринъ, една редифска дивизия и 11-а дивизия, подъ началството на Шукри Паша, ще атакуватъ неприятеля на изтокъ отъ Тунджа откъмъ дѣсния му флангъ и откъмъ тила.

9. III армейски корпусъ да прѣмине въ 11 ч. пр. пл. съ главата на главнитѣ си сили Сазлж дере, на западъ отъ Чешмекъой, II армейски корпусъ съ челния

си отредъ въ 11 часа пр. пл. рѣката при Селиолу, I и IV армейски корпуси въ 11 часа пр. пл. линията Селиолу Гечкенли-Демеранлия.

10. Азъ ще се намирамъ до 9 часа пр. пл. въ Кавакли, слѣдъ това на вис. западно отъ Иенидже.

Командующъ източната армия, Абдуллахъ Паша.

Прѣдаването на тая заповѣдь на корпуситѣ отне извънредно много врѣме; още повече врѣме измина, докато пѣкъ корпуситѣ я прѣдадатъ на дивизиитѣ. А понеже и дивизиитѣ имаха нужда отъ врѣме, за да прѣвърнатъ тая заповѣдь въ дѣйствиe, и войскитѣ не бѣха готови за походъ, турскитѣ колони започнаха на 9. октомврий движението си почти навредъ съ значително закъснѣние. Съ това успѣхътъ на операцията ставаше още отъ напрѣдъ проблематиченъ.

9. октомврий.

На 9. октомврий се случи първата срѣща на по голѣми войскови маси на сѣверъ отъ линията Лозенградъ—Одринъ въ твърдѣ трудно проходима мѣстность, поне въ източната ѣ часть, и при най-неблагоприятно за военнитѣ дѣйствия врѣме, каквото човѣкъ може да си прѣдстави. Наистина, на 9. октомврий врѣмето бѣше добро, но силниятъ дъждъ отъ по-прѣднитѣ дни бѣше разкалялъ пѣтищата толкова, че тѣ образуваха, особено при прѣминаването на долините, цѣли блата, отъ които колята успѣваха да се измъкнатъ само съ цѣната на нечовѣшки усилия. Затова и артилерията почти навредъ закъснѣ. И конетѣ на конницата бѣха толкова изморени отъ лошия пѣтъ, че отъ тѣхъ вече не можеше да се очаква нѣкаква особена дѣятелность. Вслѣдствие на това, и двѣтѣ страни почти напълно изоставиха всѣко разузнаване; дори и свръзката между армийтѣ не се поддържаше.

Българското настъпление слѣдъ прѣминаването на границата, поради трудно проходимата мѣстност и лошото състояние на пѣтищата, съвсѣмъ не се извърши въ такъвъ редъ, въ каквото бѣше замислено. Отчасти мо-же и неточността на картитѣ да е дала поводи за заблуждения. Българитѣ постъпиха много цѣлесъобразно, като за прѣминаването прѣзъ тая прѣсѣчена мѣст-ностъ раздѣлиха силитѣ си на многобройни колони. Ди-визитѣ се движеха обикновено по бригадно паралелно прѣзъ полето безъ пѣть. Съ всѣка бригада се движе-ше и придадената ѝ артилерия, но често изоставаше много назадъ. Особни затруднения срѣщаше и движе-нието на обозитѣ и продоволственитѣ транспорти, не-обходими въ тая бѣдна страна.

Турското настъпление на 9 октомврий.

И турското настъпление се извърши много по бав-но, отколкото бѣше заповѣдано. Неблагоприятната мѣст-ностъ и лошитѣ пѣтища спъваха силно дѣйствиата на войскитѣ, състоящи се обикновено отъ необучени хора, хранени сѣщо тѣй лошо, както и конетѣ. Затуй турскитѣ корпуси се движеха много бавно напредъ, като при все това оставиха скоро задъ себе си цѣла върволица изоста-нали. И тѣхната артилерия остана много назадъ. Много коне, отпаднали поради лошото хранене, излѣзоха още отъ сега изъ строя. Колята на телеграфнитѣ и телефоннитѣ части, неподходящи за такъвъ теренъ, останаха всич-ки изъ калѣта, тѣй че занаяпредъ не бѣше възможно да се установи телеграфно или телефонно съобщение между командующия армията и командиритѣ на корпу-ситѣ. Затова и корпуситѣ, които разполагаха само съ по нѣколко конника, останаха безъ всѣкакви свѣдѣния за противника и за дѣйствиата на съседнитѣ корпуси.

Българското настъпление слѣдъ прѣминаването на границата, поради трудно проходимата мѣстность и лошото състояние на пѣтищата, съвсѣмъ не се извърши въ такъвъ редъ, въ какъвто бѣше замислено. Отчасти може и неточността на картитѣ да е дала поводи за заблуждения. Българитѣ постѣпиха много цѣлесъобразно, като за прѣминаването прѣзъ тая прѣсѣчана мѣстность раздѣлиха силитѣ си на многобройни колони. Дивизиитѣ се движеха обикновено по бригадно паралелно прѣзъ полето безъ пѣтъ. Съ всѣка бригада се движеше и придадената ѝ артилерия, но често изоставаше много назадъ. Особни затруднения срѣщаше и движението на обозитѣ и продоволственитѣ транспорти, необходими въ тая бѣдна страна.

Турското настъпление на 9 октомврий.

И турското настъпление се извърши много по бавно, отколкото бѣше заповѣдано. Неблагоприятната мѣстность и лошитѣ пѣтища спѣваха силно дѣйствиата на войскитѣ, състоящи се обикновено отъ необучени хора, хранени сѣщо тѣй лошо, както и конетѣ. Затуй турскитѣ корпуси се движеха много бавно напредъ, като при все това оставиха скоро задъ себе си цѣла върволица изостанали. И тѣхната артилерия остана много назадъ. Много коне, отпаднали поради лошото хранене, излѣзоха още отъ сега изъ строя. Колята на телеграфнитѣ и телефоннитѣ части, неподходящи за такъвъ теренъ, останаха всички изъ калѣта, тѣй че напредъ не бѣше възможно да се установи телеграфно или телефонно съобщение между командующия армията и командиритѣ на корпуситѣ. Затова и корпуситѣ, които разполагаха само съ по нѣколко конника, останаха безъ всѣкакви свѣдѣния за противника и за дѣйствиата на съседнитѣ корпуси.

Въ сжщото положение се намираше и щаботъ на източната армия, който стигна по пладне на висотата западно отъ Иенидже. И той остана прѣзъ цѣлия день безъ свѣдѣния и узнаваше само онуй, което самъ виждаше. Затуй той не можа да упражни каквото и да било влияние върху хода на боя. Боятъ се разпадна на цѣлъ редъ отдѣлни боеве, които нѣмаха никаква свръзка помежду си и за това трѣба да се разглеждатъ поотдѣлно.

III. армейски корпусъ.

Командирътъ на III армейски корпусъ, Махмудъ Мухтаръ Паша, бѣше далъ на дивизионнитѣ си началници устна заповѣдь за настѣплението на 9 октомврий. Споредъ тая заповѣдь, 7-а дивизия трѣбаше да се движи на дѣсния флангъ по посока къмъ Ериклеръ. Тя бѣше усилена съ три гаубични батареи, за да може да се удари съ противника, очакванъ откъмъ Кайбиляръ. Дивизията Афионъ Карахисаръ и 9-а дивизия трѣбаше да настѣпятъ паралелно къмъ Петра, 8-а дивизия, брояща на първо врѣме само 8 табура (отъ тѣхъ 6 отъ редифската дивизия Ангора) и 3 батареи, трѣбаше да се движи слѣдъ 9-а. Въ Лозенградъ останаха за гарнизонъ единъ редифски и единъ мустафъзки табуръ и три батареи стари 8/7 с/м. орждия. Понеже линията, която корпусътъ трѣбаше да мине въ 11 часа пр. пл., бѣше още много далечъ, назначи се твърдѣ ранъ часъ за тръгване. 7-а дивизия трѣбаше да тръгне въ 4 ч. 30 м. пр. пл., а 9-а дивизия и дивизията Афионъ Карахисаръ дори въ 1 ч. 30 м. пр. пл. Но, по неизяснени причини, писмената заповѣдь по корпуса бѣ издадена чакъ на полунощъ, а въ тъмната нощъ не можаха да намѣрятъ нѣкои части. Затова и опрѣдѣленитѣ часове не можаха

да се спазятъ нийдѣ. Въ дѣйствителность 9-а дивизия тръгна въ 6 часа пр. пл., 7-а дивизия чакъ въ 7 часа. Дивизията Афионъ Карахисаръ наистина тръгна въ 2 часа пр. пл., но артилерията ѝ закѣснѣ съ нѣколко часа. Движението на частитѣ, изтощени отъ гладъ, въ тая много прѣсѣчена мѣстность, ставаше извънредно бавно и въ твърдѣ слабъ редъ.

Бой при Ериклеръ.

7-а дивизия трѣбаше да спре за извѣстно врѣме движението си. Когато главата на колоната бѣше стигнала въ 11 часа пр. пл. на около 4 клм. до Ериклеръ, получи се донесение, че единъ български пѣхотенъ полкъ съ артилерия настѣпва къмъ Ериклеръ, и челниятъ му отредъ билъ стигналъ на 300 метра на сѣверъ отъ селото. Почти въ сжщото врѣме се сблъскаха и съ авангарда на дѣсната колона на 5-а Дунавска дивизия, движаща се къмъ Ериклеръ. Близкото разузнаване бѣше прѣстанало да дѣйствува, понеже турскитѣ разезди бѣха се спѣшили много късно и се бѣха спрѣли при Ериклеръ, макаръ че бѣха имъ дадени и други по далечни обекти. А авангардната конница, по заповѣдъ на началника на авангарда, се движеше само на 2 клм. прѣдъ челния отредъ. 1-а бригада на 5-а Дунавска дивизия веднага атакува турския авангардъ. Но нейната колона бѣше се много разтегнала, та мина доста врѣме, докато тая атака се засили. И началникътъ на турската дивизия възнамѣряваше отначало да атакува. Но той получи друго донесение, че втора българска колона настѣпвала отъ сѣверъ къмъ Алмаджикъ. Това бѣше лѣвата колона на 5-а Дунавска дивизия. А понеже, отъ друга страна, не намѣри на югъ отъ Ериклеръ удобна позиция за артилерията, той скоро се отказа отъ първото

си намѣрение и отдрѣпна дивизията си на една позиция южно отъ Сърсуватъ дере. Авангардътъ получи заповѣдь да се отдрѣпне на тая позиция, безъ да прѣкъсва стрѣлбата. Той водѣше бой още отъ 11 ч. 30 м. пр. пл., но не бѣ поддържанъ отъ артилерията си и прѣтърпѣ значителни загуби. Артилерията наистина бѣше получила отъ началника на авангарда заповѣдь да открие огънь, но началникътъ на артилерията въ 7-а дивизия, безъ всѣко основание, бѣше ѝ забранилъ да изпълни тая заповѣдь. При отстъплението авангардътъ прѣтърпѣ още тежки загуби. Въ кратко врѣме единъ табуръ изгуби 50% отъ състава си. Главнитѣ сили на 7-а дивизия не влизаха вече въ бой прѣзъ тоя день. На свечеряване двамата противници водѣха само артилерийски бой по двѣтѣ страни на Сърсуватъ дере. Между това 3-а българска бригада, движаща се задъ 1-а, бѣше стигнала на бойното поле. Лѣвата колона на 5-а дивизия, 2-а бригада, забавена отъ лошитѣ пѣтища, бѣше стигнала само до Алмаджикъ.

Бой при Ескиполосъ.

Командирътъ на III армейски корпусъ стигна въ 11 ч. 30 м. при Петра. Тукъ той получи въ 12 ч. 30 м. сл. пл. донесение отъ дивизията Афионъ Карахисаръ, че главата ѝ се намира при Ескиполосъ и че една неприятелска колона отъ тритѣ рода орѣжие, вѣроятно авангардъ, е достигнала с. Карамза. Тукъ дѣйствително настѣпваше авангардътъ на лѣвата колона отъ 4-а Прѣславска дивизия. Махмудъ Мухтаръ Паша даде веднага заповѣдь за настѣпление, за да овладѣе Карамза. 9-а дивизия получи заповѣдь да настѣпи съ два полка къмъ Карамза и да се разгѣне влѣво отъ дивизията Афионъ Карахисаръ. Прати се съобщение за обстановката на 7-а дивизия, която бѣше вече завързала бой.

Но настъплението на III армейски корпусъ не можа да се изпълни. Като се приближи къмъ Ескиполосъ, началникътъ на дивизията Афионъ Карахисаръ си зададе въпроса, дали да заеме командующата цѣлото поле висота, на чийто юженъ склонъ е разположено селото Ескиполосъ, или да разгъне силитѣ си на единъ гребенъ на около $2\frac{1}{2}$ клм. южно отъ това село, на който гребенъ да отдрѣпне и авангарда си. Той се спрѣ на второто рѣшение, понеже артилерията, останала много назадъ, още не бѣше пристигнала, та той намираще опасно да се увлѣче съ своитѣ много разтегнати отъ лошитѣ пѣтища редицѣски части въ единъ срѣщенъ бой, чийто изходъ не можеше да се прѣдвиди. Той не можеше да разчита и на бърза помощъ отъ страна на 9-а дивизия, понеже нейниятъ авангардъ още почиваше при Петра, а главнитѣ ѝ сили още се точеха къмъ това село. 9-а дивизия не застана вече влѣво, а вдѣсно отъ дивизията Афионъ Карахисаръ и опрѣ своя дѣсенъ флангъ о Теке дере. Двѣтѣ дивизии наедно разгънаха отначало само 5 табура и 4 батареи. Остатъкътъ остана въ резервъ. Дивизиитѣ бѣха срѣщнали голѣми трудности при заемането на позицията, понеже частитѣ се оказаха съвършено необучени. Трѣбаше навредъ да се намисатъ по висшитѣ началници, за да въдворяватъ редъ.

На тая позиция се натъкна въ 3 часа сл. пл. пѣхотниятъ полкъ отъ българския авангардъ. Той биде силно обстрѣлянъ отъ турската артилерия, и опитътъ му да овладѣе, подкрѣпенъ отъ една батарея отъ авангарда, напълно изложеното на турския артилерийски огънь село Ескиполосъ излѣзе неуспѣшенъ. Безуспѣшенъ остана и втори единъ опитъ за настъпление, когато бѣха пристигнали и други петъ батареи. Затова 3-а бригада на 4-а Прѣславска дивизия се задоволи съ

това, да задържи до вечерята гребена на сѣверозападъ отъ Ескиполосъ и да го укрѣпи съ пѣхотни окопи. Въ това врѣме пристигна и 1-а бригада съ артилерията си и се опита, понеже обхождането на лѣвия турски флангъ изглеждаше трудно, да обходи турската позиция по Теке дере, като заобиколи височината на сѣверъ отъ Ескиполосъ. Тогава и 9-а турска дивизия удѣлжи на изтокъ позицията си съ два табура, една планинска батарея и двѣ картечни роти тѣй, че командуваше долината на Теке дере. По тая причина привечеръ българското настѣпление и тукъ трѣбаше да спре. По цѣлия фронтъ българитѣ не атакуваха нигдѣ сериозно, боятъ се ограничаваше само въ артилерийски двубой. Но и турскиятъ III корпусъ, поради неподвижността на войницитѣ си, се отказа отъ атаката, която впрочемъ прѣдставляваше твърдѣ малко шансове за успѣхъ. Българитѣ бѣха оставили у III армейски корпусъ впечатлението, че искатъ да се промъкнатъ въ интервала между 7-а и 9-а дивизия. На свечеряване турскитѣ дивизии стояха още на позициитѣ си; скоро слѣдъ 5 часа замлъкна и артилерийскиятъ огънь. Дватама противници се отдадоха на почивка. Обстановката при III армейски корпусъ не бѣше никакъ неблагоприятна. На дѣсния флангъ по-голѣмата частъ отъ 7-а дивизия, въ съставъ 10 табура, четире картечни роти и 9 батареи, не бѣше още влизала въ бой, лѣвиятъ флангъ имаше още 16 табура и 8 батареи въ резервъ, понеже вечерята бѣха дошли отъ Петра още 7 табура отъ 8-а дивизия. Значи, по-голѣмата частъ отъ корпуса още не бѣше влизала въ бой.

II армейски корпусъ.

Съгласно заповѣдта, II турски армейски корпусъ трѣбаше да започне въ 4 часа пр. пл. движението си

отъ Кавакли прѣзъ Куюнъ Гауръ — Кереметлия къмъ Сейменъ съ 4-а дивизия отпрѣдъ и 5-а дивизия отзадъ. Но, поради късното получаване на заповѣдта, той тръгна въ дѣйствителностъ много по-късно, къмъ 6 часа пр. пл. И тукъ, поради разкаляната почва, походната колона скоро се разтегна, макаръ че тукъ вълнистата мѣстностъ бѣше много по-леко проходима, отколкото при Петра. Смѣтката, че ще се взематъ по 4 километра на часъ, се оказа твърдѣ погрѣшна. И тукъ дисциплината на марша бѣше много слаба. Въ 11 часа пр. пл. корпусътъ се намираше още на 20 км. на югъ отъ мѣстото, дѣто трѣбаше да бѣде въ това врѣме. Около пладне се чуа артилерийскитѣ изстрѣли отъ Ериклеръ, а скоро слѣдъ това и откъмъ I армейски корпусъ. Но, поради липсата на връзка съ тия корпуси, не схванаха сериозността на положението и не ускориха движението напредъ. Чакъ къмъ 3 часа сл. пл. командирътъ на корпуса узна на югъ отъ Кереметлия, че I армейски корпусъ е завързалъ бой при Селиолу. Когато въ 3 ч. 15 м. сл. пл. стигна при Кереметлия, корпусътъ забѣлѣза, че една българска колона въ съставъ около една пѣхотна бригада настѣпва отъ Сейменъ къмъ Селиолу и че тамъ бѣше се вече завързалъ бой. Артилерията на 4-а (турска) дивизия, излѣзла на позиция на изтокъ отъ Селиолу, не можеше да обстрѣлва тая колона, защото разстоянието бѣше много голѣмо. Между това 4-а дивизия се разгъна при Кереметлия. Въ 4 часа слѣдъ пладне тя получи заповѣдъ да настѣпи съ лѣвия си флангъ прѣзъ каменната кариера на западъ отъ Кереметлия и да атакува неприятеля на сѣверъ отъ Селиолу. 5-а дивизия трѣбаше да слѣдва ешелонирана задъ дѣсния флангъ и да охранява въ посока къмъ Чешмекьой. Но скоро тъмнината настѣпи, и атаката не можа да се произведе.

Така корпусът, който безспорно би могъл да се намеси рѣшително въ боя при Петра или при Селиолу, бѣше оставил да отmine безполезно скжпоцѣнното врѣме. Неговото бездѣйствие означава едно опущение, което съ нищо не може да се оправдае. Той носи извънредно голѣма частъ отъ вината за печалния ходъ на събитията.

Боеветѣ при Селиолу и Гечкенли.

I армейски корпусъ*) настѣпи съ дѣсната си колона (2-а и задъ нея 1-а дивизия) отъ Иенидже прѣзъ Кавакли къмъ Селиолу, а съ лѣвата (3-а дивизия) прѣзъ Докуджекъ — Чифликъ Акардере къмъ Гечкенли.

Западно отъ него настѣпваше **IV** армейски корпусъ, който сѣщо бѣше получилъ късно заповѣдта, защото не могли да намѣрятъ щаба му, въ двѣ колони: редифската дивизия Измидъ прѣзъ Мусулча, 12-а дивизия прѣзъ Гебелеръ. Турската конна дивизия биде изкарана прѣдъ фронта и се отправи за височинитѣ на сѣверъ отъ Гебелеръ.

Срѣщу тия два корпуса настѣпваше 1-а Софийска дивизия въ двѣ колони: 2-а пѣхотна бригада и 4-и нес. с. арт. п. прѣзъ Тимурджали, 1-ва пѣхотна бригада и 4-и с. с. арт. полкъ прѣзъ Татарларъ къмъ Еджали. Лѣвата колона бѣше изпратила отъ Татарларъ къмъ Кюкилеръ странично прикритие въ съставъ три дружини и една батарея. На западъ отъ 1-а дивизия настѣпваше въ двѣ колони малко въ отстѣпъ 10-а дивизия; на изтокъ отъ 1-а дивизия настѣпваше дѣсната ко-

*) Корпусътъ бѣше получилъ заповѣдта още въ 7 часа сл. пл. но прѣдаването ѝ на дивизиитѣ отнело много врѣме. Втората дивизия, чийто началникъ не могли да намѣрятъ, я получила чакъ въ 5 часа пр. пл.

лона отъ 4-а дивизия въ съставъ една бригада отъ Чешмекъой западно отъ р. Голѣмъ къмъ Селиолу.

Както при Ериклеръ и Петра, тъй и тукъ отъ това взаимно настѣпление на двѣтъ страни произлѣзе единъ срѣщенъ бой, който се разпадна на нѣколко отдѣлни боя. Най-първо турската конна дивизия, къмъ която се бѣше присъединила самостоятелната конна бригада, срѣщна на западъ отъ Гечкенли числено по-слаба българска конница, която отстъпи безъ бой къмъ Еджали. Послѣдвала българската конница, турската конна дивизия видѣ ненадѣйно прѣдъ себе си излизащата отъ с. Еджали колона на 1-а бригада отъ 1-а Соф. дивизия. Турскитѣ конни батерии заеха веднага, къмъ 1 часа сл. пл., позиция на сѣверъ отъ чифл. Хаджиомиръ, откриха огънь и въ кратко врѣме нанесоха на изненадания противникъ значителни загуби. Така българитѣ спрѣха настѣплението си и се оттеглиха на закрито. И конната батарея на самостоятелната конна бригада откри огънь и се опита на първо врѣме да обстрѣля Ортакчи, дѣто, по свѣдѣнията, имало противникъ. Но, понеже снарядитѣ не достигаха това село, и тя обърна огъня си по Еджали. Къмъ 2 часа сл. пл. отвърнаха петъ български батерии отъ позиция на изтокъ отъ Еджали и принудиха турскитѣ батерии да се бранятъ. Тѣхниятъ огънь скоро отслабна, и тѣ понесоха на откритата си позиция голѣми загуби. Но тъкмо въ туй врѣме авангардътъ на 3-а турска дивизия стигна при Гечкенли и, подъ прикритието на 9-и пѣхотенъ полкъ, извади двѣтъ си батареи на позиция при могилата на около 500 м. с.-з. отъ селото. Въ сѣщото врѣме два ескадрона отъ самостоятелната конна бригада настѣпиха къмъ Ортакчи и се спѣшиха за бой съ неприятеля, който се намирал тамъ.

Между това 1-а бригада отъ Софийската дивизия се бѣше разгънала за атака. Авангардната дружина

отъ 1-и пѣхотенъ полкъ настѣпи право къмъ Гечкенли, 6-и пѣхотенъ полкъ удължи въ дѣсно бойното разположение. Слѣдъ тежки загуби тая енергичната атака имъ успѣхъ. Двѣтъ турски батереи при Гечкенли, които бѣха получили заповѣдъ да останатъ на всѣка цѣна на позицията и бѣха изстрѣляли всичкитѣ си снаряди, паднаха слѣдъ геройска защита въ ржцѣтъ на противника, понеже прѣдницитѣ, изпратени много назадъ, не успѣха да дойдатъ на врѣме да закачатъ. 9-и пѣхотенъ полкъ, пострадалъ сѣщо тѣй тежко, биде отхвърленъ къмъ Гечкенли. Въ това врѣме турската конна дивизия се приготви за атака, за да прикрие отстъплението на пѣхотата. Но тя биде забѣлѣзана на обѣрнатия къмъ противника скатъ и биде веднага обстрѣляна съ шрапнелъ. Тукъ безъ малко щѣше да избухне паника, ако началникътъ на дивизията не бѣше се намѣсилъ и възстановилъ реда. Той отведе дивизията ходомъ на закрито мѣсто, но остави картечницитѣ си при чифл. Хаджиомиръ на позиция, за да фланкиратъ противника. Това замедли българското настѣпление дотолкова, че 9-и пѣхотенъ полкъ успѣ да задържи Гечкенли, докато въ боя се намѣси авангардътъ на редифската дивизия Измидъ, идещъ откъмъ югъ. Тая дивизия, поддържана отъ картечницитѣ на конната дивизия, отхвърли българитѣ къмъ Еджали. Турцитѣ си взеха назадъ двѣтъ си плѣнени батереи. Но дивизията не задмина много Гечкенли. Тоя бой, въ който и двѣтъ страни понесоха много загуби, се прѣкрати съ настѣпването на мрачината. 12-а дивизия, подъ прѣдлогъ на пълното изтощение на хората, достигна тоя день само до Гебелеръ и не можа да вземе участие въ боя. Но и българската 2-а бригада бѣше останала въ Ортаки въ бездѣйствие. Тя бѣ възпрѣна, вѣроятно отъ турската конница и сигурно отъ развититѣ сѣ при Кайпа дѣйствия, както ще разгледаме по-нататкъ, и се огра-

ничи само да изпрати въ подкрѣпление на 1-а бригада двѣ дружини и двѣ батареи.

Скоро слѣдъ почването на боя, и главнитѣ сили на турската 3-а дивизия, които се бѣха изкачили отъ Кюкилеръ на гребенитѣ източно отъ Гечкенли, срѣщнаха противника — страничното прикритие на 1-а бригада отъ Соф. дивизия въ съставъ три дружини отъ 1-и пѣхотенъ полкъ и една батарея. На тая обраснала съ храсталакъ висока равнина двѣтѣ колони се срѣщнаха съвсѣмъ ненадѣйно. Турската авангардна батарея откачи току задъ пѣхотата и прѣтърпѣ тежки загуби. И българската батарея трѣбаше да откачи въ сферата на дѣйствителния пѣхотенъ огънь. Българскиятъ пѣхотенъ полкъ разгъна веднага всичкитѣ си сили въ широкъ фронтъ, безъ да остави поддрѣжки, и бързо се хвърли геройски на ножъ срѣщу противника, отъ когото го дѣлѣше незначително разстояние. Но тоя смѣлъ опитъ биде осуетенъ съ огромни*) загуби отъ турския огънь, макаръ че турцитѣ едва ли имаха числено прѣвъзходство, защото само една отъ тѣхнитѣ батареи бѣше откатила своєврѣменно, а двата пѣхотни полка, които съставляваха главнитѣ сили на 9-а дивизия, надали броеха повече хора, отколкото три български дружини. Българитѣ отстѣпиха на около 2 клм. сѣвероизточно отъ Гечкенли, дѣто се окопаха и се задържаха до вечерята.

Слѣдъ 3-а дивизия въ боя се намѣси и 2-а дивизия, която настѣпваше прѣзъ Гердели къмъ Селиолу. Тя получи въ Гердели въ 2 часа сл. пл. донесение, че една силна българска колона настѣпвала отъ сѣверъ къмъ Селиолу. Това бѣше българската конна дивизия, усилена съ една пѣхотна дружина и единъ взводъ арти-

*) Българскиятъ 1-и пѣхотенъ полкъ изгуби тоя день 1400 челоувѣка.

лерия и получила задача да поддържа свръзката между двѣтѣ български армии. Тогава турската дивизия се раздѣли на двѣ колони и прѣмина низката джбова гора на изтокъ отъ Селиолу, която тукъ по изключение е малко по-висока отъ храсталака, съ който е обраснала цѣлата тая мѣстность. Въ горичката тя се разгъна съ фронтъ къмъ Селиолу, като постави въ първа линия два пѣхотни полка, задъ които слѣдваха въ резервъ единъ пѣхотенъ полкъ и стрѣлковиятъ табуръ. Току до югоизточната окрайна на Селиолу турското бойно разположение срѣщна единъ слабъ български авангардъ, който слѣдъ малкъ бой биде отхвърленъ къмъ Селиолу. Между това българската конна дивизия се бѣше приготвила на закрито на сѣверъ отъ Селиолу и бѣше извадила на позиция артилерийския взводъ. Придадената къмъ нея пѣхотна дружина прѣмина рѣката и се опита да овладѣе височината на юго-изтокъ отъ селото. Фронтътъ ѝ биде удълженъ влѣво отъ два спѣшени ескадрона. Трети ескадронъ настѣпи прѣзъ самото село. Но поради численото прѣвъзходство на турцитѣ българската атака нѣма успѣхъ. Затова българитѣ се окопаха. Но и турцитѣ се отказаха да настѣпятъ, та двѣтѣ страни се задоволиха само да обстрѣлватъ взаимно артилерията си. Надвечеръ стигна при Селиолу и дѣсната колона на 4-а Прѣславска дивизия, но и тя на първо врѣме не измѣни въ нищо положението. Тя извади артилерията си на позиция и се опита да обходи съ 8-и полкъ дѣсния турски флангъ. Но наличнитѣ турски резерви не допуснаха тоя маневъръ. Когато се стъмни, артилерийскиятъ огънь утихна, докато пъкъ пѣхотниятъ още продължаваше. Значи, и тука боятъ още не бѣше рѣшенъ. 1-а турска дивизия, която образуваше резерва на I армейски корпусъ, не бѣше още влизала въ боя.

Излазътъ на Одринския гарнизонъ.

На 9 октомврий въ боя се намѣси и Одринскиятъ гарнизонъ, макаръ че, поради закъснѣването на 12-а дивизия, не му се удаде да се съедини съ полската армия. Съгласно заповѣдта по армията, Шукри Паша прѣдприе излазъ на източния брѣгъ на Тунджа срѣщу линията Кайпа-Муратчиларъ. Прѣдначаренитъ за излаза войски, общо около три дивизии, се събраха подъ прикритието на укрѣпленията при Арнауткьой и къмъ плад-не настѣпиха въ три колони. Дѣсната колона (самостоятелниятъ стрѣлковъ полкъ, усиленъ съ нѣколко табура) се насочи къмъ Караюсуфъ; срѣдната колона (усилената 11-а дивизия) настѣпи прѣзъ Софуларъ къмъ Кайпа, и лѣвата колона (10-а дивизия) прѣзъ Муратчиларъ. Послѣднитѣ двѣ колони срѣщнаха въ Софуларъ въ 2 часа сл. пл. 3-а Балканска дивизия, която бѣше минала на 8-и октомврий при Фикелъ р. Тунджа съ двѣ бригади и шестъ батареи. Турската 10-а дивизия, която атакува много енергично, отхвърли противника чакъ отвъдъ Таушанъ-Куруджукьой и сама стигна до сѣщото село. Но 11-а дивизия, която настѣпваше вдѣсно отъ нея, остана назадъ, защото бѣ обстрѣляна отъ Кайпа, дѣто вѣроятно бѣха се намѣсили надвечеръ най-прѣднитѣ части на българската 10-а дивизия. Дѣсната колона достигна само височинитѣ на югозападъ отъ Кара Юсуфъ. Значи, тоя флангъ не бѣше дѣйствувалъ съ потребната енергия.

Положението на 9 окт. на смрачаване.

Боеветъ на 9 октомврий не бѣха донесли ни на едно отъ двамата противници пѣленъ успѣхъ. Голѣми части и на двѣтъ страни се движеха още къмъ бойно-

то поле или още не бѣха влѣзли въ боя: у българитѣ цѣлата 6-а и 10-а дивизия и части отъ 5-а и отъ 1-а дивизия, у турцитѣ II корпусъ и 1-а и 12-а дивизии. Освѣнъ това III армейски корпусъ разполагаше още съ значителни резерви. Значи, за турцитѣ положението съвсѣмъ не бѣше още неблагоприятно. А и войскитѣ бѣха се били още сравнително добрѣ. Наистина, обективитѣ, които си бѣше задала източната армия, бѣха се оказали твърдѣ отдалечени. Слабата подвижностъ на частитѣ, прѣсѣчената мѣстностъ и състоянието на пѣтищата не бѣха оцѣнени по достоинство. А и движението напрѣдъ не приближаваше достатъчно частитѣ на рѣшителния пунктъ, и по-малкитѣ началници не проявиха достатъчно инициатива. Но прѣди всичко друго войскитѣ бѣха извънредно изтощени и наближиха доста късно неприятеля, тъй че отъ тѣхъ не можеше да се очаква много нѣщо. Затова би било по-добрѣ, да не се отива толкова напрѣдъ срѣщу неприятеля, а да се атакува чакъ на 10-и октомврий. Тогава настѣплението би могло да се извърши съ много по-голѣмо единство и съ по-голѣмъ устремъ.

Направленеето на излаза на Одринския гарнизонъ бѣше избрано съвсѣмъ цѣлесъобразно. Правилно бѣше и рѣшението на Шукри Паша да употреби за тая цѣль сравнително голѣми сили — рѣшение, което заслужва още по-голѣма похвала поради обстоятелството, че българитѣ прѣдприеха въ сѣщото врѣме настѣпление съ голѣми сили противъ слабо защищаванитѣ отъ не особено надеждни редифски части сѣверенъ и западенъ фронтове на крѣпостъта. Но Шукри Паша не се отклони отъ главната задача и прояви въ трудния моментъ зрѣло схващане на оперативнитѣ задачи на крѣпостъта. Одринъ задържа на 9 октомврий и на слѣднитѣ дни четире български дивизии, повече отъ двойното число на своя гарнизонъ.

Положението на българитѣ на 9 октомврий вечерята не бѣше просто. Макаръ че моралътъ на тѣхнитѣ войски въ края на краищата имъ гарантираше побѣда, все пакъ обрати бѣха още твърдѣ възможни. Тѣ изкупуваха сега грѣшката, която бѣха сторили, като бѣха употребили значителни сили за второстепенни цѣли. Въ особено затруднено положение се намираше I армия. Нейниятъ дѣсенъ флангъ бѣше атакуванъ съ голѣми сили откъмъ Одринъ. Освѣнъ 10-а дивизия, въ тая посока трѣбаше да се употреби и 3-а дивизия. Наистина, 1-а дивизия имаше още значителни резерви, но 1-а бригада бѣше прѣтърпѣла голѣми загуби и, както и 2-а бригада отъ 4-а дивизия при Селиолу, бѣше се подала сравнително много напредъ. Началникътъ на 1-а дивизия сметна това положение за опасно, толкова повече че трѣба да му е било извѣстно, какво и други турски сили настѣпватъ къмъ бойното поле. Затова той заповѣда на дивизията си да се отдръпне на линията Ортакчи-Еджали и поиска и отъ командира на 2-а бригада отъ 4-а дивизия да се оттегли на същата линия. Частитѣ изпълниха тая заповѣдъ много неохотно. На смрачаванетѣ се отдръпнаха на заповѣданата линия и се окопахъ.

По-добро бѣше положението на III армия. Наистина, тя не бѣше още спечелила успѣхъ, но бѣше числено най-малко три пѣти по-силна отъ III турски корпусъ. Още на слѣдния день можеше да се очаква успѣхъ отъ влизането на лѣвата колона отъ 5-а дивизия въ боя. Но 6-а дивизия, която бѣше въ втора линия, се намираше още много назадъ, та не можеше да влѣзе на 10 октомврий въ бой.

Отстѣпленieto на турцитѣ на 9. срѣщу 10. окт.

Положението взе съвършено неочаквано пълнетъ обратъ още при падането на нощта. Турскитѣ прѣдни

части бѣха още въ съприкосновение съ българскитѣ и отъ нервозностъ продължаваха да стрѣлятъ и въ мрачината. Изглежда, че турски войски сж се обстрѣлвали едни други. На фронта на 2-а дивизия юго-източно отъ Селиолу единъ табуръ бѣше напусналъ бойната линия безъ всѣкаква причина още съ настѣпването на тъмнината и бѣ замѣненъ съ другъ табуръ отъ поддрѣжкитѣ. Тогава вѣроятно слаби български отдѣления, за да прикриятъ започнатото отстъпление, сж прѣдприели слаби настѣпления къмъ турската позиция и съ това сж разтревожили противника. Между 7 и 8 часа внезапно лѣвиятъ флангъ на 2-а дивизия отстъпилъ въ паническо бѣгство; отъ него били заразени и центърътъ и дѣсниятъ флангъ; само отдѣлни роти се задържали на позицитѣ си, дѣто и не били атакувани. Нощта била извънредно тъмна, и редътъ не можалъ да се възстанови. Затова началникътъ на дивизията сметналъ за необходимо да заповѣда отстъпление до Гердели, макаръ че българитѣ, които вѣроятно нищо не били забѣлѣзали, не прѣслѣдвали. Сжщото нѣщо точно се случи при Гечкенли и съ редифската дивизия Измидъ. Изглежда, че тукъ на мръкване нѣколко турски табура сж стрѣляли единъ срѣщу други, и цѣлата дивизия отстъпи въ неудържимо бѣгство. И тъй, слѣдъ падането на нощта и двѣтъ страни отстъпватъ, безъ нѣкоя отъ тѣхъ да знае, какво става съ другата.

Двѣтъ тия едноврѣменни паники, къмъ които на слѣдната сутринъ се прибави още една, и които дадоха потикъ за отстъплението, показватъ ясно малката вътрѣшна стойностъ на турската войска. Тѣ се обясняватъ вѣроятно съ това, че прѣзъ деня необученитѣ турски войници поддържаха съ честа стрѣлба духа си и отстояваха атакитѣ на противника, но надвечеръ ще сж привършили патронитѣ си и не сж се чувствували способни

да отбиятъ възможнитѣ атаки на българитѣ, обикновено по-силни физически отъ тѣхъ. Непрѣкъснатата стрѣлба на линията на прѣднитѣ постове вѣроятно ги е накарала да мислятъ, че българитѣ наистина настѣпватъ. Кѣмъ това се прибавяше и обстоятелството, че много войници напуснаха въ мрачината позициитѣ си, за да идатъ да търсятъ хлѣбъ. Тѣ сигурно вече не сж се върнали. Отъ друга страна въ турскитѣ редове имаше голѣмо число християни, които само гледаха, какъ да избѣгатъ, и често ставаха причина за отстѣпление. Значи, причината на турския неуспѣхъ трѣба да се търси на първо мѣсто въ лошия съставъ на войската.

Отстѣпление на I армейски корпусъ.

Началникътъ на турската 2-а дивизия мислѣше изпърво да отдалечи отъ неприятеля разбърканата си при паниката дивизия и на слѣдния день пакъ да настѣпи. Но лошитѣ страни на нощното отстѣпление въ подсъбно положение изпъкнаха веднага: разбърканата дивизия не можа дори да се устрои на врѣме. Тя се спрѣ чакъ на западъ отъ Иенидже, макаръ че българитѣ не прѣслѣдваха. Малкото роти, които паниката не бѣше обзела, останаха на позицията си при Селиолу до слѣдната сутринь. Отъ това се вижда, че, при по-голѣма енергичностъ на началникитѣ, отстѣплението вѣроятно би могло да се избѣгне.

Но най-лошото бѣ, че нещастieto се разшири. И командирътъ на I корпусъ, при извѣстието за паниката на 2 а дивизия, падна духомъ. Той смѣташе, че е побѣдилъ, понеже бѣше видѣлъ неприятеля да отстѣпва прѣдъ 3-а турска дивизия. Но сега, слѣдъ извѣстието за нещастieto, той дори и не се опита да поправи положението, макаръ че би могълъ да употреби за тая цѣль 1-а дивизия, а, безъ да прѣдизвика или чака заповѣдъ

стъ командующия армията, даде заповѣдь за отстъпление на устроената отъ по-рано отбранителна линия при Иенидже.

Командующиятъ турската източна армия.

Командующиятъ турската източна армия не можа да вземе въ рѣцѣтъ си управлението на боя на 9-и октомврий и остана безъ никакви свѣдѣния за неговия ходъ, понеже нѣмаше свръзка съ корпуситѣ. За мѣстото на боя можеше да се сжди само по артилерийскитѣ изстрѣли и по видимитѣ надалечъ прѣскания на шрапнелитѣ. Той знаеше, че прѣдъ II армейски корпусъ нѣма неприятель. Но заповѣдь за настѣпление не му даде, защото смѣташе, че той самъ ще стори това.

Вечеръта Абдуллахъ Паша се върна въ Лозенградъ, за да влѣзе по телефона въ свръзка съ общата главна квартира. Тукъ нему биде донесено за отстъплението на дивизията Измидъ и за взетото отъ командира на IV армейски корпусъ въ свръзка съ това отстъпление рѣшение да отстъпи съ цѣлия си корпусъ къмъ Баба Ески. Нему биде изпратена заповѣдь да възстанови реда и да задържи досегашната си позиция на всѣка цѣна. На III армейски корпусъ биде дадена слѣдната заповѣдь:

„Излѣзлитѣ отъ Одринъ войски сж отблѣснали противника. Но прѣвъзходни неприятелски сили сж принудили Измидската дивизия отъ IV корпусъ да отстъпи отъ Демеранли (Тимурджали?). До сега нѣма свѣдѣния за изхода на боя на I и II армейски корпуси. Очаквамъ съ нетѣрпѣние да разбиете веднага неприятелската дивизия при Ескиполосъ, като ускорите колкото може движенията си за тая цѣль».

Къмъ полунощъ Абдуллахъ Паша се завърна въ Кавакли, дѣто бѣше останалъ неговиятъ щабъ. Тукъ той получи къмъ 3 часа пр. пл. донесение за настѣпи-

лата при 2-а дивизия паника и за дадената отъ командира на I армейски корпусъ заповѣдь за отстъпление на цѣлия корпусъ. Обстоятелството, че въ два корпуса е настѣпила паника, утвърди командующия армията въ опасенията му за падналия духъ на войскитѣ му. Той сметна, че армията му е неспособна да извърши почнатото настѣпление, и веднага рѣши да отстъпи на линията Лозенградъ — Бустанли и тамъ да дочака удара на неприятеля. На корпуситѣ се пратиха заповѣди въ тая смисълъ. Изпратената на III армейски корпусъ заповѣдь гласѣше:

«Кавакли, 10 октомврий, 3 ч. 30 м. пр. пл.

«I армейски корпусъ е билъ принуденъ да се отдрѣпне къмъ Иенидже. Заповѣда се, да се заематъ височинитѣ на изтокъ отъ това село. Частитѣ отъ III армейски корпусъ да се оттеглятъ прѣзъ Петра и източно отъ Теке дере, да се отправятъ западно и сѣверозападно отъ Лозенградъ и да заематъ дѣсния флангъ на отбранителната линия при Иенидже».

И тъй, Абдуллахъ Паша, който и безъ това бѣше изпълнилъ противъ волята си заповѣдта да прѣмине въ настѣпление, сметна каузата си за изгубена и мислѣше вече за второ отстъпление задъ горното течение на Еркене. Ако за това той заслужва нѣкакъвъ укоръ, то е този, че не се опита съ всичкитѣ си сили да докара обратъ на положението. Нему, явно, липсваше твърдото желание да побѣди.

10. октомврий.

На 10 октомврий врѣмето бѣше пакъ лошо. Дъждътъ бѣ измокрилъ прѣзъ нощта изтощенитѣ и измръзнали войски. Отъ това страдаха, поради липсата на дърва, най-много непривикналитѣ на такъвъ климатъ анадолиски

войници. Угнетително дѣйствуваше и липсата на каквито и да било грижи за раненитѣ, които пъкъ не умѣха да си помогнатъ сами. Всички тия обстоятелства обясняватъ лесно отпадъка на духа, особно на редифскитѣ части.

III армейски корпусъ.

Командирътъ на III армейски корпусъ не изпълни заповѣдта за отстъплението на позицията при Лозенградъ, а остави въ сила разпорежданията си за продължение на настѣплението. Той бѣше убѣденъ, че отъ неговия корпусъ още можеше да се очаква успѣхъ, който щѣше да промѣни положението. По неговитѣ прѣсмѣтания, срѣщу му имало само 24 дружини и шестъ батареи. Той мислѣше, че е по-силенъ отъ тѣхъ. Но това негово мнѣние бѣше погрѣшно: когато се сравняватъ българскитѣ и турскитѣ сили, не трѣба да се смѣта съ дружини или табури. Той бѣше вече заповѣдалъ, на 10 октомврий 9-а дивизия да отбранява участъка на изтокъ отъ пѣтя Петра-Ескиполосъ, дивизията Афионъ-Карахисаръ участъка на западъ отъ тоя пѣтъ. 7-а дивизия имаше заповѣдъ да атакува рѣшително неприятелскитѣ сили, които настѣпваха на изтокъ отъ Теке дере. Единъ низамски полкъ отъ 9-а дивизия и цѣлата 8-а дивизия бѣха оставени сѣвероизточно отъ Петра, готови да подкрѣпятъ 7-а дивизия въ настѣплението ѝ.

Бой при Ериклеръ-Петра.

На 10 октомврий въ 7 часа пр. пл. боятъ почна отново. До това врѣме командирътъ на корпуса не бѣше получилъ свѣдѣния за противника. Но много скоро се оказа, че редифскитѣ части, отъ които се състоеше Афионъ-Карахисарската дивизия, не прѣдставляватъ вече никаква бойна стойностъ. Липсата на хранителни припаси и студената и влажна нощъ бѣха унищожили и:

последнитѣ останки отъ духа на тия части, водени отъ твърдѣ малко офицери. По липса на каквото и да било охранение, една българска дружина бѣше успѣла да се доближи неочаквано на съмване до лѣвия флангъ на дивизията. Че това сж българи, полича чакъ когато тѣ бѣха само на 200 метра отъ турската позиция. Турскиятъ табуръ почна веднага да бѣга. Това бѣгство зарази и съседнитѣ части, и така избухна обща паника, която увлѣче и резервитѣ задъ фронта на дивизията. Но енергичната намѣса на Махмудъ Мухтаръ Паша и на подчиненитѣ му началници успѣ да задържи бѣгащитѣ на една плоска височина на 500 м. сѣверозападно отъ Петра и да заеме и гората на сѣверъ отъ това село. За да направи възможно това спиране на бѣгащитѣ части, Махмудъ Мухтаръ бѣше заповѣдалъ на артилерията да откачи тамъ, дѣто се намира въ момента, и да открие огънь, макаръ и да не вижда никаква цѣль. Тоя артилерийски огънь успокои войскитѣ. Понеже българитѣ прѣслѣдваха само до първоначалната турска позиция, турцитѣ успѣха да възстановятъ реда; но една батарея, която не можеше вече да се движи, остана въ български ржцѣ. Сега вече трѣбаше да се отдрѣпне на една линия съ Афионъ Карахисарската дивизия и 9-а дивизия, която бѣше още на първата позиция малко вдѣсно и задъ дивизията Афионъ Карахисаръ и бѣше почнала да се колебае на лѣвия си флангъ. Къмъ 11 часа пр. пл. редътъ бѣ възстановенъ въ всички части.

7-а дивизия бѣше настѣпила рано сутринята на лѣвия си флангъ съ единъ пѣхотенъ полкъ и двѣ батареи срѣщу противника, който настѣпваше по долината на Теке дере между 7-а и 9-а дивизия, и постепенно бѣше го отблъснала. Останалата частъ отъ дивизията водѣше въ това врѣме стрѣлба отъ мѣсто. Артиле-

рията на дивизията, особено гаубичното отдѣление, имаше явно успѣхъ противъ силни български колони, които настѣпваха отъ Ериклеръ къмъ Ескиполосъ. Безуспѣшенъ остана и опитътъ на българитѣ да обхванатъ дѣсния флангъ на 7-а дивизия откъмъ Алмаджикъ. Лѣвиятъ флангъ на дивизията, усилянъ прѣзъ деня все повече и повече, печелѣше все повече и повече теренъ.

Докато, значи, III армейски корпусъ доби изгледи за успѣхъ, дивизията Афионъ Карахисаръ въ 11 часа пр. тл. пакъ падна духомъ. Българитѣ бѣха се опитали съ послѣднитѣ си резерви (43 пѣх. полкъ) да обходятъ позицията при Петра откъмъ западъ — единъ маньовъръ, който мѣстността сама подсказваше. Сигурно страхътъ отъ тоя обходъ, на който едва ли би могло да се попрѣчи, понеже ставаше съвършено закрито, а особено пѣхъ отпадналиятъ духъ на войскитѣ, е причинилъ паническото бѣгство на турската редифска дивизия. На 9-а дивизия не оставаше нищо друго, освѣнъ да се присѣдини къмъ отстъплението. Само нѣколко низамски табура и артилерията оказваха още съпротивление и прикриваха съ огънь отстъплението. Командирътъ на корпуса видѣ, че тукъ положението за сега не можеше да се поправи. Затова той оттегли артилерията на двѣтъ лѣвофлангови дивизии на тилова позиция на единъ скалистъ гребенъ задъ дѣсния флангъ. Ако българитѣ бѣха напирали въ тоя моментъ, бѣгството на турцитѣ би било вече неудържимо. Но това не стана, и българскитѣ войски бидоха спрѣни въ 5 часа сл. пл. на устроената отъ порано отбранителна линия при Лозенградъ. Годнитѣ още за бой части, най-вече низамски табури, заеха тая позиция. Задъ нея се събраха сума избѣгали войници, устроени криво-лѣво отъ по висши началници. Но за засилване на частитѣ на позицията съ тия набързо устроени части не можеше и дума да става.

Отстѣплението на лѣвия флангъ на III армейски корпусъ оказа рѣшително влияние и върху боя на 7-а дивизия. Тя сѣ настѣпваше на дѣсния флангъ и тъкмо се готвѣше да атакува идещия отъ Алмаджикъ въ обходъ напrientель, когато въ 3 часа сл. пладне получи заповѣдь да отстѣпи на позицията при Лозенградъ. Това отстѣпление бѣше за нея наложително, понеже колкото повече напрѣдваше, толкова повече рискуваше да бѣде обходена откъмъ западъ. Началникътъ на дивизията почна веднага отстѣплението. Най-първо отстѣпи въ редъ гаубичното оадѣление, слѣдъ него дѣсниятъ флангъ, който току що бѣше влѣзълъ въ бой. Но лѣвиятъ флангъ, който нѣмаше вече никакви резерви и се намираще много близу до противника, даде голѣми загуби при отстѣплението си, което отъ минута на минута ставаше по-безредно, понеже дивизията скоро почна да се обхожда и откъмъ Ескиполосъ. Съ голѣми усилия едва успѣха да спратъ тия части на 7-а дивизия при Лозенградъ. Тѣ бидоха възприети отъ 8 и стрѣлковъ табуръ отъ 8-а дивизия, който още не бѣше влизалъ въ бой. А дѣсниятъ флангъ на 7-а дивизия зае въ редъ една частъ отъ укрѣпената позиция на изтокъ отъ Лозенградъ.

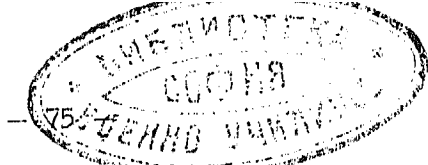
Но и надеждата на турцитѣ да окажатъ съ III корпусъ съпротивление при Лозенградъ не се сбѣдна. Поводъ за общото отстѣпление дадоха тоя пѣтъ части отъ 7-а дивизия, когато нѣколко батареи, изстрѣляли снарядитѣ си, отстѣпваха къмъ 7 часа слѣдъ пладне. Макаръ че българитѣ не атакуваха, между струпанитѣ въ Лозенградъ маси избухна обща паника, срѣщу която малкото офицери бѣха безсилни. Напраздно командирътъ на корпуса употребяваше всички усилия да възстанови реда. Въ безумно бѣгство маситѣ нахлуха въ града, нападнаха треноветѣ на гарата и принудиха персонала да ги откара. Тая паника упражни деморализи-

ращо влияние и върху годнитѣ още за бой части на отбранителната линия на сѣверъ отъ града: отстѣпиха и тѣ, съ изключение на нѣколко низамски табура и на 8·7 с/м. батареи, които се задържаха още нѣколко часа. Въ тоя хаосъ не можеше и да се мисли за даване на заповѣди. Командирѣтъ на корпуса, който между това бѣше получилъ заповѣдта по армията за отстѣпление на линията Виза — Люле Бургасъ, се помъчи да насочи корпуса си по пѣтя за Виза. Но голѣма частъ бѣше вече тръгнала по пѣтя за Баба Ески. Назначенитѣ въ ариергардъ части, които имаха заповѣдъ да отстѣпятъ чакъ на другия денъ задъ Ускюпъ дере, се прѣснаха като другитѣ.

Командующиятъ източната армия отстѣпва.

На 10 октомврий сутринѣта командующиятъ източната армия бѣше се отправилъ пакъ на височинитѣ при Иенидже. Тукъ той получи прѣдъ пладне по-благоприятни свѣдѣния. Не прѣслѣдванъ отъ неприятеля, I армейски корпусъ се билъ спрѣлъ на височинитѣ западно отъ Иенидже. Ариегардѣтъ на 2-а дивизия билъ още при Селиолу. За боя на III армейски корпусъ при Петра и Ериклеръ имаше още благоприятни свѣдѣния. Една силна воля не би сметнала каузата си изгубена. Но тая воля липсваше на командующия армията и на повечето командири на корпуситѣ.

Командирѣтъ на I армейски корпусъ донесе на командующия армията, че хората му не могатъ вече да се спратъ и че отстѣплението става вече наложително. Въ сѣщото врѣме се получи и донесение, че IV армейски корпусъ продължавалъ отстѣплението си. Командирѣтъ на тоя корпусъ бѣше отблѣсналъ молбата на началника на 12-а дивизия да прѣмине въ настѣпление. Освѣнъ това, навѣрно се е получило къмъ това врѣме донесе-

ние и за отстѣпленіето на III армейски корпусъ — отстѣпление, което правѣше проблематично, дали ще се задѣржи Лозенградъ. А съ това се застрашаваше извънредно много пѣхтѣтъ за отстѣпленіето къмъ Цариградъ и за настѣпленіето на очакванитѣ отъ тамъ подкрѣпления. Затова въ 11 часа пр. пл. Абдуллахъ Паша рѣши да заповѣда общо отстѣпление Безъ бой въ истинския смисълъ на думата той се признаваше за битъ. На първо врѣме се заповѣда, корпуситѣ да отстѣпятъ по пѣхтищата, по които бѣха настѣпили на 9. октомврий. Слѣдъ това се указаха на корпуситѣ посоки: на III — Виза, на II — Карагачъ, на I — Тюркбей и на IV — Люле Бургасъ. При даването на тая заповѣдъ командующиятъ армията сигурно е изпусналъ изъ очи, че тя би могла да се изпълни само ако неприятелътъ не би прѣслѣдвалъ. Самиятъ командующъ армията се отправи за Кавакли, слѣдъ това, надвечеръ, за Баба Ески. По пѣхти си той настигна навредъ бѣгащи войски и изоставени коля. Това впечатление на пълна деморализация наведе Абдуллахъ Паша на рѣшението да отиде съ желѣзницата още по-назадъ. Затова прѣзъ нощта той отпѣтува за Чорлу. Но скоро се оказа, че това отдалечаване на командующия армията отъ войскитѣ си не е добра мѣрка, защото по тоя начинъ той изгуби свръзката съ тѣхъ и не можеше вече да си състави ясна прѣдстава за тѣхното състояние и за заеманитѣ отъ тѣхъ въ момента позиции. Затова той и не можѣ да упражни почти никакво влияние върху по-нататѣшния ходъ на събитията.

II армейски корпусъ бездѣйствува и на 10 октомврий.

Командирѣтъ на II армейски корпусъ, който на 10 октомврий сутринѣта още бѣше при Кереметлия, не се

рѣши и тоя день да влѣзе въ бой, макаръ да знаеше намѣренията на командира на III корпусъ и да можеше, по всѣка вѣроятностъ, да упражни тамъ рѣшително влияние, тъй като срѣщу му нѣмаше никакъвъ неприятель. Той прѣдпочете да изпълни заповѣдта за отстъпление, слѣдъ като бѣше констатираалъ, че при Селиолу нѣма противникъ. 5-а турска дивизия отстъпи къмъ Караагдъръ, 4-а дивизия — къмъ вис. 151 на сѣверъ отъ Кавакли. Това отстъпление се затрудняваше отъ административнитѣ обози, които корпусътъ бѣше привлѣкълъ напредъ на прѣдната вечеръ. Тия обози останаха отчасти по пштищата и прѣчеха на движението. Затова и артилерията съ голѣми усилия едва успѣ да се изтегли. Полека-лека цѣлиятъ корпусъ се прѣсна; той бѣ битъ, безъ да се е билъ. Войскитѣ се отдадоха отчасти на лудо бѣгство, макаръ българитѣ и да не прѣслѣдваха, и се размѣсиха съ части отъ другитѣ корпуси. Прѣзъ нощта корпусътъ остана при Караагдъръ.

Излазътъ при Кайпа (10 и 11 окт.).

На 9 октомврий одринскиятъ гарнизонъ не бѣше успѣлъ да се съедини съ полската армия. IV армейски корпусъ не бѣше достигналъ обективитѣ си, значи настъплението не бѣше се увѣнчало съ желанія успѣхъ. При това положение Шукри Паша рѣши да не излиза на 10 октомврий по-напредъ отъ достигнатитѣ позиции, а да ги задържи и да почака, какъвъ ходъ ще взематъ събитията. За това рѣшение не могатъ да му се правятъ укори, защото би било безцѣлно да подаде войскитѣ си много напредъ и съ това да застраши тяхното прибиране въ крѣпостта. Крѣпостта бѣше вече изпълнила задачата си съ това, че бѣше привлѣкла къмъ себе си значителни неприятелски сили. Опитътъ да се отива напредъ би билъ оправдателенъ само въ случай

че полската армия би продължила настъплението си съ намърение да даде рѣшителенъ бой. А това не изглеждаше твърдѣ вѣроятно. На всѣки случай правилно бѣше рѣшението да се чака, за да се види, какво ще стане.

Българитѣ бѣха настъпили на 10 октомврий енергично срѣщу войскитѣ на виласката. 3-а Балканска дивизия, която бѣше на линията Чомликъ Акбунаръ — Праводия, настъпи съ два пѣхотни и единъ артилерийски полкъ прѣзъ Праводия, а 10-а дивизия прѣзъ линията Кале Тюлбе (Черкезкой). Отъ съсрѣдоточения огънь на настъпващия пострада силно 11-а турска дивизия на югъ отъ Кайпа, още повече че не бѣше поддържана отъ дѣсната колона, която се намираше при Караюсуфъ. Затова тя скоро отстъпи въ бѣгъ, като съ това принуди и 10-а турска дивизия да отстъпи дождѣ Суфиларъ. Това рѣши участъта на виласката. Понеже, освѣнъ това, Шукри Паша бѣше узналъ, че източната армия отстъпва, той заповѣда на войскитѣ си да се прибератъ на 11 октомврий въ крѣпостъта.

Отстъплението на турцитѣ.

Боеветѣ на 9. и на 10. окт. и отстъплението бѣха разстроили неготовата турска армия дотолкова, че тя не бѣше вече способна да окаже каквото и да било съпротивление. Въ лудо бѣгство тя отстъпи въ по голѣмата си частъ къмъ югъ, съ което застраши пѣтя за Цариградъ. За нейно щастие българитѣ не я прѣслѣдваха. Мжчителното настъпление по лоши пѣтища и боеветѣ бѣха изтощили и тѣхъ. Но прѣди всичко тѣ не схващаха ясно величината и значението на побѣдата си. Слѣдъ кръвопролитни боеве, въ които тѣ прѣтърпѣха голѣми загуби и които не бѣха открили нѣ какъвъ успѣхъ за една отъ странитѣ, побѣдата имъ

дойде като отъ невидѣло, вслѣдствие настѣпилата всрѣдъ турскитѣ редове паника. Поради слабата си разузнавателна служба, българитѣ не можаха да схванатъ веднага, до каква степенъ е разстроена турската армия, която се бѣше била въ повечето случаи добръ. Тѣ разчитаха дори да срѣщнатъ на 11 октомврий съпротивление при Лозенградъ. Къмъ това се прибавяше и потребността да устроятъ частитѣ си и да имъ подвоятъ хранителни и бойни припаси. Така се обяснява, дѣто българитѣ въ продължение на нѣколко дни не се подадоха много напредъ отъ полесражението на 9. и 10. октомврий. Чакъ на 11 октомврий български войски влѣзоха въ отдавна вече напуснатия отъ турцитѣ Лозенградъ.

Ариергарденъ бой имá тоя день само около Иенидже. Само I армейски корпусъ бѣше отстѣпилъ сравнително въ редъ. III армейски корпусъ и дивизията Измидъ бѣха съвършено разстроени; а и отстѣплението на II армейски корпусъ се прѣвърна полѣка лека въ бѣгство. III армейски корпусъ увлѣче въ отстѣплението си на 11 октомврий и петъ табура и шестъ батареи отъ XVI армейски корпусъ, които отиваха въ подкрѣпление къмъ Лозенградъ. Тѣ бѣха получили на 10 октомврий заповѣдь да се отправятъ за Ускюпъ-Скопо, за да прикриватъ откъмъ сѣверъ указания на III армейски корпусъ пжтъ за отстѣпление къмъ Виза. Но тѣ се разстроиха още щомъ срѣцнаха бѣгащитѣ маси отъ III армейски корпусъ. Артилерията имъ, която бѣше вече излѣзла на позиция при Ускюпъ-дере, остави оржията си въ калъта.

Понататъшното отстѣпление на III армейски корпусъ ставаше по-трудно най-вече защото шосето Лозенградъ—Виза бѣше оставено намѣста недовършено. Ония участъци отъ шосето, на които бѣше готова само земната настилка, прѣдставляваха сега, слѣдъ проливнитѣ дъждове прѣзъ послѣднитѣ дни, почти непрѣодолими

прѣпятствия. Почти всичкитѣ обози и половината отъ орждията и раклитѣ останаха въ калъта. Напраздно отидоха опититѣ на Махмудъ Мухтаръ Паша да спре при Бунаръ Хисаръ, съ помощъта на единъ скоро пристигналъ прѣсенъ табуръ, бѣгащата тълпа. Само слухътъ, че българска кавалерия наближавала, бѣше достатъченъ, за да накара всички да продължатъ безумното си бѣгство. Чакъ на западъ отъ Виза, дѣто между това бѣха стигнали прѣсни войски, успѣха да събератъ и криво лѣво да устроятъ съвършено изтощенитѣ хора. Тѣй новоустроенитѣ части бидоха послѣ върнати въ Виза.

II армейски корпусъ отстѣпваше съ 5-а дивизия прѣзъ Асанбейли — Османджикъ — Кулиба, а съ 4-а дивизия прѣзъ Лефедже - Кавакдере — Иванкѡй къмъ Карагачъ. Но частитѣ не можеха да се държатъ наедно. Една частъ отъ корпуса, почти цѣлата 4-а дивизия и нѣколко батареи, се озоваха въ Люле Бургасъ.

Командирътъ на I армейски корпусъ, съгласно съ получената заповѣдь за отстѣпление, даде още на 10. октомврий вечеръта заповѣдь за незабавно отстѣпване къмъ Тюркбей. Въ изпълнение на тая заповѣдь частитѣ извършиха единъ нощенъ маршъ около Кавакли, прѣзъ който тѣ, деморализирани, се размѣсиха извънредно много. Съ голѣми усилия едва успѣха да изкаратъ орждията, съ помощъта на пѣхотата, на пѣтя за Баба Ески. Пѣхотата на корпуса биде събрана при гората на изтокъ отъ Кавакли. Тукъ корпусътъ остана на първо врѣме и, по молбата на командира на II армейски корпусъ, прикри неговото отстѣпление. Къмъ II армейски корпусъ се присъединиха 3-а и 2-а дивизии отъ I армейски корпусъ. I-а дивизия, която не бѣ взела участие въ боя, прикриваше отстѣплението. Тя биде атакувана отъ една българска колона, настѣпваща прѣзъ Куюнъ Гауръ — Иенидже, и завърза съ българската пѣхота бой, който

изпърво имă успѣхъ, понеже българитѣ още не бѣха извадили артилерия на позиция. Навѣрно тя не е могла да настигне пѣхотата си. Но прѣзъ врѣме на боя турцитѣ констатираха настѣплението и на други български колони, и надвечеръ дивизията прѣкрати боя и отстѣпи по ешелонно откъмъ дѣсния флангъ къмъ Баба Ески, дѣто стигна на 12. октомврий сутринята. Българитѣ не я прѣслѣдваха.

Общо взето, източната армия отстѣпи въ пълненъ безпорядѣкъ. Почти всички обози и паркове бѣха изгубени. Повечето колари бѣха отрѣзали тегличитѣ, за да избѣгатъ съ конетѣ. Ако българитѣ бѣха прѣслѣдвали, като напиратъ главно на дѣсния турски флангъ, тѣ щѣха съ голѣма вѣроятностъ да отрѣжатъ войскитѣ отъ пѣтя имъ за Цариградъ и да ги унищожатъ. Но тѣ не прѣслѣдваха, и турцитѣ успѣха да отстѣпятъ къмъ изтокъ и да заематъ заповѣданата отбранителна линия Виза—Люле Бургасъ. Вѣрно е обаче, че I армейски корпусъ, който бѣше получилъ твърдѣ голѣмо количество хранителни и бойни припаси, напусна неохотно Баба Ески. Събранитѣ въ тоя градъ дивизионни началници отъ тоя корпусъ помолиха дори своя корпусенъ командиръ, който бѣше вече въ Люле Бургасъ, да се върне при тѣхъ, за да задържатъ града. Но той съ право отблъсна тая молба и на 12 октомврий сутринята изпрати на дивизиитѣ си заповѣдь да отстѣпятъ въ Люле Бургасъ. При това отстѣпление 2-а дивизия бѣше назначена въ ариегардъ и въ лѣво странично прикритие. Въ изпълнение на заповѣдта, корпусътъ трѣгна на 12 октомврий. Нѣколко невѣрни донесения въ смисълъ, че българитѣ били вече въ непосредствена близостъ, станаха причина да се назначи и авангардъ. IV армейски корпусъ стигна въ Баба Ески тъкмо, когато I армейски корпусъ напушаше града. По-сетнѣ и той послѣдва I корпусъ.

Сравнително въ редъ отстжиха прѣзъ Баба Ески за Люле Бургасъ конната дивизия и самостоятелната конна бригада. Тѣ дори успѣха, макаръ и съ голѣми усилия, да спасятъ артилерията си — усилия, които извънредно много замедлиха марша на конната дивизия. Разездитѣ на дивизията констатираха, че неприятелътъ не прѣслѣдва. Навѣрно нейното присѣствие е една отъ причинитѣ за резервираното държане на българската конна дивизия.

Турцитѣ на линията Виза — Люле Бургасъ.

На 12 и 13 октомврий по-голѣмата частъ отъ източната армия бѣше вече стигнала на линиятъ Виза—Карагачъ—Люле Бургасъ. Тя още не бѣ успѣла да се съвземе и да се устрои. Отъ страхъ прѣдъ отговорностъ никой не смѣеше да даде нѣкаква заповѣдь. Затуй и нищо не бѣ направено за войницитѣ, та много отъ тѣхъ измрѣха отъ гладъ или издѣхнаха въ калѣта. Нѣколко новодошли редифски табура, послѣ 4—5 хиляди анадолски войници, които още не бѣха служили и не бѣха дори облѣчени, се увлѣкоха отъ общия хаосъ. Голѣма бѣда бѣше и това, че не бѣха успѣли да прибератъ всичкия подвиженъ материалъ на желѣзницитѣ.

И въ Чорлу имаше хиляди новодошли и още не-облѣчени войници. Но 45 на сто отъ тѣхъ бѣха необучени, и Абдулахъ Паша изпрати отъ 12 октомврий нататкъ около 10.000 души отъ тѣхъ прѣзъ Родосто и Цариградъ обратно въ Мала Азия.

На 13. октомврий положението почна да се изяснява за командующия армията. Той знаеше вече, че корпуситѣ, съ които до сега не бѣше въ свръзка, се събиратъ задъ Карагачъ дере, и то III корпусъ при Виза, II при Карагачъ, III при Тюркбей, IV при Люле Бургасъ,

конната дивизия и самостоятелната конна бригада на западъ отъ Люле Бургасъ. Командирътъ на III армейски корпусъ донесе на 14 октомврий, че въ Виза имало около 10.000 души. Той билъ сформиралъ отъ тѣхъ една дивизия, обезпечилъ полето на западъ отъ Пазаркьой и продължилъ усилията си да събере корпуса си. Повечето табури отъ III армейски корпусъ броели едва по 300 пушки. Вслѣдствие на това, тия табури били раздѣлени по на три роти, и то всѣка 3-а рота отъ необучени войници. Послѣднитѣ трѣбало да се употребяватъ само за нестроеви работи. И въ седемътѣ табура съ пълень съставъ въ четвъртитѣ роти били събрани всички необучени войници.

Устройвали се и XVII и XVIII армейски корпуси. Тия корпуси трѣбаше да се формиратъ отъ цѣли редифски дивизии, но понеже се налагаше бързина, тѣ бѣха съставени отъ каквито редифски табури се случиха и бѣха снабдени съ по нѣколко орждия. Части отъ XVII армейски корпусъ (Махмудъ Паша) се намираха въ Люле Бургасъ и по много станции на желѣзницата отъ Цариградъ до Люле Бургасъ. Най-сетнѣ корпусътъ биде събранъ при Узунъ Хаджи. XVIII корпусъ (Хамди Паша) почна да се събира при Черкезкьой и Сарай.

За неприятеля се знаеше, че не се е подалъ много напредъ отъ бойнитѣ полета на 9. и 10. октомврий. Причината на това бавене не можеше да се установи на първо врѣме. Абдуллахъ Паша клонѣше къмъ мисльта, че българитѣ сж се отправили за Одринъ.

Българитѣ слѣдъ боя при Лозенградъ.

Значението на успѣхитѣ, спечелени отъ българитѣ на 9. и 10. октомврий, се криеше главно въ обстоятелството, че имъ показаха слабия моралъ на борящитѣ се

срѣщу тѣхъ войски. Но пълна побѣда още не бѣ спечелена. Прѣди всичко българитѣ не бѣха успѣли да прѣградятъ пѣтя на турскитѣ войски за Цариградъ, защото българскитѣ колони, които настѣпваха на крайния лѣвъ флангъ, бѣха завили много рано, вмѣсто да настѣпятъ отъ двѣтѣ страни на Лозенградъ и да дѣйствуватъ на съобщенията на турцитѣ.

Че Лозенградъ е очистенъ, 3-а българска армия узна чакъ на 11 октомврий прѣдъ пладне, сир. по едно врѣме, когато тамъ не бѣше останалъ вече ни единъ турски войникъ. Чакъ тогава армията продължи своето движение. 4-а Прѣславска дивизия настѣпи съ дѣсната си колона отъ Гердели къмъ Куюнъ Гауръ и Иенидже, съ главната си колона отъ Петра къмъ Кавакли. Тамъ се разигра боятъ съ ариергарда на I турски корпусъ. 5-а Дунавска дивизия зае Лозенградъ на 11. октомврий въ 2 часа сл. пл. и се подаде слѣдъ това до линията Асанбейли—Ускюпъ дере. 6-а Бдинска дивизия, все още въ втора линия, послѣдва изпърво 4-а дивизия, но пакъ заобиколи съ нѣкои свои части на изтокъ около Лозенградъ. I армия се задоволи да подаде авангарда си до Кюкилеръ.

Въ Лозенградъ българитѣ били намѣрили 150.000 снаряда за крупови скорострѣлни орджия, 12.000 пушки Маузеръ и нѣколко милиона патрони. Пушкитѣ бидоха употребени за въоръжаване на новосформирани македонски части.

По цѣлата линия съприкосновението съ противника бѣ изгубено. Върху посоката на отстѣпленieto му царѣше пълно невѣдѣние. Само изостаналитѣ по всичкитѣ пѣтища коля, орджия и ракли показваха, прѣзъ дѣ сж минали турскитѣ войски.

Значи, и сега побѣдителтъ, както въ много други войни, се бѣ отказалъ да прѣслѣдва побѣдения си про-

тивникъ. Но трѣба да се признае, че въ тоя случай причинитѣ за това непрѣслѣдване имаха особена тежестъ. Усиленото настѣпление по твърдѣ лоши пѣтища и боеветѣ бѣха много изтощили българитѣ. Слѣдъ кръвопролитни боеве, които бѣха имали само частиченъ успѣхъ, турцитѣ ненадѣйно отстъпиха. Близко бѣше до ума заключението, че въ боя е била ангажирана само частъ отъ неприятелскитѣ сили, която е имала задача да забави българското настѣпление. Все още можеше да се допуска, че турцитѣ сж имали още отъ напрѣдъ намѣрение да приематъ рѣшителния бой малко по-назадъ. Въ такъвъ случай не биваше да се прѣслѣдва противникътъ, да се разкъсватъ частитѣ на армията и да се даде бой съ изтощени отъ прѣслѣдването и свършили бойнитѣ си припаси войски. Освѣнъ това, прѣди да отидатъ напрѣдъ, българитѣ трѣбаше да оздравятъ положението си въ Лозенградъ.

Безъ съмнѣние, българитѣ не схванаха на първо врѣме, до каква степенъ бѣха деморализирани турскитѣ войски, нѣкои отъ които се бѣха били храбро. Тоя ненадѣненъ обратъ у противника прочее оставаше необяснимъ. Така може да се изтъкува, дѣто двѣтѣ български армии се съгласиха да устроятъ изпърво частитѣ си и да имъ подвоятъ хранителни и бойни припаси. Тая е причината, дѣто българитѣ въ течение на нѣколко дена не се подадоха много напрѣдъ отъ мѣстата, дѣто бѣха водили бой на 9. и на 10. октомврий.

Най-напрѣдъ се мислѣше, че турцитѣ сж отстъпили на югъ къмъ Баба Ески. Това и отговаряше на дѣйствителността, поне на първо врѣме и за по-големата частъ отъ турската армия. Но за отиването отъ тамъ на линията Виза — Люле Бургасъ българитѣ отначало нѣмаха никакво извѣстие; разузнаването бѣше свършено спрѣло. Конната дивизия, на която тая задача

се падаше на първо мѣсто, бѣше съвършено негодна да я изпълни. Видѣхме вече, че прѣзъ врѣме на българското настѣпление и на боеветѣ на 9. и на 10. октомврий тя бѣ дѣйствувала чрѣзмѣрно прѣдпазливо. Тя се задоволи само да прѣкжсне на 11. октомврий желѣзнопѣжната линия Лозенградъ — Баба Ески около Кавакли — прѣкжсване съвършено ненуждно, което можеше да поврѣди само на българския подвозъ. Тя остави неизползуванъ извънредно съблазнителния случай да разнебити окончателно, като ги прѣслѣдва по петитѣ, бѣгащитѣ останки на турската армия. Ако къмъ дивизията бѣше придадена артилерия, резултатитѣ отъ такова прѣслѣждане би били още по-голѣми. Но все пакъ не подлежи на съмнѣние, че конната дивизия би могла да се добере до отлични резултати и сама. Въ всѣки случай липсата на артилерия не бѣше достатъчно основание да се бездѣйствува.

Общата главна квартира бѣше толкова назадъ, че при лошитѣ телеграфни съобщения тя не бѣше достатъчно освѣтлена върху обстановката, за да се погрижи наврѣме за почване на прѣслѣждането. Неи оставаше само, слѣдъ като успѣе да обгърне всичкитѣ дѣйствия, да рѣши, какво да се прави по-нататкъ.

ДѢЙСТВИЯТА ПОДЪ ОДРИНЪ ВЪ СРѢДАТА НА МѢСЕЦЪ ОКТОМВРИЙ.

Когато се вземаше това рѣшение, трѣбваше да се вземе въ съображение и това, което ставаше подѣ Одринъ. Тамъ командующиятъ втората българска армия бѣше заповѣдалъ на 8-а и 9-а дивизии да атакуватъ на 10 октомврий намиращитѣ се още вънъ отъ фортовата линия части на гарнизона, за да подкрѣпятъ съ това дѣйствията на полската армия въ сѣщото

това врѣме. 8-а дивизия имаше заповѣдь да напредне колкото е възможно по височинитѣ между Арда и Марица, а на 9-а дивизия бѣ заповѣдано да отхвърли неприятеля отъ височинитѣ на сѣверъ отъ Кемалъ къмъ крѣпостта.

Това настѣпление имаше за цѣлъ да задържи колкото може по-голѣми части отъ гарнизона на сѣверния и на западния фронтове и да отнеме на тия части възможността да взематъ участие въ рѣшителното сражение, което даваше полската армия. Но тая цѣлъ не биде постигната. По двата фронта бѣха останали само редифски части съ малка боева стойностъ. 8-а дивизия успѣ да напредне по гребенитѣ на Марашъ тепе, разположени между Арда и Марица и издадени къмъ изтокъ въ видъ на клинъ. Турцитѣ бѣха устроили една полско-укрѣпена позиция на около 5 килом. на западъ отъ с. Марашъ. Дълговрѣменни укрѣпления липсваха на това мѣсто. Не може да се установи съ положителностъ, докѣдѣ сж напреднали българитѣ, понеже двѣтѣ страни си противуречатъ. Възможно е да сж заели нѣкои много издадени турски окопи. Но турскитѣ батареи по Марашъ тепе останаха положително въ турски ржцѣ. И турцитѣ не оспорватъ, че редифскитѣ части на дивизията Гюмюлджина оказали много слабо съпротивление и че българитѣ, при по-енергично нападение, биха могли да заематъ цѣлото Марашъ тепе.

9-а дивизия зае слѣдъ слабъ бой височинитѣ при Кемалъ и Р. Карабулу. Турцитѣ отстъпиха на близкия гребень източно отъ Кемалъ и къмъ Екмекчикьой. Слѣдъ това единъ пѣхотенъ полкъ отъ дивизията бѣ прѣнесенъ къмъ Акбунаръ, понеже 3-а Балканска дивизия трѣбваше да мине на 11 октомврий изцѣло на лѣвия брѣгъ на Тунджа. На 11 октомврий 3-а Балканска и 10-а сборна дивизии успѣха съ задружни усилия да от-

хвърлятъ неприятеля на изтокъ отъ Тунджа въ крѣпостъта, и 3-а Балканска дивизия остави 1-а бригада въ Праводия, а съ другитѣ двѣ бригади настѣпи къмъ Мусубейли и Демеранлия.

Така крѣпостъта бѣше обкръжена на западъ, на сѣверъ и на изтокъ. Само на югъ тя бѣше още въ свръзка съ полската армия. Питаше се, какво ще става по-нататкъ. Въпрѣки голѣмитѣ загуби, които бѣше прѣтърпѣлъ, командующиятъ обсадната армия клонѣше къмъ рѣшението, крѣпостъта да се атакува съ открита сила, макаръ че подобна атака не влизаше въ плановетѣ на Общата главна квартира и че липсваше достатъченъ материалъ. Слабата обсадна артилерия, съ която разполагаха българитѣ, бѣше наистина докарана въ Мустафа Паша или се намираще въ движение въ тая посока, но не бѣше достатъчна да поддържа дѣйствително атаката, безъ да се гледа и на това, че не бѣха взети никакви мѣрки да се осигури подвозътъ на потребнитѣ ѝ бойни припаси. Командующиятъ обсадната армия обаче бѣше добилъ отъ досегашнитѣ боеве впечатлението, че при тоя моралъ и тая боевпоспособность на редифскитѣ части атаката съ открита сила би имала изгледи за успѣхъ.

Обсадната армия бѣше вече изпълнила първата дадена ѝ заповѣдъ: да наблюдава крѣпостъта тъй, че да не позволи на голѣми сили отъ гарнизона да направятъ вилазка противъ съобщенията на българитѣ и противъ дѣсния флангъ на първата имъ армия. Щомъ сега, както можеше да се сѣди слѣдъ боеветѣ на 9 и на 10 октомврий, можеше да се заключава, че главнитѣ турски сили сѣ вече далечъ назадъ, изглеждаше, че обсадната армия би могла да прѣвземе Одринъ, и тогава, слѣдъ като е отстранена всѣка опасность откъмъ тила, да вземе и тя участие въ рѣшителния бой. Споредъ

това схващане, Общата Главна Квартира въ случай на успѣхъ би спечелила Одринъ като сигурна база не само за прѣговоритѣ за миръ, но и изобщо за по-нататъшния ходъ на военнитѣ дѣйствия. Втората армия пъкъ щѣше да се освободи, за да вземе участие въ другитѣ операции. Но командующиятъ обсадната армия мислѣше, че, дори и въ случай на неуспѣхъ, неговитѣ сили ще му бждатъ достатъчни, за да изпълни чисто отбранителната си задача да обкръжи крѣпостта.

Тоя възгледъ на командующия обсадната армия, комуто по-сетнѣшнитѣ събития може би дадоха право, не биде съ право възприетъ отъ Главнокомандующия. Твърдѣ е възможно, че атаката, прѣдприета стремително, безспирно и съ достатъчни сили, би имала успѣхъ, но това бѣше заключение, което се извлѣче отъ по-сетнѣшнитѣ събития. Въ всѣки случай изгледитѣ за успѣхъ на атаката съ открита сила при толкова слаби сръдства бѣха много малки, и на тѣхъ не можеха да се базиратъ по-нататъшнитѣ военни дѣйствия. По-сигурно изглеждаше да се потърси рѣшението въ полето, а за това бѣше нужна голѣма частъ отъ войскитѣ, които бѣха сега при Одринъ. Не би било цѣлесъобразно да се вкарватъ тия части първо въ бой съ твърдѣ малкъ шансъ за успѣхъ, и тогава да влѣзатъ въ рѣшителния бой. Прочее, Общата Главна Квартира остана на стария си планъ и употреби усилията си, за да замѣсти войскитѣ около Одринъ съ второстепенни части и съ сърби. Затова тя изрично забрани всѣко по-нататъшно напръждане. Задачата на обсадната армия се разшири — вмѣсто само да наблюдава крѣпостта, тя получи заповѣдъ да я обкръжи.

Обкръжаване на Одринската крѣпостъ.

По заповѣдъ на командующия обсадната армия, дивизиятъ се устрои на участъцитѣ си. Конната бригада

на Полковника Танева, дошла откъмъ западъ и усиленасъ една пѣхотна дружина отъ 8-а дивизия, зае участъка Емирли дере — Арда. 8-а дивизия остана въ участъка между Арда и Марица срѣщу течението. Прѣднитѣ ѝ постове бѣха на около 1500 метра западно отъ укрѣпленията на Марашъ тепе. Щабътъ на дивизията бѣше въ Каджкьой. 9-а дивизия, чиято позиция се командуваше отъ турската позиция на изтокъ отъ Кемалъ, отхвърли съ лекъ бой на още единъ гребенъ по-нататкъ къмъ фортовата линия турскитѣ прѣдни постове и съ дѣсния флангъ зае височината на югоизтокъ отъ Кемалъ. Отъ тамъ линията на прѣднитѣ ѝ постове минаваше на западъ отъ Екмекчикьой и на югъ отъ Акбунаръ до Тунджа. Щабътъ на дивизията бѣше въ Ахъркьой. 3-а дивизия се разгъна съ фронтъ къмъ крѣпостта. Линията на прѣднитѣ ѝ постове трѣгваше отъ Тунджа при Деирменъ Иеникьой, минаваше край Мусубейли-Скендеркьой и стигаше до шосето Одринъ — Баба Ески. Щабътъ на дивизията бѣше въ Гебелеръ.

Общата Главна Квартира смѣни отъ Одринъ най-напрѣдъ 3-а дивизия. За тая цѣль бѣ сформирана отъ опълченци, допълняющи дружини и допълняющи батареи 11-а сборна дивизия. Тя стигна между 14 и 15 октомврий въ Мустафа Паша и взе участъка на 9-а дивизия, която пъкъ мина въ участъка на 3-а дивизия. Това размѣстване се извърши между 15 и 19 октомврий. Щомъ бждѣха смѣнени, бригадитѣ на 3-а дивизия веднага отиваха къмъ полската армия. Само една отъ тѣхъ не можаше да вземе участие въ боя при Люле Бургасъ.

Освѣнъ това, Общата Главна Квартира замоли Главнокомандующия сръбскитѣ войски да даде въ нейно разпореждане двѣ дивизии за обкръжаването на крѣпостта. Сръбскиятъ Главнокомандующъ удовлетвори тая молба.

БОЯТЪ ПРИ ЛЮЛЕ БУРГАСЪ.

Настъпление на I и III армии.

На 12-и октомврий 6-а дивизия, която бѣше останала назадъ, биде вкарана въ първа линия. Това стана причина, I и III армии да се подадатъ малко напредъ. I армия настъпи докждѣ с. Хаскѡй. Конната дивизия влѣзе на 13-и октомврий въ Баба Ески, дѣто залови два влака съ бойни припаси. Слѣдъ пладне тя намѣри и другъ желѣзопътенъ материалъ на вѣзела южно отъ Баба Ески, тъй че сега българитѣ разполагаха, като се сметнатъ и материалитѣ, заловени въ Лозенградъ, съ 4 локомотива и около 200 вагона, та можеха да устроятъ съобщение между Лозенградъ и Баба Ески.

Конната дивизия не достави никакви свѣдѣния за мѣстонахождението на турската източна армия и за пристигащитѣ отъ Мала Азия подкрѣпления. Значи, Общата главна квартира все още нѣмаше здрава опора за по-нататъшнитѣ си рѣшения. Чакъ когато стигна въ Баба Ески, конната дивизия изпрати разезди на югъ къмъ Хайроболъ, на югоизтокъ къмъ Родосто и на изтокъ къмъ Чорлу. На югъ и на югозападъ разездитѣ не срѣщнаха никакъвъ неприятель. Такъвъ биде срѣщнатъ при Люле Бургасъ и на сѣверъ отъ тоя градъ. И при все това конната дивизия не се отправи нататъкъ, а отиде въ Родосто. По тая причина българската главна квартира и сега не получаваше достатъчни свѣдѣния, а и конната дивизия не можа да се привлече своеврѣменно за боя при Люле Бургасъ.

Изясняване на обстановката.

На 13-и октомврий двѣтѣ български армии останаха по мѣстата си, защото за мѣстонахождението на неприятеля все още не се знаеше нѣщо положително

— резултатъ необяснимъ, като се помисли, че частъ отъ населението симпатизираше на българитѣ. Впрочемъ, поради малкото разстояние до Карагачъ и дивизионната конница би била достатъчна, за да се поддържа съприкосновението съ противника. Българската главна квартира все още смѣташе за вѣроятно, турцитѣ да сж отстѣпили на изтокъ задъ Карагачдере или задъ горното течение на Еркене. Но отъ донесенията на III армия можеше да се извлѣче, противно на дотогавашното прѣдположение, заключението, че противникътъ се е оттеглилъ съ главнитѣ си сили къмъ Люле Бургасъ, дѣто и ще приеме бой задъ горното течение на Еркене съ фронтъ къмъ сѣверъ.

Затуй на 14-и октомврий се започна настѣплението срѣщу линията Баба Ески — Люле Бургасъ. Българската главна квартира, види се, е имала намѣрение да обходи дѣсния флангъ на турцитѣ и съ това да прѣкъсне съобщенията имъ съ Цариградъ и да имъ нанесе рѣшително поражение. Срѣщу прѣдполагаемия турски фронтъ при Люле Бургасъ настѣпиха само I армия и дѣсниятъ флангъ на III армия. Настѣплението изглежда да е извършено не съвсѣмъ еднообразно. Но не трѣба да се забравя, че пѣтищата все още бѣха извънредно трудно проходими, макаръ врѣмето да бѣше се поправило. На 14-и октомврий 10-а дивизия достигна Курапа теке, 1-а дивизия Енималъ и мѣстността на югоизтокъ отъ това село, 6-а дивизия Чифликъ Мандра и Кавакдере, 4-а дивизия мѣстността на югоизтокъ отъ Асанбейли и 5-а дивизия Ускюпдере. 1-а бригада отъ 3-а дивизия бѣше при Гебелеръ, готова да се присѣдини къмъ полската армия.

Турскитѣ наредби за боя при Л. Бургасъ.

Понеже българитѣ не прѣслѣдваха, командующиятъ източната турска армия (въ Чорлу) бѣше пакъ почналъ

отъ 12. октомврий да се надѣва за успѣхъ. Мисълъта за продължаване отстъплението до задъ Чаталджанската линия бѣше изоставена. Командующиятъ армията рѣши да даде на армията си на 14 и 15. октомврий почивка задъ Карагачдере и слѣдъ това да се оттегли на позицията задъ горното течение на Еркене. Тая позиция биде разузната. За заемането ѝ се отдадоха точни заповѣди.

Корпуситѣ получиха за врѣмето, което щѣха да прѣкарать при Карагачдере, участъци и зони за разузнаване. Но рѣшителенъ бой не трѣбаше да приемать. Въ случай, че неприятельтъ настѣпи, участъцитѣ трѣбаше да се отбраняватъ отъ ариегарди съ много артилерия, а въ това врѣме корпуситѣ трѣбаше да се отпратъ за позицията задъ р. Еркене.

Повдигане на духа на частитѣ можеше да се очаква прѣзъ почивката само въ случай, че биха уредили добро продоволствуване, защото хората и конетѣ страдаха отъ гладъ. Въ това направление и се зеха мѣрки въ крѣга на възможността. Това само по себе си не би било трудно, защото на мѣстото имаше още въ изобилие зърнени храни и добитѣкъ. Но на турскитѣ части липсваше съвършено способността да използватъ мѣстнитѣ сръдства. Само сравнително малѣкъ брой войници взеха съ сила, каквото имъ трѣбаше. Голѣмата частъ отъ войската чакаше напраздно да ѝ се достави необходимото отъ интендантството. Това бездѣйствие, което се простираше и върху офицеритѣ, едва попрѣстана чакъ когато се взеха най-строги мѣрки. Дружиннитѣ и ротнитѣ командири се направиха отговорни, ако войницитѣ имъ не получаватъ топла храна по два пѣти на день и ако не се използватъ селата за подслонъ на хората имъ. По всички желѣзопѣтни станции имаше складове съ брашно и фуражъ. Работата

бѣше само да се достави това брашно на частитѣ, които умѣха и сами да си мѣсятъ хлѣбъ. Подвозътъ на тия припаси не прѣдставяше особени затруднения за корпуситѣ на лѣвия флангъ, защото желѣзницата бѣше наблизу; но за корпуситѣ на дѣсния флангъ той ставаше много трудно, защото малкото транспорти, сформирвани въ врѣме на мобилизацията, бѣха изгубени слѣдъ боя при Лозенградъ. Не по-голѣмъ успѣхъ имаше и заповѣданото отъ командира на III армейски корпусъ докарване на добитъкъ за клане, тъй като християнското мѣстно население се държеше неприязнено; но пъкъ липсваше соль. Освѣнъ туй, турскиятъ войникъ чувствува нужда повече отъ растителна, отколкото отъ месна храна, която скоро му се втрѣсва.

Извънредно голѣми мжчнотии срѣщаше възстановяването на съвършено падналата дисциплина и на реда. Навсѣкждѣ се виждаха тѣлпи отъ деморализирани войници, напуснали частитѣ си. Духътъ отпадаше и при вида на мохамеданското население, бѣгащо къмъ Цариградъ. Затова и Абдуллахъ Паша остана на безспорно правилното рѣшение да отстѣпи задъ горното течение на Еркене. Тамъ можеха съ положителност да се вкаратъ въ дѣйствие и значителнитѣ подкрѣпления, които идѣха на армията. И подвозътъ на хранителни и бойни припаси щѣше да се улесни много, тъй като желѣзнопътната линия минава тъкмо задъ позицията.

Но нова намѣса на главнокомандующия Назъмъ Паша, стигналъ на 14. октомврий на ст. Черкезкой, измѣни положението. Назъмъ Паша остана съ щаба си на станцията въ нѣколко салонни вагона, които прѣчеха на разтоварването на влаковетѣ. Той прочее не можа да види състоянието на войскитѣ. По неговото мнѣние, за досегашнитѣ неуспѣхи билъ виновенъ само Абдуллахъ Паша. Слѣдъ бесѣда съ тогова, и Назъмъ

Паша сметна, че едно отстъпление задъ Еркене би било необходимо и цѣлесъобразно. Затова се дадоха нареждания, припаситѣ да се подвоятъ къмъ тая позиция. Но на 15. октомврий командиритѣ на тритѣ южни корпуса се събраха въ Люле Бургасъ и замолиха телеграфически Назъмъ Паша да имъ разрѣши да задържатъ Карагачката позиция и да не изпълнятъ заповѣдта за отстъплението. По тѣхния възгледъ, армията била въ състояние да отбранява успѣшно тая позиция, когато пъкъ продължението на отстъплението щѣло да докара пълното ѝ деморализиране. Назъмъ Паша, пакъ телеграфически, имъ даде исканото разрѣшение. Абдулахъ Паша узна за тая намѣса на Главнокомандующия чакъ вечеръта на 15. октомврий и веднага поднесе оставката си. Но тя не бѣ приета, и той чакъ тогава издаде заповѣдь за бой при Карагачъ. Но тая заповѣдь не можа да стигне до частитѣ наврѣме. Така боятъ взе характеръ на прѣднамѣренъ и въпрѣки това импровизиранъ отбранителенъ бой, за който частитѣ не бѣха получили точна, категорична заповѣдь. Абдулахъ Паша заповѣда, освѣнъ това, Хамди Паша, командиръ на XVIII армейски корпусъ, да поеме командуването на сѣверната група (III, XVII и XVIII армейски корпуси), а Абукуъ Паша, командиръ на IV армейски корпусъ, това на южната група (I, II и IV армейски корпуси и конната дивизия). Но послѣдниятъ не встѣпи въ изпълнение на възложената му длѣжностъ, защото не разполагалъ съ щабъ. Затуй Абдулахъ Паша задържа командуването на южната група, тѣй наречената първа източна армия, когато пъкъ сѣверната група, втора източна армия, получаваше заповѣди направо отъ Общата главна квартира. Явно е, че това дѣление, извършено въ самото прѣдвечерие на рѣшителния бой, не можеше да не се отрази врѣдно на дѣйствиата на армията. На 15. ок-

томврий вечерята въ Общата главна квартира се получила свѣдѣния отъ вѣстниците, че противникътъ билъ попълнилъ хранителнитѣ и бойнитѣ си припаси и билъ почналъ настѣпленieto си. Споредъ тия свѣдѣния, западниятъ флангъ на българската III армия настѣпвалъ покрай шосето Иенидже — Баба Ески, центърътъ му къмъ Кавакли, а лѣвиятъ флангъ къмъ Бунаръ Хисаръ.

Въ сѣверната група на турскитѣ войски, втората източна армия, Махмудъ Мухтаръ Паша бѣше се заелъ съ голѣма енергия да събере III армейски корпусъ при Виза. Дори, за да влѣзе въ съприкосновение съ противника и да изкара затынали въ калъта орждия, той бѣше заповѣдалъ, единъ отредъ въ составъ пѣхотния полкъ Болу и една планинска батарея да настѣпи на 13. октомврий отъ Виза. Тоя отредъ срѣщналъ на 14. октомврий при Чифликъ Теке (на изтокъ отъ Бунаръ Хисаръ) двѣ партизански дружини, идещи отъ Малко Търново, и ги атакувалъ рѣшително. Но боятъ останалъ нерѣшенъ, а вечерята завалѣлъ силенъ дѣждъ, и редифскитѣ части се прѣснали и се върнали въ Виза. Една рота, останала на бойното поле, констатирала на другия день, че и противникътъ билъ отстѣпилъ. На 15 октомврий вечерята въ Виза имаше само още осемъ табура годни за бой.

XVII армейски корпусъ, въ чийто составъ влизаха редифскитѣ дивизии Ерекли и Самсунъ, общо 14 табура, три полски и една планинска батарея, бѣше достигналъ Узунъ Хаджи. XVIII корпусъ имаше осемъ — десетъ табура при Сарай, една дивизия при Черкезкьой. Двата тия корпуса отначало неможаха да взематъ участие въ боя. Самостоятелната конна бригада (Ибрахимъ Бей), която бѣ привлѣчена покрай тила [на позицията къмъ лѣвия ѝ флангъ, бѣше достигнала Азбуа (на югъ отъ Виза). Махмудъ Мухтаръ Паша получи заповѣдъ да

охранява на 19-и октомврий съ наличнитѣ сили дѣсния флангъ на армията и, ако обстоятелствата позволяватъ, да прѣмине въ настѣпление. За подчинението си на Хамди Паша той още нищо не знаеше.

15. октомврий.

Между това, на 15-и окомврий се случи едно неочаквано сблъскване съ противника прѣдъ фронта на II армейски корпусъ на западъ отъ Карагачъ. 4-а дивизия отъ тоя корпусъ, вмѣсто къмъ Карагачъ, отишла по погрѣшка къмъ Люле Бургасъ, задѣто билъ се отпавилъ и командирѣтъ на корпуса. Когато се взе рѣшение, да се отбранява Карагачката позиция, тая дивизия получи заповѣдъ да се отправи за Карагачъ въ участъка на корпуса. Тя използва за това пѣтя въ дълината на Карагачдере, извършваше прочее съвършено незащитенъ фланговъ маршъ прѣдъ неприятелския фронтъ. При извѣстието за това движение 5-а турска дивизия подаде напѣдъ единъ пѣхотенъ полкъ на западъ отъ селото за обезпечване фланга на 4-а турска дивизия. Тоя полкъ се натъкна съвършено неочаквано на авангарда на 4-а Прѣславска дивизия и се ангажира въ бой, който взе неблагоприятенъ за него ходъ. Това накара началника на 4-а турска дивизия да прати напѣдъ въ подкрѣпление единъ пѣхотенъ полкъ и една батарея. Тая батарея при откачването си на западъ отъ Карагачъ попадна подъ огъня на току що пристигналата българска артилерия. Всичкитѣ офицери, погълматата частъ отъ прислугата и отъ конетѣ паднаха убити. Батареята бѣше неспособна за движение и падна отсетнѣ въ български ржцѣ. Тогава всичката артилерия на 5-а дивизия излѣзе на позиция на сѣвероизтокъ, тая на 4 а дивизия на изтокъ и югоизтокъ отъ Карагачъ и поде борбата съ българската артилерия.

Двѣтѣ дивизии застанаха готови задъ артилерийската позиция. Двата полка, които водѣха бой на западъ отъ Карагачдере, получиха отъ командира на корпуса заповѣдъ да прѣкрятъ безцѣлния бой, която тѣ изпълниха надвечеръ, макаръ и съ голѣми загуби. Корпусътъ остана прѣзъ нощъта на мѣстото си. За настѣпление на българитѣ се узна още само това, че въ 2 часа сл. пл. една тѣхна пѣхотна бригада съ двѣ батареи се движела по височинитѣ на западъ отъ Тюркбей къмъ югъ и че били заели Бунаръ Хисаръ.

Българското настѣпление на 15. октомврий.

Най-сетнѣ, на 15. октомврий българската главна квартира си изясни обстановката, за голѣма своя изненада. Понеже донесенията отъ III армия все гласѣха, че противникътъ се намиралъ при Люле Бургасъ и че около Виза трѣба да има само слаби неприятелски части, главната квартира бѣше запазила досегашния планъ на настѣплението. Прочее, I армия настѣпваше къмъ Баба Ески и на изтокъ, III армия имаше назначение да обходи съ дѣсния си флангъ неприятелската позиция. 4-а Прѣславска дивизия бѣше насочена къмъ Кулиба, 5-а Дунавска къмъ Бунаръ Хисаръ. Тоя планъ на настѣплението обяснява и получаванитѣ въ турскитѣ части донесения за колони, които се движели на западъ отъ Карагачдере въ южно направление. Ненадѣйно 4-а Прѣславска дивизия се натъкна на силенъ неприятель, докато пъкъ къмъ Баба Ески такъвъ не бѣ срѣщнатъ. Мѣстото, отдѣто се чуваха изстрѣлитѣ, показваше, че турцитѣ не сж на югъ, а задъ Карагачдере. Това заключение направи веднага и началникътъ на I Софийска дивизия и даде заповѣдъ за настѣпление съ дѣсната колона прѣзъ Кумбарларъ Чифликъ къмъ Алапѣе, а съ лѣвата по посока на Сърджали. Понеже не срѣщна прѣдъ фронта си

неприятел, началникът на дивизията разсжди, че противникът въ всеки случай не е на линията Баба Ески — Люле Бургасъ, а вѣроятно на Карагачдере, и рѣши да настѣпи безъ заповѣдь на изтокъ, за да вземе наврѣме участие въ рѣшителния бой. Той освѣдоми за това си рѣшение началника на 10-а сборна дивизия, която настѣпваше къмъ Баба Ески. Тѣй 1-а Софийска дивизия вече бѣше въ движение къмъ изтокъ, когато получи заповѣдь по армията въ сѣщия смисълъ.

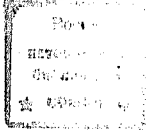
16. октомврий.

Тритѣ армейски корпуса на турската южна група, общо около 45,000 души, заемаха на 16. октомврий сутринята задъ Карагачдере фронтъ съ дължина около 25 километра. II армейски корпусъ, усиленъ съ идещата на 16. октомврий редифска дивизия Кастамуни, заемаше съ 5-а и 4-а дивизии отъ сѣверно отъ Карагачъ до къмъ срѣдата на фронта между това село и Тюркбей. Редифската дивизия Кастамуни бѣше задъ центъра въ резервъ. Влѣво отъ II армейски корпусъ се намираше I армейски корпусъ отъ двѣтъ страни на Тюркбей. Въ първа линия бѣха 2-а дивизия на дѣсния флангъ, 1-ва дивизия въ центъра и редифската дивизия Ушакъ на лѣвия флангъ. Задъ центъра се намираше въ втора линия 3-а дивизия, която бѣше отначало въ разпореждане на командующия армията. На лѣвия флангъ, опрѣнъ о Еркене, се намираше IV армейски корпусъ, съ дивизията Измидъ вдѣсно и 12-а дивизия влѣво, по височинитѣ на изтокъ отъ Люле Бургасъ. Конната дивизия бѣше на западъ отъ Люле Бургасъ. Съставътъ ѝ бѣше само четири слаби полка, а вънъ отъ това бѣше изпратила напрѣдъ разезди и единъ разузнавателенъ ескадронъ съ картечници. Състоянието на конетѣ не позволяваше нѣкаква по-уси-

лена дѣятелностъ. Задъ IV армейски корпусъ на вис. 108 сенамираше редифската дивизия Чанакъ Кале, дошла отъ Родосто.

Карагачката позиция.

Фронтътъ на първата източна армия бѣше много широкъ за три армейски корпуса, които имаха личенъ съставъ само колкото по за една дивизия, още повече че духътъ на войскитѣ не прѣдвѣщаваше упорита отбрана. Позицията обаче бѣше по природа много силна. Тя слѣдваше гребенитѣ на източния брѣгъ на Карагачдере и се простираше отъ сѣверно отъ с. Карагачъ чакъ до р. Еркене, о която бѣше опрѣнъ лѣвиятъ ѝ флангъ. По цѣлата южна половина на позицията докждѣ срѣдата между Тюркбей и Карагачъ гребенитѣ се спущатъ постепенно къмъ широката долина на рѣката, която не съставя нийдѣ прѣчка за минаването на пѣхотата, но отъ артилерията може да се прѣгази само тамъ, дѣто я прѣсичатъ пж-тища. Пѣхотниятъ обстрѣлъ, съ малки изключения, е отличенъ чакъ до най-голѣми разстояния. И за артилерията има добри закрити позиции съ отличенъ обстрѣлъ, особено на изтокъ и югоизтокъ отъ Люле Бургасъ. Понасѣверъ става нѣйдѣ нужда, батареитѣ, прѣдначинени за отбиване пѣхотнитѣ атаки, да се изкарватъ на прѣдния скатъ. На около 3 клм. южно отъ Карагачъ характерътъ на позицията се измѣнява донѣкъ: отъ тамъ се простира къмъ сѣверъ покрай рѣката стрѣмна стѣна, висока около 40 метра. Прѣдлежащата мѣстностъ задъ рѣката прѣдставлява поле, което се издига съвсѣмъ слабо къмъ западъ. За отбиване на настѣпващата по това голямо поле българска пѣхота турската трѣбаше да се изкарва на самото било на стѣната, ясно видимо отъ много далечъ. За сжщата цѣль трѣбаше да се изнасятъ тамъ и части отъ артилерията. Пѣхота и артилерия про-

чее прѣдставляваха ясно видима отъ далечъ дѣлъ за неприятелската артилерия. Затова на туй мѣсто позицията би трѣбало да бѣде укрѣпена най-грижливо. Но това не бѣше сторено. Плиткитѣ пѣхотни окопи, ясно видими отъ далечъ, прѣдставляваха слабо закритие противъ артилерийския огънь. Но пъкъ отъ друга страна позицията командувахе значително плоския западенъ брѣгъ.

По къмъ сѣверъ иде полесражението на втората източна армия. Стрѣмната стѣна се продължава докждѣ Урунбейли, но долината става по-тѣсна и по-дълбока. Широката висока поляна на източния брѣгъ, на която главно се разиграха боеветѣ, е слабо вълниста и покрита съ ниски храсти, които не прѣчатъ много нито на погледа, нито на движението. Почвата е обрасла навредъ съ трѣва и лесно проходима. Платото е прѣсѣчено тукъ-тамъ съ дълбоки сухи долове съ стрѣмни брѣгове, обикновено паралелни на Карагачдере. На сѣверъ отъ пѣтя Виза—Бунаръ Хисаръ растителността е малко по-гѣста, скатоветѣ сж по-стрѣмни и осѣяни съ чакълъ, но не прѣдставляватъ нийдѣ значително прѣпятствие за движението на пѣхотата.

На западъ отъ с. Поряли се издига единъ сжщо толкова високъ гребенъ съ доста полегатъ скатъ къмъ Карагачдере. Тоя гребенъ мжчно се атакува откъмъ изтокъ. На западъ отъ него теренътъ се понижава постепенно къмъ полето Бунаръ Хисаръ — Иенно, ограничавано на сѣверъ съ стрѣмнитѣ височини на Мънастирдагъ.

Прѣзъ днитѣ на боеветѣ врѣмето бѣше изобщо добро, денѣ горѣщо, а нощѣ много студено. Духащиятъ отъ нѣколко дни вѣтръ бѣше изсушилъ земята и направилъ пѣтищата по-проходими. За това и движенията на войскитѣ и прѣдаванията на заповѣдитѣ не срѣщаха толкова голѣми трудности, както по-напрѣдъ.

На 15. октомврий вечерята Махмудъ Мухтаръ Паша донесе на Общата главна квартира, че на другия денъ ще настѣпи въ двѣ колони къмъ Бунаръ Хисаръ и Чонгара, макаръ че войскитѣ му не притежавали нуждната морална опора и устремъ. Но той се смѣталъ длѣженъ да подкрѣпи съ силитѣ, съ които разполага, другитѣ армейски корпуси. За тая цѣль той сформира три сборни дивизии, на които заповѣда да настѣпятъ на 16. октомврий така:

1. дивизията Джемалъ Бей въ 5 часа пр. пл. покрай шосето Виза—Бунаръ Хисаръ. Съставъ 10 $\frac{1}{4}$ табура, 1 картечна рота, 6 полски и 1 планинска батареи;

2. дивизията Хасанъ Изедъ Паша по направление на Тоганджа. Съставъ: 8 табура, 1 картечна рота, 2 планински батареи;

3. дивизията Фуадъ Зия Бей имаше заповѣдъ да се събере при Пазаркьой и да послѣдва въ 12 часа по пл. дивизията Джемалъ Бей. Съставъ: 8 табура, 1 картечна рота, 4 полски батареи.

Общиятъ съставъ на атакуващитѣ части отъ III армейски корпусъ възлизаше на 22 низамски табура, 4 редифски табура, 3 картечни роти, 10 полски и 3 планински батареи*). Срѣдната численостъ на табуритѣ обаче възлизаше само на около 300 челоуѣка, числото на бойцитѣ бѣше още по-малко. По-голѣмата частъ отъ редифскитѣ части, особено дивизията Афионъ Карахисаръ, Махмудъ Мухтаръ Паша не се рѣшаваше да употреби

Въ подкрѣпление на III армейски корпусъ дойдоха по-сетнѣ слѣднитѣ части отъ XVIII корпусъ:

1. на 17. октомврий сутринята: 8 редифски табура, 3 батареи отъ артилерийската стрѣлкова школа подъ началството на Полковникъ Али Кемалъ Бей;

2. на 17 октомврий вечерята: 4 редифски табура подъ началството на Подполковникъ Рагибъ Бей и 5 редифски табура отъ редифската дивизия Денизли подъ началството на Полковникъ Тевфикъ Бей.

за сериозна работа. Затова той я остави подъ началството на Шукри Бея въ Виза съ задача да охранява дѣсния флангъ на армията, защото отъ добититѣ свѣдѣния изглеждаше възможно, една българска колона да настѣпва прѣзъ Малко Търново.

Прѣзъ нощта Махмудъ Мухтаръ Паша получи отъ Командующия втората източна армия едно телеграфическо съобщение, споредъ което XVII армейски корпусъ се намиралъ още въ Узунъ Хаджи, отдѣто щѣлъ да може да дойде чакъ къмъ 6 часа пр. пл. Махмудъ Мухтаръ Паша трѣбало да влѣзе въ свръзка съ тоя корпусъ. Особено внимание трѣбало да се обърне на дѣйствието върху лѣвия флангъ и тила на противника.

Една заповѣдъ, датирана 15. октомврий, а получена на 16. сутринята, гласѣше:

„Днесъ, 15. октомврий 1912 г., сл. пл. II, I и IV армейски корпуси завързаха бой съ противника на общата линия Чонгара—Карагачъ — Тюркбей — Люле Бургасъ. Утрѣ ще прѣминемъ въ стремително настѣпление. Повѣрениятъ Ви III армейски корпусъ ще вземе участие въ боя на дѣсния флангъ. XVIII армейски корпусъ ще настѣпи съ 9 табура и 3 батареи отъ Сарай къмъ Виза. Сжщо тѣй XVII армейски корпусъ ще настѣпи утрѣ при зори съ 10 табура и 4 батареи, които се концентриратъ при Узунъ Хаджи, прѣзъ Ювалия къмъ Азбуа. Деветѣтъ табура на XVIII армейски корпусъ, които се намиратъ сега въ Черкезкой, ще настѣпятъ утрѣ въ зори по направление на Сарай. Общото ржководене на военнитѣ дѣйствия на II, I и IV армейски корпуси е повѣрено на командира на IV армейски корпусъ, Ахмедъ Абукъ Паша. Дѣйствията пкъ на III, XVII и XVIII армейски корпуси ще се ржководятъ отъ командира на XVIII армейски корпусъ, Хамди Паша. Леката конна бригада е на дѣсния флангъ на армията, самостоятелната конна дивизия

охранява лѣвия флангъ. Общата главна квартира остава до второ разпореждане въ Черкезкьой. Потрѣбнитѣ Ви още хранителни и бойни припаси ще Ви се изпратятъ тая нощъ».

Настѣпващитѣ части отъ III армейски корпусъ се натѣкнаха на 5-а Дунавска дивизия. Тая дивизия, види се, е цѣлѣла да обходи дѣсния флангъ на неприятеля, прѣдполаганъ около Карагачъ, а откъмъ Виза само да се прикрива. Тя настѣпи съ своята 2-а бригада прѣзъ Инджекларъ, прѣмина Карагачдере и се отправи къмъ югоизтокъ. 3-а бригада настѣпваше къмъ Виза, а 1-а бригада, останала назадъ, слѣдваше къмъ Бунаръ Хисаръ. Дивизията, очевидно, и не подозираше присѣтствието на по-голѣми турски сили при Виза. Затова и настѣпленieto откъмъ тая посока я завари въ не дотамъ благоприятно положение. Дивизията Джемалъ Бей, достигнала въ 7 ч. 30 м. пр. пл. височинитѣ на западъ отъ Соуджакъ дере, биде обстрѣляна на първо врѣме отъ една батарея, която бѣше на позиция при шосето за Бунаръ Хисаръ. Тогава авангардниятъ полкъ зае горичката на югъ отъ Соуджакъ, но, попадналъ подъ артилерийски огънь, биде съ мжка задържанъ да не се разбѣга. Батареята на турския авангардъ излѣзе на позиция, но на първо врѣме не можа да открие цѣли, тъй като прѣдлежащата мѣстность не даваше добъръ обзоръ. Българската артилерия бѣше, види се, на закрыта позиция. Но ясно се виждаше, че една българска колона се движи по платото между Соуджакдере и Карагачдере къмъ югоизтокъ. Джемалъ Бей рѣши да атакува тая колона, но като почака да дойде дивизията Хасанъ Изедъ Паша, която бѣше още назадъ. На първо врѣме той изкара артилерията си на позиция на изтокъ отъ Соуджакдере и на югъ отъ шосето, за да подготви съ артилерийски огънь общата атака. Пѣхотата му се намираше въ бойна

готовность между с. Соуджакъ и шосето. Единъ табуръ и една планинска батарея прикриваха артилерийската позиция отъ противника, който бѣше вече заелъ Тоганджа. Въ това врѣме дѣсната колона на дивизията Хасанъ Изедъ Паша настѣпваше бавно и съ голѣмъ трудъ по разкаляния пѣтъ къмъ Тоганджа. Лѣвата ѝ колона, въ съставъ само единъ пѣхотенъ полкъ, настѣпваше къмъ Чонгара. Атаката на дивизията Джемалъ Бей и на дѣсната колона на дивизията Хасанъ Изедъ Паша почна на пладне. Фуадъ Зия Бей получи заповѣдь да подкрѣпи Джемалъ Бея. Българитѣ бидоха отхвърлени и прѣслѣдвани до височинитѣ на западъ отъ Соуджакдере. Овладе се и Тоганджа. Атаката бѣ поддържана успѣшно и юначно отъ артилерията на Джемалъ Бея. Една батарея бѣше придружила пѣхотната атака и се бѣше доближила на 600 метра до българската пѣхота. Въ 5 часа лѣвиятъ флангъ на 5-а Дунавска дивизия бѣше напълно отстѣпилъ прѣдъ дѣсния флангъ и центъра на турския III армейски корпусъ. За пръвъ пѣтъ до сега въ тая война турцитѣ бѣха постигнали успѣхъ.

Срѣщу това боятъ на редифския полкъ отъ дивизията Хасанъ Изедъ Паша, който полкъ настѣпваше къмъ Чонгара, взе лошъ край. Полкътъ бѣше вече отминалъ Чонгара, когато биде ненадѣйно атакуванъ отъ 2-а бригада на 5-а дивизия, образувала фронтъ налѣво. Понеже не разполагаше съ артилерия, полкътъ веднага отстѣпи въ Чонгара и поиска подкрѣпление. Прѣди още да получи това донесение, командирътъ на III армейски корпусъ бѣше изпратилъ за тамъ единъ пѣхотенъ полкъ съ двѣ планински батареи. Но това подкрѣпление пристигна чакъ слѣдъ смрачаване. А до това врѣме полкътъ, обхванатъ отлѣво, бѣше отстѣпилъ въ безпорядкъ по-назадъ, защото не можеше да се брани отъ артилерийския огънь на противника. Той биде възпри-

етъ на сѣверозападъ отъ Топчикъ и съ голѣма мѣжа върнатъ назадъ отъ самостоятелната конна бригада на Ибрахимъ Бея, която бѣше заела тамъ позицията тѣкмо за тая цѣль. Това можа да се постигне само благодарение на обстоятелството, че българитѣ, вѣроятно поради успѣшното настѣпление на другитѣ части отъ III армейски корпусъ, прѣслѣдваха отстъпващия противникъ само до Чонгара.

I източна армия на 16 октомврий.

На 16 октомврий сутринята боятъ захвана по цѣлия фронтъ на първата източна армия. Срѣщу позицията на II армейски корпусъ настѣпваше 4-а прѣславска дивизия, срѣщу тая на I и на IV армейски корпуси — 6-а Бдинска дивизия съ по една бригада. 1-а Софийска дивизия настѣпваше отъ Кумбарларъ Чифликъ къмъ Люле Бургасъ, 10-а сборна дивизия отъ Баба Ески къмъ станцията Люле Бургасъ. Двѣтѣ тия дивизии на първо време неможаха да взематъ участие въ боя. Значи, българитѣ започнаха рѣшителния бой съ сравнително слаби сили.

Още рано сутринята Абдуллахъ Паша бѣше отпразилъ армейския резервъ (3-а дивизия, при Сакъзкьой) къмъ дѣсния флангъ на II армейски корпусъ, за да запълни интервала между II и III армейски корпуси. Въмѣсто нея въ армейски резервъ се привлѣкоха въ Сакъзкьой два полка отъ редифската дивизия Чанакъ Кале, която до тогава бѣше на вис. 108 югоизточно отъ Люле Бургасъ. Редифскиятъ полкъ Измиръ остана на дотогавашната позиция на дивизията.

Срѣщу позицията на II армейски корпусъ 4-а Прѣславска дивизия разгъна 2-а бригада вдѣсно, 1-а бригада влѣво по плоския гребенъ на изтокъ отъ Кулиба, командуванъ значително отъ турската позиция. 3-а бри-

гада остана отначало въ резервъ. Атаката бѣ подготвена съ силенъ артилерийски огънь, който обаче нѣмаше голѣмъ ефектъ, понеже и тука, както навредъ, българитѣ стрѣляха съ много високи прѣскания. Отначало турската артилерия отговаряше съ успѣхъ на съперницата си, дори къмъ пладне корпусътъ мина въ слабо настѣпление отвѣдъ рѣката, което биде отбито. Но полека — лека снарядитѣ почнаха да намалѣватъ, за което и турскитѣ батареи почнаха да стрѣлятъ по-рѣдко, нѣкои дори съвсѣмъ замълчаха. Това даде на българската артилерия възможность да насочи огъня си почти само върху пѣхотата на турската 4-а дивизия. Сега турскитѣ части плащаха скѣпо, дѣто прѣзъ нощта бѣха изкопали съвсѣмъ слаби окопи, които малко ги запазваха отъ артилерийския огънь на противника, а отъ друга страна дори издаваха мѣстонахождението имъ, понеже насипитѣ имъ не бѣха маскирани. Къмъ това се прибавяше и мощното дѣйствие на двѣ гаубични батареи, които отъ позицията си на изтокъ отъ Кулиба обстрѣлваха турцитѣ съ гранати, забулващи позицията имъ съ черъ димъ *). Но очевидно моралното дѣйствие на тоя огънь бѣше още по-голѣмо отъ материалното. Както и да е, въ 5 часа сл. пл. пѣхотата на тая дивизия почна да отстъпва въ пълненъ безпорядѣкъ, макаръ че българската пѣхота бѣше още много далечъ. Поради това българитѣ можаха лесно да настѣпятъ неврѣдими до гребена на платото и да се покачатъ на него прѣзъ мъртвото пространство. Артилерията на I корпусъ влѣво, която не бѣше много заета по фронта си, пропусна да помогне на II армейски корпусъ, защото тая цѣль не падала въ нейния участѣкъ. Командирътъ на I армейски корпусъ, като забѣлѣза отстъплението на 4 а турска дивизия, прати въ нейна подкрѣпа единъ пѣхотенъ полкъ. Тоя полкъ и части отъ редифската дивизия Кастамуни, ко-

*) въ дѣйствителность двѣ несс. батареи отъ 5. артил. п. Б. Пр.

ито се намираха задъ фронта на II армейски корпусъ, спрѣха излѣзлия вече на турската позиция противникъ. Освѣнъ тия части, тукъ бѣ насочена отъ командующия армията и редифската дивизия Чанакъ Кале, повикана отъ Сакъзкьой. Но тая дивизия стигна и се разгъна за атака чакъ слѣдъ смръкване. Слѣдъ това прѣзъ нощта и на съмване тя успѣ да върне българитѣ отъ гребена на платото. Така успѣлиятъ отчасти опитъ да се пробие турскиятъ фронтъ бѣ осуетенъ. И двамата противници тукъ се сражаваха много енергично. Загубитѣ бѣха много голѣми. Тѣй като турската 4-а дивизия не можеше вече да се събере, мѣстото ѝ се зае отъ дивизията Чанакъ Кале, тѣй че командующиятъ армията трѣбаше да се лиши отъ резерва си само за да удържи една позиция, която сама по себе си е много силна по фронта.

Още прѣди да настѣпи тоя обратъ, 3-а дивизия, която се намиралше задъ дѣсния флангъ на II армейски корпусъ, бѣше получила въ 3 часа сл. пл. заповѣдъ да обхване откъмъ сѣверъ българскитѣ части срѣщу позицията на II армейски корпусъ. Но поради настѣпването на мрачината тая заповѣдъ не можа да се изпълни. Дивизията, водена напредъ извънредно бавно, бѣше достигнала на мръкване едва на една линия съ II армейски корпусъ.

I армейски корпусъ бѣ атакуванъ и спрѣнъ при Тюркбей само отъ една българска бригада. Неговиятъ командиръ не се рѣши да атакува дори и тогава, когато положението на II армейски корпусъ бѣше станало критическо.

Възъ основа на донесението, че на 15. октомврий български части се движели паралелно на Карагачдере къмъ югъ, командирътъ на IV армейски корпусъ бѣше подалъ нѣколко табура на западъ отъ Люле Бургасъ.

Каква цел се е гонела с това подаване напредъ, не се вижда ясно. Понеже тия издадени части не можеха да се поддържат отъ главната позиция, тѣ трѣбаше, още при първото появяване на противника, да отстъпятъ, като прѣтърпятъ тежки загуби. На 16. октомврий сутринята една бригада отъ 6-а Бдинска дивизия атакува на тоя фронтъ. Това накара началника на турската конна дивизия, която се намираше на западъ отъ Люле Бургасъ, да спѣши за поддръжка на прѣднитѣ части двѣ бригади съ картечницитѣ за бой въ пѣши строй. Но, когато българскитѣ пѣхотинци дойдоха на около 300 метра отъ позицията на спѣшената конница, тая трѣбаше да отстъпи. При възсѣдането тя биде обстрѣляна ненадѣйно съ гранати, които ѝ нанесоха въ кратко време голѣми загуби. Това я разстрои, и тя отстъпи чакъ до Каристранъ. Рѣшението на началника на конната дивизия да се намѣси на западъ отъ Люле Бургасъ не се налагаше отъ обстановката и не можеше да принесе голѣма полза. Дивизията бѣше по-потрѣбна за охрана на дѣсния флангъ на армията и прѣди всичко за разузнаване срѣщу настѣпващия отъ Баба Ески неприятель. Ако би искала да спре настѣплението на нѣкоя неприятелска колона, тя би трѣбало да се обърне къмъ 1-а или 10-а дивизии.

Заедно съ конната дивизия бѣха отстъпили и прѣднитѣ части на IV армейски корпусъ. Българитѣ ги прѣслѣдваха въ долината до на една линия съ Люле Бургасъ. Отъ тукъ тѣ бидоха отблъснати отъ части на дивизията Измидъ, които настѣпваха на сѣверъ отъ Люле Бургасъ. Въ това време въ боя влѣзе откъмъ югъ и авангардътъ на 1-а Соф. дивизия, току що стигналъ на височинитѣ западно отъ Люле Бургасъ, и отби настѣплението на дивизията Измидъ. Тая отстъпи на по-прѣдишната си позиция. Бригадата отъ 6-а Бдинска дивизи-

зия опраздни прѣзъ нощъта Люле Бургасъ и се събра на сѣверозападъ отъ тоя градъ, който остана незаеъ. Главнитѣ сили на 1 а Соф. дивизия, чиято артилерия бѣше се много забавила при прѣминаването на долината на р. Сърджали, бѣха вече стигнали, но участие въ боя взеха тоя день само съ артилерията си. 10-а сборна дивизия не бѣше още стигнала на бойното поле.

Положението на 16. октомврий вечеръта.

На 16 октомврий вечеръта командующиятъ първата източна армия остана въ Сакъзкой. Той смѣташе общото положение за благоприятно, защото позициитѣ бѣха задържани почти навредъ, а и втората източна армия настѣпваше нагледъ успѣшно. Тамъ, освѣнъ това, можеше да се очаква за слѣдния день и намѣсата на XVII армейски корпусъ. Вѣрата му въ успѣха още повече порасте, когато прѣзъ нощъта той получи донесение, невѣрно и само по себе си съвършено невѣроятно, че противникътъ отстъпвалъ. Той не знаеше, че българитѣ не бѣха имали до тогава възможность да вкаратъ въ дѣйствие всичкитѣ си сили, и мислѣше, че на другия день ще може да прѣмине въ настѣпление. По тая точка обаче командующиятъ грѣшеше: той си прѣдставляваше състоянието на войскитѣ си много по-добро, отколкото то бѣше въ дѣйствителность. По липса на продоволствуване много войници на мръкване напущаха частитѣ си и отиваха да си дирятъ сами храна. Само малцина отъ тѣхъ се връщаха. Почти съвършено липсваха и грижи за раненитѣ. Тѣ отчасти умираха прѣзъ нощъта отъ студъ. Навредъ слѣдъ мръкване се искаха снаряди. Почти всички батареи бѣха изстрѣляли снарядитѣ на седемътъ си ракли и, доколкото такива

имаше, тия на лекитѣ муниционни колони*). Тия колони се състояха отъ товарни животни или отъ двуконни ракли, които обаче можеха да се движатъ само когато се запрегнѣха съ четири коня или още по-добрѣ съ волове. Съ тѣхъ можахъ да подвозятъ известно, макаръ и малко, число снаряди, но дѣйствителнитѣ нужди не бѣха нийдѣ задоволени, тѣй, че втори-ятъ день на боя завари артилерията съ много малко снаряди. Подвозътъ на пѣхотни патрони, носени отъ товарни животни, се извършваше по-лесно.

Но безъ съмнѣние и откъмъ бѣлгарската страна положението не можеше да се нарече добро. Турцитѣ бѣха оказали по-упорито съпротивление, отколкото можеше да се очаква слѣдъ досегашнитѣ събития. На сѣверния флангъ тѣ дори бѣха прѣминали съ успѣхъ въ настѣпление, а тъкмо тамъ бѣше трудно да се помогне, защото освободената отъ обсадната армия подъ Одринъ 1-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия още не бѣше се върнала. Тая бригада бѣше достигнала на 14 октомврий Гечкенли, на 15 Гебелеръ и на 16 по пладне се намираше при Османли, отдѣто, очевидно, е щѣла да настѣпи къмъ Баба Ески, за да обходи лѣвия турски флангъ.

При Османли тя получи въ 4 часа сл. пл. заповѣдъ да се отправи веднага прѣзъ Хаскъой за Лозенградъ. Прочее, на нейното скорошно стигане на полесражението не можеше да се разчита.

17. октомврий.

III армейски корпусъ съ успѣха си на 16 октомврий бѣше отстранилъ опасността отъ обхождане на дѣс-

*) Батарейтъ возѣха съ себе си 848 снаряда; въ леката муниционна колона се возѣха на батарея по 372 до 528 снаряда, въ зависимостъ отъ състава на колоната.

ния флангъ на южната турска група. Той гласѣше да довърши на 17. октомврий тоя успѣхъ. XVII армейски корпусъ бѣше стигналъ на 16. съ 10 $\frac{1}{2}$ табура и една планинска батарея, общо 7—8 хиляди человекъ, при Азбуа. Отъ XVIII армейски корпусъ бѣха стигнали въ Виза осемъ табура и три батареи, подъ началството на Полковникъ Али Кемалъ Бей.

Още на 16. вечеръта командирътъ на III армейски корпусъ бѣше заповѣдалъ, дивизиитѣ да назначатъ авангарди прѣзъ лунната нощъ и да трѣгнатъ въ 4 ч. пр. пл. въ прѣслѣждане на неприятеля. Тая заповѣдъ остана неизпълнена, понеже 5-а Дунавска дивизия не бѣше отстѣпила, а се бѣше окопала прѣзъ нощъта току до източния брѣгъ на Карагачдере. Чонгара бѣ опразднена доброволно. На присѣмване Джемалъ Бей донесе, че една неприятелска колона настѣпвала къмъ Поряли. Прѣдположиха съ право, че това трѣба да е липсващата бригада отъ 5-а Дунавска дивизия. Джемалъ Бей донасяше, че частитѣ му държали овладѣнитѣ позиции, но че трѣбало първомъ да се уредятъ, та тогава чакъ да се продължи настѣплението. Освѣнъ това той молѣше за подкрѣпления и за снаряди. Съобщи му се, че шестъ табура и три батареи отъ XVIII армейски корпусъ ще се изпратятъ подъ началството на Полковникъ Али Кемалъ Бей на дѣсния му флангъ, но че снаряди ще му се изпратятъ чакъ прѣзъ деня.

Боятъ започна наново по цѣлия фронтъ въ 7 часа пр. пл. Дѣсниятъ флангъ на III армейски корпусъ — дивизията Хасанъ Изедъ Паша, усилена прѣзъ нощъта съ два табура отъ дивизията Джемалъ Бей, — настѣпи наедно съ XVII армейски корпусъ на сѣверъ и на югъ отъ Чонгара. Това, види се, е накарало и българитѣ да прѣнесатъ въ дѣсно нѣкои свои части. Като забѣлѣза, че противникътъ срѣщу му е станалъ по-слабъ, Дже-

малъ Бей заповѣда на дѣсния си флангъ да настѣпи къмъ Поряли и да обхване лѣвия флангъ на противника. Самостоятелната конна бригада, която имаше изпърво задача да охранява дѣсния флангъ, получи заповѣдъ да настѣпи къмъ Урунбейли и да дѣйствува на пѣтя на отстъплението на българитѣ. Но тия продължиха, макаръ и съ слаби части, позицията си до висотата на сѣверъ отъ Чифликъ Теке. Артилерията, която излѣзе на позиция на това мѣсто, произведе голѣмо дѣйствие, понеже виждаше отчасти платото на изтокъ отъ Карагачдере. Затова самостоятелната конна бригада, при опита си да настѣпи къмъ Урунбейли, биде силно обстрѣляна и не можа да прѣмине рѣката, а отстъпи къмъ Пазаркьой.

Огнѣтъ и на двѣтъ страни бѣше извънредно силенъ. Затова на фронта на дивизията Джемалъ Бей къмъ пладне се проявиха признаци на колебание. Все повече и повече войници напущаха позицията. Джемалъ Бей бѣше вече оттеглилъ три батареи на тилова позиция на западъ отъ Соуджакдере, когато намѣсата на крайния лѣвъ флангъ на отряда Кемалъ Бей спрѣ отстъпващитѣ. Кемалъ Бей бѣше изкаралъ своята артилерия — много добръ подготвеното отдѣление отъ артилерийската стрѣлкова школа — на позиция на двѣтъ страни на шосето Виза — Бунаръ Хисаръ и бѣше продължилъ вдѣсно съ два табура фронта на Джемалъ Бея. Другитѣ четири табура държеше още въ резервъ. Когато започна отстъплението на дивизията Джемалъ Бей, Кемалъ Бей се видѣ принуденъ четири пѣти едно слѣдъ друго да разгъва въ верига по единъ табуръ отъ резерва си, за да връща на досегашнитѣ имъ позиции бѣгащитѣ войници на Джемалъ Бея. По тая причина неговата намѣса нѣма изискваната енергичность. Въпрѣки това неговата пѣхота, поддържана ефикасно отъ арти-

лерията си, напредна чакъ до Карагачдере. Но смрачането не му позволи да използва успѣха си.

XVII армейски корпусъ бѣше овладѣлъ височинитѣ на западъ отъ Чонгара и продължаваше настѣплението си: редифската дивизия Самсунъ къмъ Тузакли, редифската дивизия Ерекли на югъ отъ Тузакли. Тя се натъкна на една набързо укрѣпена българска позиция на западъ отъ Тузакли и не можа вече чакъ до настѣпване на мрачината да прѣмине отвѣдъ Карагачдере. Въ ржцѣтъ на XVII армейски корпусъ бѣха паднали много български пушки. Констатира се, че срѣщу него сж дѣйствували 2-и и 18-и полкове, значи части отъ 1-а и отъ 2-а бригада на 5-а Дунавска дивизия. Така, вечерята положението бѣше въ полза на турцитѣ. Българитѣ бѣха отбити по цѣлия фронтъ задъ Карагачдере. Обозитѣ имъ вече отстѣпваха къмъ Лозенградъ.

На 17. вечерята корпусътъ получи въ подкрѣпление нови четире редифски табура, дошли прѣзъ Сарай — Виза подъ началството на Рагибъ Бея. Тѣмъ се заповѣда да продължатъ на другия день настѣплението. Въ Виза стигна вечерята отъ Чорлу и редифската дивизия Денизли въ съставъ седемъ редифски табура. Тя се намираше подъ началството на Тевфикъ Бея.

1 източна армия на 17 октомврий.

Съвсѣмъ другъ образъ имаше боятъ на южната турска група. И на нейния фронтъ боятъ бѣше пламналъ наново още на съмване. Корпуситѣ не бѣха получавали други заповѣди, но командующиятъ армията тѣмъше, когато XVII армейски корпусъ запълни интервала между III армейски корпусъ и 3 а дивизия, да прѣмине въ настѣпление съ цѣлия дѣсенъ флангъ на източната армия. И отъ българска страна не бѣха настѣпили нѣкои сжществени промѣни, само че 10-а сборна

дивизия, настъпваща съ дѣсния си флангъ срѣщу течението на Еркене, бѣше успѣла навечеръ да вземе участие въ боя при станцията Люле Бургащъ.

Общото положение до пладне не бѣше неблагоприятно за турцитѣ. II и I армейски корпуси имаха още свободни резерви. Но командующиятъ армията се откажа отъ намѣрението си да прѣмине въ настъпление съ дѣсния флангъ на южната група, защото XVII корпусъ бѣше се много приближилъ до III, та между двѣтъ групи бѣше се явила празнина. Той не се сѣти да прати невкараната още въ дѣйствие 3-а дивизия въ подкрѣпа на XVII и на III армейски корпуси, за да се помъжи да спечели на тѣхния фронтъ пѣленъ успѣхъ. II армейски корпусъ си послужи съ тая дивизия за проектираното още отъ прѣдната вечеръ настъпление на собствения си дѣсенъ флангъ. И началникътъ на дивизията, който можеше по-добрѣ да сѣди за положението, не взе инициативата да прѣмине самъ въ настъпление, обѣщаващо въ кѣсо врѣме сигуренъ и, може би, рѣшителенъ успѣхъ, срѣщу фланга и тила на ангажирания при Чонгара въ бой съ XVII армейски корпусъ противникъ. Той прѣдпочете да изпълни дадената му заповѣдъ и мина отвѣдъ Карагачдере, макаръ че настъплението откъмъ турската позиция бѣше на това мѣсто много трудно. Петъ табура отъ дивизията, поддържани отъ 4 батареи, настѣпиха къмъ гората на 2 клм. сѣвероизточно отъ Карагачъ. Но тѣ не можахъ да привлѣкатъ къмъ себе си българскитѣ части, а се натъкнаха на една поддръжка. Почна се медлителенъ бой. Началникътъ на дивизията не се сѣти да вкара въ дѣйствие резерва въ съставъ 3 табура и една батарея, които имаше още на разположение на изтокъ отъ Карагачъ, и по такъвъ начинъ да спечели боя. Той остана въ бездѣйствие дори и тогава, когато къмъ пладне видѣ, че неприятелътъ

отстъпва прѣдъ фронта на XVII армейски корпусъ къмъ Тузакли. По тая причина боятъ остана нерѣшенъ и до вечерьта.

На фронта на първата източна армия полица прѣзъ тоя день, че моралътъ на войскитѣ не е достатъченъ за побѣдоносно завършване на борбата. Още отъ пладне, безъ противникътъ още да бѣше атакувалъ енергично, хората почнаха да напущатъ позициитѣ въ сѣ по-голѣмъ и по-голѣмъ брой. Всѣки единъ раненъ извеждаха отъ бойната линия по трима — четирма здрави. Но тѣ скоро го оставяха на сѣдбата му и избѣгваха по-нататкъ. Частъ отъ тия бѣглеци е принудилъ може би гладътъ да отстъпятъ, за да дирятъ храна задъ бойната линия, тъй като турцитѣ нѣмаха неприкосвенъ запасъ. Но много по-голѣмата частъ просто избѣгаха отъ страхъ. Пръвъ починъ даваха винаги многобройнитѣ необучени войници, на които липсваше способността, произтичаща отъ строго мирноврѣменно възпитание, да гледатъ опасността въ очитѣ. Това бѣгство не можеше да не упречи злоторно влияние и върху останалитѣ войници.

Слѣдъ пладне снарядитѣ се привършиха по цѣлата линия, тъй че нѣколко батареи съвършено замълчаха. Това затишие на артилерийския огънь дѣйствуваше много злѣ на духа на турскитѣ войници. По желѣзнопътнитѣ станции имаше сума снаряди. Само че нѣмаше какъ да се подвоятъ до частитѣ. Пѣхотни патрони, на противъ, имаше въ изобилие.

Дѣйствиата на IV армейски корпусъ.

Прѣдъ фронта на IV армейски корпусъ на 17. октомврий 1-а Софийска дивизия се бѣше приготвила да настѣпи срѣщу участъка Люле Бургасъ — Чифл. Саранли. Артилерията ѝ почна на пладне да подготвя атаката съ извънредно силенъ шрапнеленъ огънь, на-

соченъ главно по позициитѣ на редифската дивизия Измидъ, чиято артилерия, по липса на снаряди, отговаряше слабо. Къмъ 1 часа сл. пл. почна и настѣпление на българската пѣхота по откритото понижение на мѣстността къмъ Карагачдере. Срѣщу това настѣпление се бориха съ особно голѣмъ успѣхъ една турска батарея, добръ маскирана при могилката на сѣвероизтокъ отъ Люле Бургасъ, и друга една, окопана на самия гребенъ при могилката на югоизтокъ отъ Люле Бургасъ. Двѣтъ тия батареи бидоха обстрѣляни много силно отъ българската артилерия. Мѣстността около позициитѣ имъ е осѣяна съ дупки отъ полски снаряди. И при все това българската артилерия не можа да извади изъ строя тия двѣ батареи, стрѣлящи съ право мѣрене, но трудно различими задъ гребена*). Слѣдъ тежки загуби атаката на българитѣ остана безуспѣшна.

Но въ това врѣме на турска страна настѣпи ненадѣненъ обратъ. Слѣдъ отстъпването на българската пѣхота българската артилерия като че ли усили огъня си. Вслѣдствие на това усиляване пѣхотата на дивизията Измидъ не можеше вече да се удържи въ слабитѣ си окопи. Както прѣдния день частитѣ на турската 4-а дивизия, тъй и сега недисциплиниранитѣ войници не можаха вече да устоятъ на силното морално дѣйствие на артилерийския огънь, отъ който само страдаха, безъ сами да нанасятъ загуби на противника. Тѣ почнаха да отстъпватъ, изпърво поединично, а по-сетнѣ и на все по-голѣми и по-голѣми групи. Тогава командирѣтъ на корпуса заповѣда на едно артилерийско отдѣление да

*) По свѣдѣния отъ български източникъ батареята на сѣвероизтокъ отъ Люле Бургасъ, която стрѣляла особено добръ, била ужъ командувана отъ нѣкой германски офицеръ, когото по-късно били намѣрили убить на позицията. Но това мнѣние почива на заблуждение.

отстъпи на тилова позиция на изтокъ отъ Чамурдере и да обстрѣля отстъпващитѣ турски групи. Това спрѣ дивизията въ тоя участъкъ. Надвечеръ тя биде отведена обратно на първата си позиция, която впрочемъ бѣше останала прѣзъ цѣлото врѣме заета отъ слаби части на дивизията и отъ артилерията, тъй че българитѣ и не забѣлѣзаха паниката.

Въ това врѣме турската 12-а дивизия бѣше се задържала на позицията си. Тя бѣше изкарала въ първа линия всичкитѣ си части, макаръ че на първо врѣме никой не я атакуваше. Но когато малко слѣдъ пладне български части — конната дивизия, усилена съ една пѣхотна дружина, — овладѣха Мюселимъ, и това бѣ донесено на командира на корпуса, тоя помисли, че е обходенъ лѣвиятъ му флангъ, и, подъ прѣсното впечатление на избухналата всрѣдъ дивизията Измидъ паника, донесе на командующия армията, че вече не може да се задържи на позицията си. Безъ да се освѣдоми за истинското положение на работитѣ, безъ дори да дочака заповѣдта на командующия армията, той заповѣда на корпуса си да отстъпи задъ Чамурдере. Но тая заповѣдъ остана неизпълнена: 12-а дивизия остана на мѣстото си, а дивизията Измидъ се върна на напуснатата си позиция. Командующиятъ армията не узна за тая промѣна на обстановката.

Дори надвечеръ редифскиятъ полкъ Измиръ отъ дивизията Чанакъ Кале, останалъ още въ резервъ задъ IV армейски корпусъ, настѣпи успѣшно по собствена инициатива къмъ Мюселимъ и отблъсна навлѣзлитѣ въ това село български части. Слѣдъ тоя успѣхъ полкътъ пакъ се върна на старата си позиция.

Скоро слѣдъ мръкване 1-а Соф. дивизия повтори атаката си срѣщу позицията на дивизията Измидъ. Тя дори зае нѣкои отъ пѣхотнитѣ ѝ окопи, но биде от-

блѣсната отъ турскитѣ поддрѣжки чакъ задъ Карагач-дере. На югъ отъ 1.ва Соф. дивизия бѣше се разгънала въ това врѣме и 10 а сборна дивизия, и пѣхотата ѝ бѣше настѣпила при станцията Люле Бургасъ и на сѣверъ отъ нея до подножието на заетитѣ отъ турцитѣ гребени. Дѣсниятъ ѝ флангъ не минаваше отвѣдъ Еркене. Тукъ турскиятъ флангъ не биде обходень.

I и II армейски корпуси отстъпватъ.

I армейски корпусъ и тоя день не бѣ атакувань сериозно. II армейски корпусъ бѣше задържалъ позицитѣ си. Но при заникъ слънце частитѣ отъ тия корпуси почнаха да отстъпватъ, сигурно главно защото не имъ се даваше храна, и тѣ правѣха опитъ да си я набавятъ сами. Върху частитѣ отъ I армейски корпусъ може да е упражнила врѣдно влияние и паниката въ съсѣдната дивизия Измидъ. Въ кратко врѣме всички началници изпуснаха своитѣ части изъ рѣцѣтъ си. Повечето части напуснаха позицитѣ си, тъй че българитѣ можаха да заематъ селото Карагачъ. Но тѣ на първо врѣме не излѣзоха по-напрѣдъ отъ това село. Височинитѣ на изтокъ отъ селото можаха още да се задържатъ въ турски рѣцѣ.

Вечеръта командиритѣ на I и на II корпусъ се съмняваха силно, дали ще могатъ да продължатъ отбраната на позицията. Хората отстъпваха въ все по-голѣмъ и по голѣмъ брой, и безъ никакво съмнѣние можеше да се приеме, че прѣзъ нощъта празднинитѣ ще се увеличатъ още повече. Командующиятъ първата източна армия не знаеше, че дивизията Измидъ се е върнала на позицията си, и затова смѣташе, че IV армейски корпусъ е задъ Чамурдере. По тия причини той рѣши да оттегли прѣзъ нощъта и I и II армейски корпуси на позиция задъ Юрюкдере, влѣво отъ прѣдполагамата

позиция на IV армейски корпусъ задъ Чамурдере. Той все още разчиташе на побѣда отъ страна на втората източна армия, а съ това и на добъръ общъ изходъ на боя. Но на успѣшно отбиване на българскитѣ атаки отъ новитѣ позиции той не можеше да разчита, защото навредъ се виждаха бѣглеци, които сѣ храна дирѣха. По такъвъ начинъ падналиятъ духъ на турскитѣ войски рѣши изхода на боя, защото бѣше явно, че отстъплението на южната турска група щѣше да даде на българитѣ възможность да помогнатъ откъмъ югъ на притѣснения си лѣвъ флангъ.

Проривътъ на 4-а Прѣславска дивизия.

Когато командующиятъ турската армия бѣше вече рѣшилъ да отстъпи съ южната група, 3 а бригада отъ 4-та Прѣславска дивизия, която бригада бѣше още останала въ резервъ, успѣ слѣдъ падането на нощта да прѣмине ненадѣйно Карагачдере и да се закрѣпи на гребена на платото на източния брѣгъ. Задъ нея веднага се построиха мостове отъ подржченъ материалъ, по които мина едно артилерийско отдѣление. Атаката бѣше, прочее, направила проривъ въ турската позиция. Слаби турски вериги успѣха да се задържатъ още на гребена на нѣколко стотини метра отъ българитѣ. Българската позиция, която се намиреше на около 200 метра източно отъ стрѣмния брѣгъ, биде укрѣпена прѣзъ нощта въ видъ на тетдепонъ.

I източна армия на 18. октомврий.

На 18. октомврий сутринъта II и I армейски корпуси отстъпиха задъ Юрюкдере, безъ да бждатъ прѣслѣдвани отъ българитѣ. Тѣзи се задоволиха само съ това, да се закрѣпятъ и окопаятъ на другия день на турската позиция. IV армейски корпусъ, напротивъ,

бѣше останалъ на старата си позиция. Командующиятъ армията, очевидно, не е знаелъ за това, защото той не прати на IV армейски корпусъ заповѣдь за отстъпление. Подъ прикритието на утринната мъгла 10 а сборна, 1-а Софийска и една бригада отъ 6 а Бдинска дивизия се приготвиха да атакуватъ позицията при Люле Бургасъ. Въ 10 часа пр. пл., когато мъглата се бѣше дигнала, започна артилерийската подготовка на атаката. Тая подготовка обаче има по-малко успѣхъ, отколкото на прѣдишния день, защото прѣзъ нощта турцитѣ бѣха усъвършенствували окопитѣ си. Настѣпващата българска пѣхота прѣтърпѣ голѣми загуби главно отъ огъня на двѣтѣ батареи при могиликитѣ. Между това IV армейски корпусъ бѣше забѣлѣзалъ, че той се бие съвсѣмъ изолирано и че рискува да бѣде обходенъ откъмъ сѣверъ. Затова неговиятъ командиръ малко слѣдъ пладне рѣши да отстъпи, на първо врѣме задъ Чамурдере. Но корпусътъ не можа да се задържи и на тая позиция, защото тя се фланкираше откъмъ югъ отъ батареи отъ 10-а сборна дивизия, придадени къмъ конната дивизия.

И тъй, Абдуллахъ Паша рѣши да отстъпи по-нататъкъ, още повече че I и II армейски корпуси бѣха съвършено разстроени. На II армейски корпусъ биде назначена посока на отстъплението къмъ Топчикьой, на I — Татарли и на IV — Софуларъ. Конната дивизия, която слѣдъ пладне на прѣдния день пакъ се бѣше явила на бойното поле, получи заповѣдь да прикрива отстъплението и изпълни цѣлесъобразно тая заповѣдь.

Българитѣ прѣслѣдваха на първо врѣме само до турскитѣ позиции, на които и се окопаха. До вечерята 1-а и 6 а дивизии настѣпиха до Чамурдере. 10-а дивизия остана въ отстъпъ задъ дѣсния флангъ, защото между това се бѣше разигралъ още единъ бой на югъ

отъ Еркене: турският главнокомандующъ, възъ основа на донесението отъ 17. октомврий вечерята за положението на турския дѣсенъ флангъ, бѣше изпратилъ по желѣзницата отъ Черкезкой за Сеидлеръ три табура отъ XVIII армейски корпусъ подъ началството на Васифъ Бея. Тоя отредъ настѣпи на югъ отъ Еркене и отблѣсна българската конна дивизия. Слѣдъ това и той се присѣдини къмъ отстъпващата първа източна армия. Тая армия се бѣше спрѣла при Соуджакдере по личната намѣса на началника на Щаба на Армията, Хади Паша. Той бѣше далъ заповѣдъ, тоя участъкъ да се задържи на всѣка цѣна, за да не се открие съвършено лѣвиятъ флангъ на настѣпващата успѣшно втора източна армия.

II източна армия на 18. октомврий.

Сѣверната турска група не знаеше на 17. октомврий вечерята нищо за лошото положение на първата източна армия. Тя бѣше отхвърлила на 17. октомврий своя упоритъ неприятель отвѣдъ Карагачдере, безъ обаче да го разбие окончателно. Затова на другата сутринъ щѣше да се продължи настѣплението на III и на XVII армейски корпуси. Частитѣ на III армейски корпусъ бѣха се толкова размѣсили, че трѣбаше да се устройватъ изново. Махмудъ Мухтаръ Паша бѣше назначилъ за тая цѣль врѣмето отъ 6 до 9 часа пр. пл.

На 18. октомврий сутринъта се оказа, че това устройване ще може да бѣде свършено чакъ къмъ пладне. Къмъ сѣщото врѣме щѣли да могатъ да пристигнатъ и необходимитѣ бойни припаси. Затова Махмудъ Мухтаръ Паша отложи настѣплението си до пладне и освѣдоми за това си рѣшение командира на XVII корпусъ.

Хамди Паша бѣше заповѣдалъ на III армейски корпусъ да настѣпи на сѣверъ отъ шосето Виза — Бунаръ

Хисаръ и да обходи лѣвия флангъ на противника. Но Махмудъ Мухтаръ Паша не изпълни тая заповѣдь, понеже теренътъ му се струваше непригоденъ за дѣйствия на голѣми единици. И дѣйствително, мѣстността тамъ е обрасла по-гъсто съ храсталакъ, който не позволява добъръ обзоръ. А пъкъ и между Соуджакдере и Карагачдере има много долове съ сипливи стѣни и направление паралелно на Карагачдере. По-нататъкъ, на сѣверъ отъ Чифликъ Теке, мѣстността има напълно планински характеръ, тъй че колкото по-напрѣдъ се отиваше, толкова повече трудноститъ се увеличаваха. Добрѣ възпитани и дисциплинирани войски биха прѣодолѣли тия трудности; отъ своитѣ редицки войски Махмудъ Мухтаръ Паша съ право не очакваше подобно нѣщо. Но мѣродавно за неговото рѣшение е било сигурно съображението, че обходътъ не би ималъ успѣхъ, ако, докато той се извърши, бжде пробитъ фронтътъ. А такава опасностъ съществуваше, както доказаха отсетнѣ и събитията. На туй отгорѣ обходното движение би прѣдизвикало още по-голѣмо удължение на фронта, и безъ това вече сравнително много дълъгъ: цѣлиятъ фронтъ отъ дѣсния до лѣвия флангъ бѣше около 45 километра, а се заемаше само отъ около 90.000 чело-вѣка. Затова нему се струваше, че по-голѣмата частъ отъ свободнитѣ резерви бѣше нужна за усиление на фронта на III армейски корпусъ.

Махмудъ Мухтаръ Паша намираше, че не трѣба по никакъвъ начинъ да се позволява на българитѣ да се вмѣкнатъ между първата и втората източни армии, защото иначе втората се излагаше на опасността да бжде обходена откъмъ лѣвия си флангъ и притисната къмъ Черното море. Затова той съобщи на командира на XVII армейски корпусъ, че мисли да настѣпнѣ съ дѣсния флангъ на корпуса си покрай шосето за Бу-

наръ Хисаръ, а съ лѣвия къмъ Инджекларъ, и го по-
моли да му съдѣйствува, като настѣпи влѣво отъ него.
Рагибъ Бей, който бѣше стигналъ на 17. вечеръта съ
четире табура, получи заповѣдь да настѣпи съ три та-
бура и една дадена въ разпореждането му планинска
батарея прѣзъ Урунбейли къмъ Ускюпъ-Скопо, за да
обхване лѣвия флангъ на противника. Сжщата заповѣдь
получи самостоятелната конна бригада на лѣвия флангъ,
отъ донесенията на която се виждаше, че на 17 октом-
врий вечеръта българитѣ се намирали въ пълно отстѣ-
пление къмъ Бунаръ Хисаръ. Тия донесения обаче не
бѣха точни, защото ядрото на 5-а Дунавска дивизия бѣ
възпрѣно на западъ отъ Карагачдере, дѣто и се окопа
прѣзъ нощъта. Участъкътъ отъ двѣтъ страни на шосето
бѣ повѣренъ на 3 а бригада. На югъ идѣха слѣдъ това
2-а и 1-а бригади, тъй че дѣсниятъ флангъ на Дунав-
ската дивизия се намираше срѣщу Тузакли. Пѣхотнитѣ
окопи на югъ отъ шосето бѣха изработени много гриж-
ливо за стрѣлба стоишкомъ. На сѣверъ отъ шосето
закритията прѣдставляваха повече натрупани камъни.
Артилерийскитѣ окопи се намираха на закрито задъ
линията на веригитѣ. Задъ гребенитѣ бѣха изкопани и
многобройни закрития за поддръжкитѣ. Обстрѣлътъ на
югъ отъ шосето бѣше добъръ. На сѣверъ, поради стрѣм-
нината на брѣга, оставаше мъртво пространство.

Прѣзъ нощъта на началницитѣ на турскитѣ войски
стана ясно, че трѣба непрѣмѣнно да се погрижатъ да
набавятъ храна на войницитѣ си, ако искатъ още да ги
водятъ съ успѣхъ въ боя: и тукъ бѣха вече почнали
много войници да напушчатъ позицията, за да дирятъ
храна. Затова на редифската дивизия Денизли, която
току що бѣ стигнала при Разв. Пазаркьой, се даде сут-
риньта заповѣдь да построи кухни задъ фронта на сра-
жавашитѣ се войски и да се грижи за продоволствието.

Не е извѣстно, доколко тая заповѣдь е била изпълнена. Въ всѣки случай обаче само части отъ турската бойна линия получиха храна. На тая дивизия се заповѣда още да отдѣли необученитѣ хора и да разпрѣдѣли наново останалитѣ въ частитѣ. Това продължи на 18 октомврий до 1 часа сл. пл. Отъ дотогавашнитѣ седемъ табура бидоха формирани само четири съ по 800 человекъ всѣки единъ. Отъ необученитѣ войници се формира отдѣленъ пети табуръ. Тая мѣрка, сама по себе си добра, имаше тая лоша страна, че, освѣнъ дѣто изискваше голѣма загуба на врѣме, още и разкъсваше съществуващитѣ части, та войницитѣ отчасти не познаваха началницитѣ си. Може би щѣше да бжде по-добрѣ, ако само бѣха отдѣлили необученитѣ войници, като оставятъ частитѣ съ по-малкъ съставъ.

Отъ тия петъ табура на дивизията Денизли се изпратиха два съ една батарея на сѣверъ подъ началството на полковникъ Рагибъ Бея, а три съ другата планинска батарея въ Чонгара въ разпореждане на началника на XVII армейски корпусъ.

Съгласно съ намѣрението си да нанесе главния ударъ съ лѣвия си флангъ, Махмудъ Мухтаръ Паша прѣхвърли резерва си (шестъ табура и 13 батареи) отъ долината на Соуджакдере къмъ Тоганджа. Тия шестъ табура обаче едва наброяваха около 2000 человекъ. Седемъ батареи се дадоха на XVII армейски корпусъ, който разполагаше до тогава само съ двѣ планински батареи. И останалата артилерия получи заповѣдь само да отвлича вниманието на българската артилерия, на позиция на сѣверъ отъ шосето, а главното си внимание да насочи въ поддържане атаката на лѣвия флангъ на III армейски корпусъ и тоя на XVII армейски корпусъ.

Но двата корпуса не атакуваха задружно. Командирътъ на XVII армейски корпусъ получи съобщението,

че Махмудъ Мухтаръ Паша отлага настѣплението си до пладне, чакъ когато корпусътъ му вече бѣше настѣпилъ. Да се спре настѣплението бѣше вече невъзможно, и въ началото то имѣ успѣхъ. Дѣснофланговата дивизия Самсунъ достигна прѣзъ Тузакли до оттатъшния скатъ и къмъ пладне водѣше горещъ бой. Дивизията Ерекли, която настѣпваше на югъ отъ нея, срѣщна на вис. 300 само слаби бѣлгарски части, които очевидно бѣха удължили фронта на това мѣсто, отхвърли ги къмъ Бунаръ Хисаръ и се изкачи на гребена. Но тя не прѣслѣдва противника, и началникътъ ѝ, види се, не се сѣти наврѣме да заходи надѣсно.

4-а Прѣславска дивизия настѣпва срѣщу III арм. корпусъ.

И тъй, прѣди още XVII армейски корпусъ да спечели рѣшителенъ успѣхъ, настѣпи рѣшителенъ обратъ въ положението поради отстѣплението на първата източна армия. 4-а Прѣславска дивизия, настѣпваща прѣзъ Карагачдере, прѣслѣдва дотогавашния си противникъ само съ двѣ бригади, а съ третата бригада, усилена съ артилерия, настѣпи на сѣверъ. Вслѣдствие на това XVII армейски корпусъ, който въ по-голѣмата си частъ се намираше на западния брѣгъ на Карагачдере, попадна въ 1 ч. сл. пл. подъ фланговъ артилерийски огънь откъмъ Карагачъ. Отъ сѣщата посока се виждаше вече и настѣпваща пѣхота. Командирътъ на корпуса, Махмудъ Паша, поиска веднага подкрѣпление отъ III армейски корпусъ, който му изпрати само самостоятелната конна бригада, изтеглена отъ дѣсния флангъ,*) за да запълни празннината между XVII и II армейски корпуси. Но нито

*) Самостоятелната конна бригада не бѣ успѣла тоя день да прѣмине Карагачдере и бѣше се спрѣла. Батарейта ѝ взе участие въ артилерийския бой.

тая бригада, нито резервът на III армейски корпусъ (при Тоганджа) не можаха да помогнатъ наврѣме. XVII армейски корпусъ се видѣ принуденъ да отстъпи до западно отъ линията Тоганджа—Чонгара. Тукъ прѣслѣдващиятъ неприятелъ бѣ спрѣнъ къмъ 4 часа сл. пл. отъ батареи на III армейски корпусъ. Слаби части отъ XVII армейски корпусъ задържаха гребена на западъ отъ Соуджакдере. Останалата частъ изглеждаше вече свършено разстроена, когато, тъкмо наврѣме, стигна самостоятелната конна бригада. Явяването на тая компактна маса подѣйствува явно благотворно на морала на войскитѣ. Батареитѣ, които вече отстъпваха, останаха на позицитѣ си на изтокъ отъ Соуджакдере. Захвана да се събира и пѣхотата.

Поради тоя обратъ атаката на III армейски корпусъ, започната още слѣдъ пладне, нѣмá изискваната сила. Види се, свръзката между XVII и III армейски корпуси не е била поддържана добръ, та послѣдниятъ узна много късно за прѣбързаното настѣпление на първия, макаръ че разстоянието отъ едина до другия бѣше малко и че теренътъ бѣше достатъчно проходимъ. Въ всѣки случай щѣше да бже по добръ, ако III армейски корпусъ бѣше веднага поддържалъ настѣплението на XVII съ всички сили, съ които можеше да разполага, и дори съ недостатъчни бойни припаси. Но и късно започнатото настѣпление имá надвечеръ частиченъ успѣхъ въ центъра на участъка на III армейски корпусъ. Тамъ нѣкои части достигнали чакъ до отсрѣщния гребенъ и нагледъ принудили части отъ 5-а Дунавска дивизия да отстъпятъ. Българитѣ опраздниха и с. Поряли. По показания на Бунархисарски жители нѣкои български части отстъпили въ безредие прѣзъ Бунаръ Хисаръ къмъ Яна. Надвечеръ дѣсниятъ флангъ на III армейски корпусъ излѣзе пакъ малко напредъ. Както вече се спо-

мена, Рагибъ бей бѣше получилъ заповѣдь да настѣпи съ три табура и една батарея прѣзъ Урунбейли и да обхване фланга на противника. Но Тевфикъ бей извърши поменатото по-горѣ прѣформирание на табуритѣ си много бавно, та двата му табура, които се отдаваха въ разпо-реждане на Рагибъ бей, се приготвиха за походъ много късно и чакъ слѣдъ пладне встѣпиха въ подчинение на Рагибъ бей. Вслѣдствие на това отредѣтъ стигна Карагачдере на около 6 клм. отъ Поряли чакъ по мръ-нало. Понеже не бѣха изпратени напредъ патрули, отредѣтъ се натъкна съвършено неочаквано на българската позиция, биде обстрѣлянъ и отстѣпи въ паническо бѣгство до слѣдния гребенъ. Тукъ той можа да се събере, понеже българитѣ не го прѣслѣдваха, и остана да нощува на сѣщото мѣсто.

Така на 18 октомврий до вечерята не бѣ постигнать още рѣшителенъ успѣхъ отъ сѣверната група. Слѣдъ отстѣпленieto на първата източна армия едва ли можеше вече да се очаква на другия день рѣшителенъ благоприятенъ обратъ. Още не бѣше извѣстна степенъта на неуспѣха на южната група. Затова и Махмудъ Мухтаръ Паша все още не губѣше надежда да побѣди. На първо врѣме обаче трѣбаше да се устроятъ наново частитѣ и да се попълнятъ бойнитѣ припаси. Понеже командирѣтъ на XVII корпусъ бѣше съобщилъ, че за сега не ще може да вземе участие въ ново настѣпление, Махмудъ Мухтаръ Паша рѣши да настѣпи на другия день самъ. Наистина, състоянието на неговитѣ войски не можеше да го насърдчи въ тоя му опитъ, но все пакъ той правилно разсѣждаваше, че, ако още може да се спечели нѣкакъвъ успѣхъ, трѣба да се дѣйствува. Нему прочее не оставаше нищо друго, освѣнъ да вкара съ всичката си енергия и послѣднитѣ си сили въ дѣйствие. Но необходимостта да попълни първомъ

бойнитъ си припаси го застави пакъ да отложи настѣпленіето си до пладне на 19 октомврий. А това естествено още повече намали изгледитъ му за успѣхъ.

Българитъ мислѣха да не настѣпватъ и на 19. октомврий много напрѣдъ отъ овладѣнитъ турски позиции. Очевидно, тѣмъ бѣше нужно да поправятъ положението на силно притѣснената си 5-а дивизия. Затова 4-а Прѣславска дивизия получи заповѣдь да настѣпи съ колкото може повече сили къмъ Чонгара. Освѣнъ това, на 19. октомврий можѣ да се намѣси и 1-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия, дошла съ усиленъ маршъ отъ Одринъ*). Българитъ все още смѣтаха лѣвия турски флангъ за дѣеспособенъ -- нѣщо, което намира потвърждение въ обстоятелството, че тѣ се окопаваха грижливо срѣщу него. Въ противенъ случай тѣ би трѣбало да настѣпятъ енергично, за да прѣсѣкатъ на сѣверната група пѣтя на отстѣпленіето ѝ за Цариградъ и да я отхвърлятъ къмъ Черното море. А това ставаше толкова по-леко, колкото повече дѣсниятъ турски флангъ настѣпваше на 19. октомврий къмъ западъ.

Нощта бѣ кална и дъждовита. Отъ това страдаха много частитъ отъ III и XVII армейски корпуси, които отъ нѣколко дни стояха на позицията безъ палатки, а нѣкои не бѣха получавали храна отъ три дни насамъ. Само на нѣкои отъ тѣхъ можѣ да се докара хлѣбъ. Продоволствениитъ транспорти, които бѣха привлѣчени за тая цѣль по-близу до бойната линия, биваха обикновено разграбвани още прѣди да стигнатъ до частитъ. Затуй не бѣше чудно, дѣто голѣма частъ отъ хората

*) Тая бригада бѣше трѣгнала на 16. октомврий слѣдъ пл. и прѣзъ Кавакли, минавайки южно отъ Лозенградъ, стигна на 18. октомврий вечерта въ Яна. Така тя измина въ 48 часа разстояние 60 километра -- прѣходъ значителенъ въ тая трудно проходима мѣстность.

напущаше бойната линия, за да си подири сама храна. Но, отстъпили веднажъ, войниците обикновено продължаваха отстъплението си до Виза. По този начин частите на бойната линия се топяха като снягъто, без никакъв признак, че настъпателният дух е изчезналъ.

19. октомврий.

На 19. октомврий сутринята пакъ започна боятъ прѣдъ фронта на втората източна армия; но ни единъ отъ противниците не прояви особена енергия въ действията, та на българите оставаше време да почакатъ да стигне 1-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия и да възстановятъ нарушения тукъ-тамъ порядъкъ. Войските стояха лице съ лице на около 400 метра едни отъ други въ дълбоки окопи, но стрѣляха рѣдко. Артилерията и на двѣте страни, види се, страдаше отъ липса на снаряди. Дѣсниятъ флангъ на III армейски корпусъ, състоящъ се само отъ слаби изолирани групи, достигна на около 6 клм. на сѣверъ отъ пѣтя за Бунаръ Хисаръ. Отредѣтъ на Рагибъ Бея, който слѣдъ нощното си нещастие бѣше малко отстъпилъ, бѣше удължилъ сега бойната линия на източния брѣгъ на Карагачдере и водѣше слабъ огневъ бой съ противника, който се намираше на острѣщния скатъ задъ прикрития отъ натрупани камъни. Планинската батарея бѣше изпратена сутринята отъ командира на корпуса на югъ. Цѣлата мѣстност на сѣверъ отъ шосето бѣше изложена на огъня на българската артилерия, която заемаше командующа позиция на сѣверъ отъ Чифликъ Теке и между която се намираше една особено ефикасна гаубична батарея. И турската артилерия, която стрѣляше отъ позиция отъ двѣте страни на шосето, не можеше да наддѣлѣе съ огъня си тоя противникъ. Тя сама биде силно обстрѣляна. Многобройни гаубични снаряди пад-

наха току до нейнитѣ окопи, само че ефектъ имаха само правитѣ попадания. Една гаубична граната унищожи двѣ орждия наведнажъ.

Отъ двѣтѣ страни на шосето все още водѣше огневъ бой съ упорития си противникъ дивизията Джемалъ Бей, брояща около 20 табура. Тя имаше още шесть табура въ резервъ. Влѣво отъ нея лѣвиятъ флангъ на III армейски корпусъ се бѣше вгъналъ къмъ Тоганджа. Влѣво отъ III корпусъ идѣше XVII корпусъ по гребена току до западния брѣгъ на Соуджакдере до Чонгара. Прѣдъ неговия фронтъ сутринята бѣха минали къмъ сѣверъ и отъ 3 часа сл. пл. енергично го атакуваха силни части отъ 4-а Прѣславска дивизия. Но XVII армейски корпусъ задържа позициитѣ си съ забѣлжително упорство. За охрана на лѣвия му флангъ бѣ върната наново къмъ Чонгара 3-а дивизия, която вече бѣше отстѣпила къмъ Топчикъой. Въ това врѣме II армейски корпусъ, броящъ само около 3500 человекъ, се събираше на височинитѣ на западъ отъ Топчикъой.

Леката конна бригада бѣ поставена на югозападъ отъ Чонгара, за да отбие евентуалната атака откъмъ югъ или югозападъ. Но прѣзъ цѣлия день тя не бѣ атакувана и констатира, че българитѣ се окопаватъ прѣдъ фронта си.

III и XVII армейски корпуси настѣпватъ.

Въ 11 часа пр. пл. Махмудъ Мухтаръ Паша донесе на командующия армията, че на пладне ще направи послѣденъ опитъ за настѣпление. Той помоли командира на XVII армейски корпусъ да настѣпи едновременно съ него и тоя на II армейски корпусъ да съдѣйствува на настѣплението му съ всички сили, съ които разполага. Шестъ табура отъ редифската дивизия Самсунъ отъ XVII армейски корпусъ, които бѣха още въ резервъ, по-

лучиха заповѣдь да усилятъ лѣвия флангъ на III армейски корпусъ. Тукъ щѣше да се нанесе рѣшителниятъ ударъ. Когато тия табури прѣминаваха около 3 часа сл. пл. долината на Соуджакдере, тѣ бидоха ненадѣйно обстрѣляни откъмъ лѣвия си флангъ отъ планински батареи отъ 4-та Прѣславска дивизия, заели позиция на пята Карагачъ—Чонгара. Малко снаряди стигнаха, за да ги обърнатъ въ безумно бѣгство къмъ сѣверъ. Чакъ когато срѣщу българскитѣ батареи бѣха изкарани на позиция и откриха огънь три турски батареи, командиритѣ на III и на XVII армейски корпуси успѣха съ голѣми усилия и съ личната си намѣса да въведатъ редъ и да върнатъ тия табури напрѣдъ. Въ всѣки случай, това отне много незамѣнимо врѣме. По тая причина настѣпленieto на лѣвия флангъ на III армейски корпусъ, ржководено лично отъ Махмудъ Мухтаръ Паша, започна чакъ въ 4 часа 30 м. сл. пл. Голѣмъ брой батареи придружаваха пѣхотната атака, и турцитѣ успѣха да отблъснатъ пакъ българитѣ задъ Карагачдере. Но българитѣ задържаха позицията си на отсрѣщния гребенъ. Атаката на тая позиция не бѣше възможна безъ артилерийска подготовка, а за такава липсваше врѣме. Тѣмнината настѣпи, и боятъ се прѣкрати. Частитѣ останаха на позициитѣ си. Къмъ настѣпленieto на лѣвия флангъ се бѣха присѣединили отъ 5 часа сл. пл. нататѣкъ и центърътъ на III армейски корпусъ и дѣснофланговата дивизия Джемалъ Бей. Слѣдъ силна артилерийска подготовка турцитѣ се хвърлиха съ викъ «Аллахъ!» срѣщу противника и го отблъснаха и отъ двѣтѣ страни на шосето. Въ вечерната дрезгавина се произведе дори и атака на ножъ. Но турцитѣ не прѣслѣдваха по-далечъ отъ гребенитѣ. Въ това врѣме отстѣпилитѣ части отъ 5-а Дунавска дивизия бѣха възприети отъ пристигналата 1-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия. Тая бри-

гада настъпи още прѣзъ нощта между 9 и 10 часа покрай шосето и отблъсна турцитѣ.

Това сломи окончателно духа на турскитѣ войски. Прѣзъ нощта поставенитѣ отъ двѣтѣ страни на шосето турски табури почнаха да се прѣскаатъ неудържимо, безъ обаче българитѣ да забѣлѣжатъ това, тъй като на догавашнитѣ позиции все още стояха слаби пѣхотни вериги. Съ това позицията на III армейски корпусъ бѣше станала вече нетбраняема,

Прѣзъ нощта XVII армейски корпусъ и 3-а дивизия останаха още на укрѣпенитѣ си позиции при Чонгара. II армейски корпусъ не можѣ да изведе слабитѣ сили, съ които разполагаше, въ помощъ на 3-а дивизия, а трѣбаше, при извѣстието, че противникътъ настѣпвалъ къмъ Татарли, да ги изпрати на югъ, тъй като I армейски корпусъ бѣше отстъпилъ безъ бой. Вечерта II армейски корпусъ се намираше още при Топчикьой, I при Софуларъ — Синанли, IV при Акчекьой-Араба. Срѣщу южния флангъ българитѣ бѣха проявили и на 19 октомврий достатъчно бездѣйствие.

ОТЪ ЛЮЛЕ БУРГАСЪ ДО ЧАТАЛДЖА.

20. октомврий.

Прѣзъ нощта на 19. срѣщу 20. октомврий настѣпи промѣна въ врѣмето. Проливенъ дѣждъ измокри войскитѣ, бивакиращи на позицията си, и недисциплиниранитѣ, гладуващи отъ нѣколко дни насамъ и лишени отъ надзора на достатъченъ брой офицери и подофицери редифи почнаха пакъ да напушатъ на тѣлпи позициитѣ си и да дирятъ по-назадъ закрила отъ лошото врѣме и удовлетворение на глада си. Само артилерията бѣ се задържала навредъ. И командующиятъ втората източна армия счете настѣпването на дѣждовитото врѣме за тол-

кова връдно, че сметна за необходимо да отдръпне артилерията назадъ.*)

Значи, мисълта за настъпление на дѣсния турски флангъ бѣше изоставена. Планътъ на Махмудъ Мухтаръ Паша да осуети българското настъпление чрезъ контрнastъпление бѣше пропадналъ. Отъ това се пораждаше необходимостта да се отстъпи, защото всѣко по-дълго бавене на западъ отъ Виза не можеше при тия обстоятелства да не бже връдно. Стига само българскиятъ центъръ да настъпѣше на изтокъ или на сѣвероизтокъ, и пѣтятъ на отстъплението на сѣверната турска група се отрѣзваше.

Отстъпление на II източна армия.

Затова Махмудъ Мухтаръ Паша, комуто на прѣдния день бѣ повѣрено командването на втората източна армия, заповѣда на 20. октомврий сутринята, III армейски корпусъ да отстъпи задъ Соуджакдере. Джемалъ Бей трѣбаше да прикрива отстъплението отъ старата си позиция, а съ другитѣ двѣ дивизии замѣстникътъ на командира на корпуса (Хакъ Паша) трѣбаше да заеме наново позиция задъ Соуджакдере.

Слѣдъ като издаде тая заповѣдъ, Махмудъ Мухтаръ отиде при XVII армейски корпусъ. Той го завари въ горещъ бой. Корпусътъ се държеше храбро на позицията си. Лѣвиятъ му флангъ се охраняваше отъ 3-а дивизия на височинитѣ югоизточно отъ Чонгара. Тамъ българитѣ настъпваха въ посока къмъ Чувенли. При това село се намираше самостоятелната конна бригада, при Топчикъ II армейски корпусъ. Затова Махмудъ Мухтаръ

*) Една заповѣдъ на командующия армията започва така: „Понеже дъждътъ още продължава, смѣтамъ за необходимо да се запази артилерията на сигурно мѣсто. Затова се иска, тя да се изкара, подъ прикритието на пѣхотата, до шосето.“

Паша заповѣда, XVII армейски корпусъ и 3-а дивизия да отстѣпятъ къмъ Топчикьой. XVIII армейски корпусъ се задържа на позициитѣ си до вечерята и чакъ тогава отстѣпи.

Дѣсниятъ турски флангъ избѣгва въ Виза.

Но въ това врѣме въ III армейски корпусъ бѣше настѣпилъ пѣленъ крахъ. Дивизията Джемалъ Бей, назначена да прикрива отстѣпленieto, не удържа позициитѣ си и отстѣпи въ безумно бѣгство. Нито намѣсата на офицеритѣ, нито съпротивлението на артилерията можаха да спратъ бѣгащитѣ маси. Скоро въ Виза нахлуха тѣлпи деморализирани войници отъ височинитѣ юго-източно отъ тоя градъ. Артилерията не можа да имѣне изъ калѣта повечето отъ орждията си и ги остави, като откара само прѣдницитѣ съ прислугата.

И тѣй, корпусътъ не се спрѣ задъ Соуджакдере. Дивизиитѣ Фуадъ Зия Бей и Хасанъ Изедъ Паша, отстѣпили въ извѣстенъ порядъкъ, останаха да ношуватъ въ Виза и Пазаркьой, безъ да бждатъ атакувани отъ българитѣ, които прѣминаха Соуджакдере чакъ на 20. октомврий вечерята, и то съ съвсѣмъ слаби части. Когато на другия день сутринята корпуситѣ продължиха отстѣпленieto си, скоро дисциплината съвсѣмъ изчезна.

Всички бѣгаха лудо къмъ Сарай. „Цѣлата сѣверна група бѣгаше безумно. Хиляди мѣстни жители газѣха калнитѣ пжтища наредъ си войсковитѣ колони. Рѣкитѣ бѣха излѣзли изъ коритата си, и едритѣ капки дѣждъ ни удряха по лицето като сжщински градъ. Това продължи прѣзъ цѣлата нощъ. Чакъ въ Сарай биде въдворенъ извѣстенъ редъ всрѣдъ голѣмата частъ на войскитѣ.“ „Дисциплината отпадна,“ пише единъ очевидецъ, „хората хвърляха всичко, което имъ се струваше излишно. Съндѣци съ бойни припаси ограждаха като бордюри двѣтѣ страни на пжтищата. Хората, изтощени отъ гладъ и отъ

напрежения, падаха въ гжстата калъ, отдѣто вече и не ставаха. Конете, пушки, ранци покриваха двѣтѣ страни на пжтищата.“ Орждия и кола останаха затънали въ калъта или падаха отъ високитѣ мостове.

Тѣй сѣверната турска група, до прѣди малко настѣпваща съ успѣхъ, сега бѣше прѣвърната въ безкрайна върволица отъ бѣглеци, които инстинктивно бѣгаха къмъ града. Нѣма нужда да се указватъ успѣхитѣ, които българитѣ щѣха да постигнатъ, ако бѣха прѣслѣдвали разбития си противникъ.

Центърътъ и лѣвиятъ флангъ на турцитѣ на 20. октомврий.

И южната група бѣше лишена на 20. октомврий отъ ржководството на по-висши началници, тѣй като и командующиятъ армията, и командиритѣ на корпуситѣ бѣха отишли назадъ. Напротивъ, още на 19 октомврий вечерята при армията бѣха дошли отъ Главната квартира началникътъ на Щаба на дѣйствующата армия, Хади Паша, и неговиятъ помощникъ Пертевъ Паша. Тѣ се опитаха на 20. октомврий — когато сѣверната група фактически бѣше вече прѣкжснала борбата — да повърнатъ напредъ центъра и лѣвия флангъ, за да внесатъ единство въ дѣйствиата на двѣтѣ източни армии. Колкото и похваленъ да е тоя опитъ, все пакъ той не държеше смѣтка за дѣйствителното положение на нѣщата. Командующиятъ първата източна армия изчисляваше още на 18. октомврий числото на хората си на 25 до 30 хиляди, число, което отъ то насетнѣ сигурно не е порастнало. II армейски корпусъ бѣше изгубилъ почти всичката си артилерия. Съ такива войски всѣко настѣпателно дѣйствие би било още по-малко възможно, отколкото безуспѣшната отбрана на Карагачката позиция. Наистина, на 20. октомврий нѣкои части се по-

он и оная оташа, ала

набави атака ваваном. да додого, малко напредъ. Но това бѣха единични изключения. Изглежда, че отъ II армейски корпусъ 4-а дивизия е настѣпила отъ Топчикой къмъ Чонгара, за да поддрѣпи XVII армейски корпусъ; въ това врѣме 5-а дивизия била останала въ Топчикой. 2-а дивизия отъ I армейски корпусъ била повърната напредъ къмъ Татарли. IV армейски корпусъ билъ трѣгналъ отъ Акчеккой къмъ сѣверъ.

Слѣдъ пладне три български колони, вѣроятно аванпарди, настѣпиха къмъ Татарли — Пашаккой. Още слѣдъ първитѣ изстрѣли 2-а дивизия, чийто началникъ заявяваше, че прѣдъ видъ липсата на бойни припаси и опасѣно по-дълго стоене е прѣстѣпление, отстѣпи къмъ Синанли. Къмъ това отстѣпление се присѣдиниха още II и IV армейски корпуси. Но българитѣ и тукъ не намираха, та IV армейски корпусъ остана прѣзъ нощта срѣщу 21 октомврий при Османликой и на сѣверъ отъ това село, I армейски корпусъ на сѣверъ отъ шосето Татарли — Синанли задъ Хаджилардере. Оттамъ отстѣпленieto продължи задъ Беякойдере. Самостоятелната конна бригада остана на 21 и 22 октомврий въ Синанли.

На крайния лѣвъ флангъ конната дивизия, вече сѣверено изтощена, бѣше отстѣпила, безъ да поддрѣжа съприкосновението съ противника, въ Чифликъ Охласъ, дѣто остана и на 21 октомврий. Понеже около Кари-странъ нѣмаше противникъ, тя на 22 октомврий дори пакъ настѣпи на западъ. Чакъ на тоя день вечерята, по заповѣдъ на командующия армията, тя почна окончателното си отстѣпление прѣзъ Мешинли — Карахасанкой.

Покрай тия отстѣпателни движения продължаваше и нескончаемата върволица ранени и неранени българи и мѣстни жители. Всичко това се отправяше за Чорлу. Това бѣство нѣмаше оня панически характеръ, който срѣзнахме на дѣсния турски флангъ, но демора-

лизиращото му влияние едва ли бѣше по-малко. Нищо не рисува съкрушителното дѣйствиe на отстъплението по-добрѣ отъ обстоятелството, че само нѣколко дни слѣдъ боя турскитѣ армейски корпуси броеха не повече отъ 9000 пушки, I и II корпуси дори само по 3 до 4 хиляди.

Българитѣ не прѣслѣдватъ.

Както слѣдъ боя при Лозенградъ, тъй и сега българитѣ въ първитѣ дни слѣдъ боя не излѣзоха много напрѣдъ отъ заетитѣ позиции. На 21. октомврий вечерта 10-а сборна дивизия (на дѣсния флангъ) се намираше въ и на югъ отъ Люле Бургасъ. Бѣше изпратено странично прикритие напрѣдъ на височинитѣ при Аладжа Оглу. Слѣдваха по на сѣверъ 1-а и 6-а дивизии задъ Кавакдере, 4-а дивизия при Чонгара и 5-а дивизия съ една бригада отъ 3-а дивизия задъ Соуджакдере. Друга една бригада отъ 3-а дивизия стигна тоя день въ Яна, дѣто се намираше щаботъ на Генерала Радка Димитриевъ.

Така разбитата войска бѣше пощадена отъ най-страшния бичъ — стремителното прѣслѣждане, което спира чакъ тогава, когато се прѣсне и послѣдната единица и изгасне дори и мисълта за съпротивление.

Бихме се показали несправедливи къмъ българското више командуване, ако приемемъ току тъй набързо, че то не е проникнато също толкова, колкото и ние, отъ принципа, че е необходимо, тактическата побѣда да се използва и да се довърши посрѣдствомъ енергично прѣслѣждане. Българскитѣ устави напиратъ изрично на необходимостта на прѣслѣждането, за което не може да съставлява прѣчка умората на войскитѣ. Причинитѣ, поради които българитѣ не прѣслѣдваха, се криятъ главно въ тактическата обстановка въ края

на боя и въ пълното изтощение на войските, у които не бѣха останали вече никакви сили.

Загубитѣ на българитѣ само отъ боеветѣ при Карагачдере се изчисляватъ на около 7000 убити и 12,000 ранени. Само отъ 5-а дивизия бѣха излѣзли изъ строя 5,300 души.

Поради недостатъчното разузнаване боятъ бѣ почнатъ безъ единство въ дѣйствиата на отдѣлнитѣ голѣми единици и бѣше взелъ характера на фронталенъ бой, прѣзъ врѣме на който пристигащитѣ сили можеха да се употребятъ само за засилване на бойната линия. Българското командване трѣбваше да се откаже отъ каквото и да било опитъ за дѣйствителенъ обходенъ маневъръ, и затова неприятелтъ бѣ отблъснатъ главно съ фронтална атака. Боятъ за тая силна позиция, въпрѣки негодността на защитницитѣ ѝ, бѣше изтощилъ напълно силитѣ на българскитѣ войски — доказателство за извънредно голѣмата сила на фронталната отбрана. Дори и проривътъ при Карагачъ имаше характеръ само на мѣстенъ успѣхъ. Атакуващиятъ, слѣдъ първото си проникване на неприятелската позиция, бѣ отблъснатъ отъ притеклитѣ се подкрѣпления и длъжи повторния си успѣхъ на сѣщото мѣсто прѣди всичко на обстоятелството, че турската армия бѣше вече негодна за бой и рѣшена да отстъпи. Освѣнъ това, въ сѣщото врѣме тѣхниятъ лѣвъ флангъ току що бѣше избѣгналъ едно поражение, което би могло да има важни послѣдствия. И все пакъ тая толкова непълна побѣда бѣше взела толкова много жертви. Нѣмаше прѣсни части, които да довършатъ успѣха посрѣдствомъ паралелно прѣслѣждане. И тъй, българитѣ платиха скъпо, дѣто употребиха на рѣшителното мѣсто отъ десетѣтъ си дивизии само петъ.

Наистина, и фронталниятъ напоръ би билъ достатъченъ, за да довърши разнебитването на турската

войска. Но за това липсваше сила. Българският войски бѣха водили бой отчасти цѣли петъ дена на извънмѣрно широкъ фронтъ срѣшу една силна позиция и бѣха прѣтърпѣли голѣми загуби. Дивизионната конница бѣше много слаба, та не можеше да направи много нѣщо. Армейската конница бѣше парализирана отъ турската конна дивизия. Наистина, тя успѣ да държи противника си постоянно на шрекъ; но все пакъ тя не се рѣши да пропъди турската конница и да си пробие пътъ до фланга и тила на бѣгащия турски войски, защото тя сама бѣше съвсѣмъ изтощена и ескадронитѣ ѝ едва броеха срѣдно по 50 коня.

Затруднения въ продоволствието.

Освѣнъ това и побѣдителътъ имаше да се бори съ сѣшитѣ трудности на продоволствието, като тия на побѣдения. И на българската войска липсваха, както и на турцитѣ, срѣдствата, които могатъ да намалятъ спѣхитѣ въ продоволствието прѣзъ врѣме на боя и прѣзъ свързаното съ него прѣслѣждане: достатъчно количество неприкосновени запаси и леки продоволствени колони. Дневната дажба хлѣбъ бѣше едничката храна, която хората носѣха съ себе си. Тоя хлѣбъ едва ли ще ги е отървалъ прѣзъ врѣме на боя отъ мжкитѣ на глада. Транспортитѣ отъ волски кола, които съставляваха едничкото надеждно, но бавно, срѣдство за подвозъ, съ което разполагаше българското интендантство, не можеха да задоволятъ нуждитѣ на подвоза при настѣплението за Цариградъ. На това прѣчеха голѣмата дължина на комуникационнитѣ линии и липсата на колко годѣ годни пѣтища. Желѣзнопѣтната линия Лозенградъ — Баба-Ески — Люле Бургасъ трѣбваше първомъ да се уреди, та тогава да послужи за нуждитѣ на интен-

дантството; а и малкото ѝ подвиженъ материалъ не ѝ позволяваше да окаже нѣкакви особени услуги.*) Мѣстни сръдства почти не се сръщаха, защото бѣгащото население бѣше откарало съ себе си своя добитѣкъ и, до колкото бѣше възможно, и своитѣ храни. А на залавяне на турски продоволствени обози не можеше да се разчита, тѣй като самитѣ турски войници гладуваха. Примирие, вмѣсто използване на постигнатия успѣхъ, или криза въ прѣхранването на войскитѣ — между тия двѣ нѣща трѣбваше да избира българското командване. Силитѣ на войскитѣ бѣха изтощени, и гласоветѣ, които се издигнаха въ българската главна квартира, прѣдъ видъ на това положение на нѣщата, въ полза на леки условия за миръ, може би имаха извѣстно основание. Като се помисли още, че побѣдителитѣ страдаха наравно съ побѣденитѣ отъ лошото врѣме, започнало отъ 20 октомврий, и отъ съвсѣмъ непроходимитѣ пжтища, става обяснимо, защо и слѣдъ боя при Люле Бургасъ, както слѣдъ толкова други боеве, българитѣ не прѣслѣдваха своя разбитъ противникъ. И тукъ, както и въ други подобни случаи, успѣхътъ, който побѣдителтъ изпускаше, макаръ и съ такива основателни причини, изъ ржцѣтъ си, трѣбваше да се спечелва съ голѣми нови жертви.

Абдуллахъ Паша заплати скъпо рѣшението си да приеме боя при Карагачдере. Не подлежи на съмнѣние, че това рѣшение би могло да повлѣче слѣдъ себе си и изгубването на столицата, ако българитѣ бѣха има-

*) Въ ржцѣтъ на българитѣ не попадна другъ подвиженъ материалъ. Майоръ Хайдаръ бей, който бѣше въ Чорлу, се бѣше погрижилъ за откарването му къмъ Цариградъ и бѣше отпътувалъ самъ съ послѣдния влакъ. Като не разполагаше съ взривни вещества, той си послужи съ пироксилиновитѣ патрони на конницата за да разруши колкото може повече мостове на изтокъ отъ Чорлу. Много нѣщо обаче не можа да се направи.

ли възможност да прѣслѣдватъ. Наистина, мжно може да се отсжди, дали проектираниятъ отъ Абдуллахъ Паша отбранителенъ бой на горното течение на Екрене би ималъ по-добъръ край. Въ всѣки случай обаче подкрѣпленията, съ които още можеше да разполага, биха могли да се употребятъ тамъ наврѣме и планомѣрно, когато при Карагачдере тѣ влѣзоха въ боя на части, за да дадатъ малъкъ тласъкъ на храбро воденото настѣпление или пъкъ да отклонятъ грозящи обрати. Може би и самата отбранителна позиция на Екрене, по-добъръ разузната и планомѣрно заета, би съотвѣтствувала на числото и бойната сила на армията по-добъръ отъ импровизираната и чрѣзмѣрно дълга Карагачка позиция. Наистина, не бива да се оставятъ безъ внимание трудноститѣ и несгодитѣ, които прѣдставя отстъпването чакъ до позицията при Екрене; но трѣба да се забѣлѣжи, че и българитѣ трѣбаше да изминаватъ сжщия пжтъ при сжщо тѣй лоши условия. Прѣди всичко, на тая позиция биха се подвозвали много по-лесно хранителни и бойни припаси. Не подлежи на съмнѣние, че най-главната причина на поражението при Карагачдере трѣба да се търси въ съвършено недостатъчното снабдяване съ хранителни и бойни припаси. И това, което частъ отъ турскитѣ войски извършиха тамъ при най-лошитѣ условия, които човѣкъ може да си прѣдстави, заслужва висока похвала. Затова може да се допусне, че тия войски биха се били при Екрене, при по-добъръ уредени снабдителни служби, сигурно по-добъръ.

Въ управлението на боя и отъ двѣтѣ страни се срѣщатъ грѣшки. Българскитѣ дивизии водиха въ повечето случаи отдѣлни боеве. Инициативата на по-малкитѣ началници и настѣпателниятъ духъ на войскитѣ изглаждаха много недостатъци на командуването. У турцитѣ срѣщаме инициатива и енергия само въ сѣверната

група, подтиквана отъ силната воля на Махмудъ Мухтаръ Паша; неуспѣхътъ на южната група трѣба да се отдаде въ голѣма степенъ и на това, че много висши началници счетоха прѣди врѣме дѣлото си за пропаднало, вмѣсто да употребятъ всичкитѣ си усилия да спратъ почнатото движение назадъ. Но на турцитѣ липсваше прѣди всичко висше командуване, което да съгласува дѣйствиата на двѣтѣ армии. Назъмъ Паша бѣше много назадъ (въ Черкезкой), та, поради липса на надежни съобщения, не можѣ наистина да ръководи боя. А положението съвсѣмъ не бѣше толкова тежко, та да оправдава толкова голѣмо отдалечение. Въ всѣки случай той пропусна удобния моментъ да даде благоприятенъ ходъ на боя на 17. октомврий, като употребилъ цѣлесъобразно 3-а дивизия. Но, най-главно, той не можѣ да попрѣчи на прѣдиврѣменното отстъпление на южната група.

Само така може да се обясни странното обстоятелство, че сѣверната група на 18. и на 19. октомврий още продължаваше атакитѣ си, когато пъкъ южната група съ отстъплението си оголи лѣвия ѝ флангъ. Да биха имали тогава българитѣ още сили за настѣпление, армията на Махмудъ Мухтаръ Паша вѣроятно би била по-добрѣ обхваната откъмъ югъ, би била отхвърлена въ Странджа планина и тамъ унищожена. И колкото повече напредваше тая армия, толкова по-голѣма ставаше и тая опасностъ. Нейното спасяване отъ катастрофа въ всѣки случай не е заслуга на висшето командуване, а се обяснява само съ пълното изтощение на българскитѣ войски и съ дълбокото впечатление, което бѣше произвелъ върху тѣхъ неуспѣхътъ на 5 а Дунавска дивизия,—неуспѣхъ, който бѣше сломилъ донѣкъдѣ тѣхния настѣпателенъ духъ. Побѣда обаче турцитѣ въ тоя моментъ не можеха вече да очакватъ.

Турците продължават отстъплението си.

Турското отстъпление продължи, несмущавано от българите, въ три голъми потока, които се бѣха образували сами на 20. сръщу 21 октомврий; прѣзъ Сарай-Странджа, прѣзъ Чорлу—Черкезкой и отчасти по второстепенни пѣтища между желѣзнопѣтната линия и морския брѣгъ. Втората източна армия можа донѣкъдъ да се събере въ Сарай. Тя насочи корпусите си и 3-а дивизия къмъ пѣтищата за Странджа, Иеникой и Черкезкой. Нощните маршове бидоха забранени. Единъ отредъ въ съставъ два табура бѣ дори пратенъ напредъ, за да спаси, каквото още може да се спаси, а останалото да унищожи. Покрай това бѣгството си продължаваше. Цѣли табури бѣха събрани и изведнажъ пакъ изчезнаха—хората имъ се разбѣгаха. Но все пакъ всрѣдъ колоните настѣпи извѣстно спокойствие. Търпѣливиятъ, свикналъ съ всевъзможни неуредици турски войникъ най-сетнѣ се справи съ новите условия. Изстъпления почти не се случваха, макаръ че на много мѣста липсваха офицерите. На малкото налични началници, въ прѣки лошите пѣтища, се даваше мѣсто да минатъ и имъ се отдаваше честъ както въ мирно врѣме. Най-скоро се възстанови редътъ въ III армейски корпусъ, който по-рано бѣше най-силно обзетъ отъ паниката.

Положението на 22. октомврий.

При все това състоянието на турската войска бѣше безнадеждно. На 22. октомврий I и II армейски корпуси не броеха повече отъ 3 до 4 хиляди души, III и IV 8 до 9 хиляди, а и тия жалки останки бѣха гладни, безъ оружие, облѣчени съ дрипи и крайно паднали духомъ. II армейски корпусъ бѣше изгубилъ почти всичката си артилерия. Липсваха бойни припаси, особно за артиле-

рията. Компактни единици почти вече не съществуваха. Между войските край отделни орждия, обозни кола и товарни животни вървяха цъли тълпи селяни, возящи на волски кола семейството и останки отъ имота си. Не липсваха и стада отъ дребенъ и чърди отъ едъръ добитъкъ, за да довършатъ картината на Великото прѣселение на народитѣ.

Турцитѣ се оттеглятъ на Чаталджа.

При това положение не можеше да се осъществи изникналата случайно мисълъ за спиране на линията Странджа — Иеникьой — Черкезкьой — р. Чорлу, Разбитата войска се оттегли въ врѣмето отъ 24. до 28. октомврий на Чаталджанската линия. Задъ тая линия полека лека изникнаха и голѣми лагери на съвършено разбъркани части. Най-голѣмиятъ отъ тѣхъ, при Хадемкьой и Мухакьой, по изчислението на очевидци, трѣба да е ималъ около 30,000 души. Къмъ тая едва ли още годна за военни дѣйствия маса се прибавиха постепенно подкрѣпления отъ Мала Азия. Числото на годнитѣ за бой войници се изчисляваше на 27. октомврий на около 50,000.

При това положение на нѣщата турското висше командване — трѣба да се признае — се намираше прѣдъ много трудна задача. Едно само се виждаше ясно : че, ако не искатъ да оставятъ столицата си плячка на побѣдителя, турцитѣ трѣба да бранятъ Чаталджанската позиция. Дали това ще успѣе, не зависѣше толкова отъ разпоредбитѣ на турското висше командване, колкото отъ скоростта и енергията, съ която българитѣ биха прѣслѣдвали.

Конната дивизия и самостоятелната конна бригада бѣха отстѣпили сравнително бавно. Тѣ поддържаха съприкосновението съ противника и водиха на 25. октомврий бой съ настѣпващи български колони, които и спрѣха настѣплението си. На 27. октомврий тѣ стигнаха

въ Инджесъ, сѣверозападно отъ Чаталджа. Тамъ конната дивизия биде разформирана. Остатъцитѣ отъ нея се придадоха къмъ самостоятелната конна бригада, която отъ то насетнѣ се състоеше отъ три новосформирани полка, два картечни ескадрона и три конни батареи. На 28. октомврий тя обстрѣля съ артилерията си настѣпващи български колони и остана до 31. октомврий прѣдъ фронта на армията при Езетинъ, слѣдъ което биде отдрѣпната задъ Чаталджанската позиция.

Още слѣдъ боя при Лозенградъ, за подготвяне съпротивлението на Чаталджанската позиция, за неинъ комендантъ бѣ назначенъ Али Риза Паша. Той имаше заповѣдъ да подготви, съ помощта на двѣтѣ редифски дивизии, които още се намираха въ Цариградъ, тая позиция за отбрана. На 21. октомврий и самъ Назъмъ Паша се отправи съ желѣзницата за Хадемкѡй, дѣто той и щабътъ му останаха да живѣятъ извѣстно врѣме въ вагона. Той взе върху си непосредственото командование на източната армия. Командующиятъ на дотогавашната източна армия, Абдуллахъ Паша, бѣ смѣненъ на 23. октомврий, а Махмудъ Мухтаръ Паша пое наново командването на III армейски корпусъ. Съ това се отстраняваше досегашната неуредица, дѣто командването на източната армия се упражняваше отъ три лица: — главнокомандующия, командующия съединенитѣ източни армии и командующия втората източна армия. Остана обаче срѣдната инстанция — комендантъ на Чаталджанската позиция. Но тая не оказа врѣдно влияние, сигурно само затуй, че Али Риза скоро заболѣ отъ холера.

Прѣустройство на източната армия.

Най-напрѣдъ турското више командование трѣбаше да образува отъ избѣгалитѣ отъ Люле Бургасъ маси и

отъ азиатскитѣ подкрѣпления нова годна за военни дѣйствиа армия. Затова армията получи съвършено ново устройство.*)

Чаталджанската позиция.

Поради малката сила на съпротивление, която турската армия бѣше проявила до сега и която можеше да се

*) Бойно разписание:

Главнокомандующъ: Назъмъ Паша.

Началникъ на щаба: Хади Паша.

I армейски корпусъ: Яверъ Паша.

2-а дивизия: 12 табура, 5 батареи.

3-а дивизия: 12 табура 2 батареи.

Единъ стрѣлковъ полкъ (3 табура).

Корпусна артилерия (8 батареи).

II армейски корпусъ: Хамди Паша

4-а дивизия: 15 табура, 6 батареи.

5-а дивизия: 21 табура, 5 батареи.

12-а дивизия: 12 табура, 10 батареи, 2 планински батареи.

III армейски корпусъ: Махмудъ Мухтаръ Паша.

7-а дивизия: 14 табура, 6 батареи.

8-а дивизия: 8 табура, 4 батареи, 1 планинска батарея.

9-а дивизия: 9 табура, 9 батареи.

Деркоски отредъ: 4 табура.

I резервенъ корпусъ: Ахмедъ Абукъ Паша.

29-а дивизия: 9 табура.

Редифска дивизия Ерекли: 9 табура.

Маневрени войски: 2 табура, 6 батареи.

II резервенъ корпусъ: Солиманъ Шевки Паша.

Редифска дивизия Амазия: 9 табура.

" " Самсунъ: 7 табура.

" " Иозгатъ: 9 табура.

30-а дивизия: 9 табура.

III резервенъ корпусъ: Изедъ Фуадъ Паша.

Редифска дивизия Фатихъ: 9 табура.

" " Селемия: 9 табура.

Въ периодъ
на образу-
ване.

Тоя съставъ армията доби не изведнажъ, а съ течение на врѣмето, споредъ както пристигаха подкрѣпленията. Табуритѣ броеха често само по 250—300 человекъ. Цѣлиятъ личенъ съставъ на 4. ноемврий се възкачваше на около 90,000 души.

Въ началото на м-цъ декемврий бѣха зачислени на храна: въ I корп. 25,000; въ II 39,000; въ III 38,000; въ I рез. корп. 32,000; въ II резерв. корп. 22,000; въ III резерв. корп. 18,000. Общо крѣгло 175,000.

Въ началото на м-цъ декемврий се почна постройката на една военна желѣзопътна линия за облекчаване подвоза на хранителни и бойни припаси.

очаква и за напрѣдъ, слѣдъ толкова много дадени загуби, голѣмо значение добиваше подкрѣпата, която можеха да ѝ окажатъ естествено или изкуствено укрѣпенитѣ позиции. Надеждитѣ, които въ това отношение се възлагаха на чаталджанската позиция, не бѣха неоснователни.

Черното и Мраморното морета, заедно съ езерата Деркосъ и Бююкъ Чекмедже, стѣсняватъ фронта на отбранителната линия на изтокъ отъ Чаталджа на крѣгло 28 километра. Долинитѣ на Катарчису и на Карасу, широки около 2 до 3 хиляди метра, и долината на единъ минаващъ край Дагъ Иениджекьой притокъ на Деркоското езеро отварятъ на защитника на височинитѣ източно отъ Чаталджа почти навредъ достатъченъ обстрѣлъ и затрудняватъ много приближаването, особено на югъ, дѣто почвата на много мѣста е блатиста. Атакуващиятъ срѣща твърдѣ малко закрития при слизането отъ западнитѣ гребени, при прѣминаването на рѣката и при изкачването по слабо издутитѣ склонове на позицията. Атаката се затруднява прѣди всичко още и отъ обстоятелството, че долината е много широка, та артилерията ѝ, ако иска да излѣзе на закрыта позиция, трѣба да остане на 5—5½ километра далечъ. А тия разстояния граничатъ за полската артилерия съ максималната далечностъ на нейния огънь. За да поддържа пѣхотнитѣ атаки, артилерията трѣба да излиза на открита позиция.

На сѣверъ позицията не е толкова силна, колкото въ центъра и на югъ Долината е по-тѣсна, та артилерията на атаката може да се приближи повече. Освѣнъ това, къмъ Дагъ Иениджекьой позицията се издава малко на западъ и дава на артилерията на атакуващия по-широкъ обстрѣлъ. И обстрѣлтъ на пѣхотата на отбраната е по-лошъ, понеже тукъ склоноветѣ сж много стрѣмни и въ подножията имъ често се срѣщатъ мъртви пространства.

Обзорътъ откъмъ позицията страда отъ това, че прѣдлежащата мѣстность е обраснала съ нискъ храсталакъ. Това обаче не прѣдставлява голѣма опасность, защото храсталакътъ е толкова рѣдкъ, че противникътъ може да се види при слизането отъ отсрѣщнитѣ гребени.

Главното прѣдимство на позицията се заключаваше въ това, че двата ѝ фланга се опираха на морето, владѣно отъ турския флотъ, та всѣкакъвъ обходъ бѣше изключенъ. Срѣщу това, атаката трѣбаше винаги да се справя съ фланговия огънь отъ турскитѣ кораби.

Източниятъ гребенъ се издига почти на една височина съ западния. Само на югъ той се командува значително отъ масива на югозападъ отъ Чаталджа. Но тоя масивъ е толкова далечъ, че не може и дума да става за нѣкаква артилерийска позиция на него. Въ главния гребенъ се врѣзватъ и по двѣтѣ страни на Катарчису, намѣста доста дълбоко, многобройни напрѣчни долини. Отъ това се явяватъ тѣсни гребени съ посока къмъ противника, които разпокъсватъ позицията. За това отбраната нѣма точно опрѣдѣлена обща огнена линия. Възниква прочее въпросътъ, дали главната отбранителна линия да се изнесе на прѣднитѣ езици или да се отдрѣпне тамъ, дѣто тия езици се опиратъ на общата верига. Рѣшено бѣ, издадениитѣ напрѣдъ езици да се устроятъ за частична отбрана. На много мѣста главната позиция минаваше по най-издадената имъ часть. Но на сѣверъ, дѣто дѣйствието на българската артилерия върху тия издадени части на позицията бѣше особено силно, тѣ се устройа само като прѣдна позиция. Обаче дори и изгубването на тия езици не можеше нийдѣ да окаже рѣшително влияние, тъй като отбраната имаше възможность да посрѣщне атаката съ съсрѣдоточенъ огънь отъ по-високата главна позиция. Освѣнъ това взеха се навредъ мѣрки, атакуващитѣ колони да се обстрѣлватъ въ гън-

китѣ между тия езици флангово. Поради естественитѣ си прѣдимства позицията бѣше укрѣпена прѣз руско-турската война въ 1877/78 год. и отъ то насетнѣ постоянно се усиливаше. Прѣз руско-турската война бѣха издигнати на най-високитѣ мѣста въ двѣ линии 29 укрѣпления съ твърдѣ висока профилъ. Бѣха изкопани освѣнъ това окопи за обстрѣлване на мъртвитѣ пространства и окопни батареи. Липсваха обаче каземати, защото отпушанитѣ сръдства бѣха твърдѣ оскъдни. Укрѣпленията постоянно се рутѣха и въ 1909 година бѣха съвършено запуснати. Но все пакъ много отъ тѣхъ прѣдставляваха годни опорни пунктове за пѣхотната отбрана, щомъ като нѣмаше нови по-добрѣ нагодени къмъ мѣстността укрѣпления, толкова повече че на първо врѣме се очакваше атака само съ сръдствата на полската артилерия безъ обсадна артилерия. При новитѣ условия укрѣпленията не можеха вече да служатъ за закритие на артилерията. Общо взето, укрѣпленията прѣдставляваха повече морална, отколкото материална опора на разбитата източна армия. Сжцинската позиция трѣбаше да се укрѣпва тепърва. Даже и артилерийскитѣ насипи трѣбаше отчасти да се сриватъ, защото се виждаха отъ далечъ, а поради конфигурацията на терена на мѣста трѣбаше да се поставятъ батареи близу до тѣхъ.

Армията бѣше се оттеглила на 26. октомврий окончателно задъ позицията. На 28 октомврий започнаха работитѣ по укрѣпването. До това врѣме двѣтѣ дошли отъ Цариградъ редифски дивизии не бѣха направили много нѣщо. Но и отъ то насетнѣ не бѣ проявена тѣй необходимата енергия, макаръ че опасността бѣше надвиснала надъ самата столица. Едва слѣдъ извѣстно врѣме турцитѣ се стреснаха. Българитѣ имъ бѣха дали достатъчно врѣме да се съвзематъ. Изникнаха най-напрѣдъ пѣхотнитѣ окопи на най-прѣдната линия. Тѣ бѣха из-

копани на издаденитѣ езици и на мѣста бѣха на нѣколко яруса. Храсталактѣ прѣдѣ сѣверната часть на позицията биде изсѣченъ до стигането на българитѣ поне отчасти. Телени мрѣжи се срѣщаха по него време въ твърдѣ ограниченъ брѣй.

Позициитѣ на артилерията се намираха въ голѣмата си часть на самия гребенъ докждѣ 2000 метра задъ прѣдната линия. Батареитѣ бѣха на слабо маскирана позиция, тъкмо колкото да могатъ да стрѣлятъ съ право мѣрене. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха се окопали на прѣдния скатъ, отдѣто можеха по-успѣшно да поддържатъ пѣхотата си. Тѣ намираха обикновено достатѣчни закрития въ гѣнкитѣ на мѣстността, а и храсталактѣ прѣдѣ позицията имъ прѣчеше на българската артилерия да се пристрѣля точно по тѣхъ. Нѣкои артилерийски окопи бѣха изработени много добрѣ; но повечето бѣха извършени повърхностно и на недобро мѣсто. Съ течение на времето изникнаха по нѣколко закрития за всѣка батарея, защото турцитѣ имаха обичай да мѣнятъ прѣзъ нощта позицията си, ако противникътъ бѣ успѣлъ да се пристрѣля по нея.

Снабдяването на позицията съ артилерия прѣдставляваше на първо време значителни трудности, тъй като източната армия бѣше изгубила голѣма часть отъ полската си артилерия. Въмѣсто тѣхъ бидоха изкарани на позиция 10 стари 12 с./м. орждия, 40 нескорострѣлни 8·7 с./м. орждия, часть отъ секвестиранитѣ прѣди войната сръбски полски орждия и нѣколко 12 с./м. гаубични батареи. Бойни припаси за всички тия орждия имаше въ изобилие. 18 стари 15 с./м. брѣгови орждия не можаха да се употрѣбятъ по липса на платформи и на бойни припаси.

Пжтищата на самата позиция бѣха лоши. Само шосето Хадемкѡй—Деркосѣ бѣше въ донѣйдѣ задоволи-

телно състояние. По-сетнѣ войскитѣ построиха здрави пѣтища и друга военна желѣзопѣтна линия. Линията на източната компания, която минава отчасти задъ позицията, улесняваше значително снабдяването на армията съ всѣкакви потребности. Телефоннитѣ линии, свързващи командующия армията съ корпуснитѣ командири и тия послѣднитѣ съ войскитѣ, въ началото на ноемврий още не бѣха построени.

Общо взето, чаталджанската линия бѣше много силна позиция, макаръ че, като всѣка друга позиция, и тя имаше своитѣ слаби страни. Тя бѣше отлично пригодна за чисто отбранителни дѣйствия. Но голѣмото разнообразие на терена можеше да съблзни началниците да разпокъсатъ войскитѣ си. Отъ това можеше да пострада съгласуването на дѣйствиата, тъй като не всѣкъждѣ се виждаше ясно, коя линия прѣдставлява главната позиция. Но турската армия съ течение на врѣмето се справи отлично съ тая конфигурация на терена.

Главната несгода на позицията бѣше тая, че настѣплението отъ нея, въ случай че противникътъ се укрѣпѣше на отсрѣщнитѣ гребени, ставаше почти потрудно отъ настѣплението срѣщу самата нея. Но за турско настѣпление на първо врѣме не можеше да се мисли. Затова главнокомандующиятъ изпърво не възприе прѣдложението на Махмудъ Мухтаръ Паша, въ позицията да се включатъ и командующитѣ висоти югозападно отъ Чаталджа. Това прѣдложение се подложи на обсъждане чакъ слѣдъ примирието, когато турската армия изглеждаше наново годна за настѣпателни дѣйствия.

Турската армия се съвзема.

За подигане вътрѣшната стойность на войската бѣха взети доста полезни и цѣлесходни мѣрки, макаръ че и въ тоя случай, съ изключение на III армейски кор-

пусъ, не дѣйствуваха съ оная енергия, която се налагаше отъ обстановката Докждѣ 29. октомврий прѣустройството на частитѣ ще е било вече свършено. Частитѣ се освободиха, като ги пратиха въ Мала Азия, не само отъ раненитѣ и болнитѣ, но и отъ многобройнитѣ необучени войници, които при мобилизацияга бѣха изпълнили редоветѣ имъ, безъ да ги засилятъ. Тѣхното мѣсто заеха редифи отъ задържанитѣ до тогава въ Цариградъ части и нови подкрѣпления отъ Азия, чиято стойностъ се оцѣнява различно, но положително бѣше по-висока отъ тая на Лозенградскитѣ и Люлебургаски бѣглеци. Около сжщото врѣме на позицията стигнаха отъ Мала Азия и Армения и прѣсни низамски войски, нѣкои отъ които правѣха отлично впечатление.

Нѣкои енергични началници, като напр. Махмудъ Мухтаръ Паша, гледаха да подигнатъ духа на войскитѣ си, кое съ личенъ примѣръ, кое съ строги наказания, и нѣйдѣ постигнаха твърдѣ добъръ успѣхъ. Особно благоприятно дѣйствуваше на духа на проститѣ войници постепенното подобрене на продоволствието, което прѣзъ врѣме на застоя, поради непосредствената близость на желѣзопжтната линия и на срѣдствата отъ Цариградъ и Мала Азия, ставаше несравнено по-леко, отколкото бѣше на отдалеченитѣ тракийски бойни полета и прѣзъ врѣме на безспирното бѣгство слѣдъ боя при Лозенградъ. За съвсѣмъ уредено продоволствие, разбира се, и сега още не можеше да се говори. Дори на 3. ноемврий отдѣлни полкове не бѣха уредили още своето прѣхранване. Съ какви трудности имаше още да се бори командуването, показва слѣдното извлѣчение изъ заповѣдитѣ по III армейски корпусъ:

„1. Частитѣ на прѣдната линия трѣбва да бждатъ винаги на щрекъ и да заематъ частъ отъ окопитѣ си и прѣзъ нощта. Всѣки началникъ на участъкъ да разузнава постоянно прѣдлежащата мѣстность.

2. Тъй като противникът е вече наблизу, и всъка минута се очаква бой, началниците да обикалят лично участъците си, да ускорят укрѣпването имъ и да измѣрятъ разстоянията до извѣстни точки на прѣдлежащата мѣстностъ.

3. Палатките да се разбиватъ на мѣста закрити отъ погледитѣ на неприятеля.

4. Тъй като офицеритѣ и войницитѣ не знаятъ имената на околнитѣ села и направленията на пѣтищата и долините, а сжщо и трудно опрѣдѣлятъ посоката, по която настѣпва противникътъ, командиритѣ на частитѣ да обърнатъ особено внимание на тая точка.

5. Забѣлѣзано е, че окопитѣ се заематъ прѣждеврѣменно и безцѣлно. По тоя начинъ хората се изморяватъ, а освѣнъ това на противника се дава възможностъ да добие изведнажъ свѣдѣния за позицията ни, за чието добиване инакъ би употребилъ нѣколко деня. Това да не се върши занепрѣдъ.

6. Запрѣщава се най-строго кладенето на огньове около бивацитѣ на мѣста, изложени на погледитѣ на противника. За готвене на храната и за други належащи нужди да са палятъ огньове въ най-нискитѣ мѣста на долините“.

Хо лерата избухва.

Но едно непрѣдвидѣно обстоятелство заплашваше да осуети всички усилия за засилването на армията. Това бѣ избухването на холерата. Прѣнесена отъ редифски табури отъ заразени съ холера области на сѣверна Сирия, болестъта намѣри най-благоприятна почва за развиване всрѣдъ тия голѣми маси отъ духовно и физически съвършено отпаднали, полумъртви отъ гладъ, още при отстѣпленieto заболѣли хора, които бѣха се образували задъ Чаталджанската позиция слѣдъ боя

при Люле Бургасъ. Недостатъчното число лѣкари и сани-тари, пълната липса на модерна лагерна хигиена, липсата на вода, поради която войниците често се виждаха принудени да утоляватъ жаждата си съ застоляла въ локвитѣ вода, и недостатъчното снабдяване съ храна спомогнаха на епидемията да се развие до неимовѣрни размѣри само нѣколко дни отъ появяването си. Че и небрѣжността на много отговорни лица е играла го-лѣма роля при разпространението на епидемията, се вижда отъ слѣдната заповѣдь по III армейски корпусъ:

„Като минавахъ днесъ прѣзъ бивака на дивизията Ерекли близу до Буянли, забѣлѣзахъ съ съжаление, че умрѣлитѣ сж погребани само на 5—6 крачки отъ па-латкитѣ и че, по липса на нуждници около бивака, мѣстността задъ палаткитѣ е съвършено омърсена. Лѣ-каритѣ и офицеритѣ, които намѣрихъ въ бивака, смѣм-рахъ за това. Понеже, въпрѣки всички заповѣди, подобни нѣща още се срѣщатъ, за напрѣдъ ще наказвамъ строго по-висшитѣ началници».

Всички кореспонденти, които посѣтили лагеритѣ при Хадемкьой и Мухакьой прѣзъ врѣмето отъ 27. октом-врий до 3. ноемврий, твърдятъ единодушно, че тия ла-гери били въ окаяно състояние. Затова мнозина прѣд-ричаха съвършено разкапване на източната армия. Изглежда почти като чудо, дѣто епидемията загасна толкова скоро, колкото бѣ и пламнала. Единъ очеви-децъ пише на 3. ноемврий:

„Здравословното състояние става все по-лошо и по-лошо. На фронта войскитѣ изглеждатъ добри, но въ-тила се срѣщатъ само болни хора. Въ Хадемкьой ле-жатъ стотици умрѣли, които никой не погребва. Отъ всѣки двама души единъ е боленъ. Болнитѣ на умира-не войници щурмуваха вагонитѣ на желѣзницата и лежатъ на цѣли тѣлпи по покривитѣ имъ“.

Едва ли нѣкога ще се установи съ положителностъ, какво число сж достигнали загубитѣ отъ холерата. Споредъ една смѣтка, прѣзъ втората половина на м-ць октомврий и първата половина на ноемврий, и сигурно най-вече прѣзъ ноемврий, отъ холера и отъ други болести на храносмилателнитѣ органи сж загинали 15,000 души. Отъ 29. октомврий до 12. ноемврий въ инфекциозната болница при Санъ Стефано постѣпиха около 15,000 болни, нѣкои отъ които обаче страдаха отъ други болести. Отъ тѣхъ прѣзъ реченото врѣме умрѣха около 3,200 души. Чакъ отъ 6. ноемврий нататъкъ почна да се забѣлѣзва намалѣване на числото на болнитѣ отъ холера.

Турцитѣ заематъ Чаталджанската позиция.

Въпрѣки тия голѣми затруднения, източната армия въ началото на ноемврий бѣше почти готова за бой. Нейнитѣ корпуси заемаха слѣднитѣ участъци: III армейски корпусъ тѣсната ивица между Черното море и Деркоското езеро и фронта на югъ отъ това езеро до с. Уржуню, II армейски корпусъ отъ тамъ дождѣ пѣтя Чаталджа — Спартакуле, I армейски корпусъ на югъ чакъ до езерото Бююкъ Чекмедже. Въ втора линия бѣха: I резервенъ корпусъ на изтокъ отъ Ясойренъ, II резервенъ корпусъ при Чилингиръ и Самларъ (10 клм. изт. отъ Мухаккой), III резервенъ корпусъ се събираше около Калфакьой (20 клм. с.и. — и. отъ Бююкъ Чекмедже). Главната квартира остана въ влака на ст. Хадемкьой. При Карабурну и при Каликратия бѣха хвърлили котва военни кораби, готови да взематъ участие въ прѣдстоящия бой.

Въ самитѣ пѣхотни окопи на позицията имаше много малко хора. Резервитѣ на участъцитѣ бивакираха на 1000—4000 метра задъ позицията.

Охранението и разузнаването прѣдъ фронта бѣше много слабо. Въ всѣки случай за приближаването на

българитѣ имаше достатъчно свѣдѣния. Знаеше се, че тѣ на 26 октомврий още не бѣха прѣминали линията Сарай—Черкезкой. Изобщо дори и на 1 ноемврий се прѣдполагаше, че прѣдъ фронта има съвсѣмъ слаби български сили. На 1 ноемврий бѣ донесено, че противникътъ се окопава на линията Инджесъ—Чаталджа—Лахонатъ и при Тарфа (на западъ отъ Деркоското езеро) и че нѣколко дружини настѣпватъ отъ Тарфа къмъ Дагъ Иениджекой и къмъ Лазаркой. Отъ това се извади заключението, че българитѣ мислятъ да атакуватъ позицията не съ открита сила, а съ постепенна атака.

Българитѣ настѣпватъ къмъ Чаталджа. 24 октомврий.

Понеже българското висше командуване се бѣше отказало да прѣслѣдва противника, трѣбваше да се примири съ мисълта, че турцитѣ ще сварятъ да се приготвятъ, за да продължатъ борбата. Слѣдъ неуспѣхитѣ въ полето това не можеше да стане другждѣ, освѣнъ задъ Чаталджанската линия.

Трѣбва да се приеме, че българската главна квартира е знаела нейната естествена сила и лошото състояние на укрѣпленията ѝ. Но въпреки това тя като че е разчитала да срѣщне сериозно съпротивление на тая позиция. За бързото !сломяване на това съпротивление липсваше прѣди всичко тежка артилерия. Колкото такава имаше, бѣше на позиция при Одринъ. Сега българската главна квартира видѣ, че е постѣпила нецѣлесъобразно, като е взела тежката артилерия отъ полската армия и я е поставила около Одринската крѣпостъ, която тя не мислѣше да атакува.

И тъй, задачата на съединенитѣ I и III армии бѣше много трудна. Това личеше ясно и въ инструкциитѣ

на главната квартира. Генералъ Димитриевъ, който пое командването на съединенитѣ армии, безъ отдѣлнитѣ армии да се разформируватъ, трѣбаше да напредне до турскитѣ укрѣпления, но на първо врѣме да не се впуска въ бой. За тая цѣль къмъ неговата армия бидоха придадени още 3-а и 9-а дивизии. Тѣхното мѣсто подъ Одринъ заеха новосформирани части. 6-а дивизия мина въ подчинение на командующия I армия.

Между това съприкосновението съ отстъпващитѣ турски колони като че съвсѣмъ се изгуби. Настѣплението къмъ Чаталджанската линия започна чакъ на 24. октомврий. Дѣсната колона на I армия достигна на 25. Чорлу, дѣто турцитѣ бѣха разрушили желѣзнопътния мостъ надъ Аккадинъ. На 26. октомврий се зае Черкезкьой. Но настѣплението трѣбаше да се спре още на 27. октомврий, тъй като прѣхранването на армията пакъ бѣше изпаднало въ критическо положение. Мѣстнитѣ сръдства, отъ които българската армия дотогава бѣше получила повече отъ половината си прѣхрана, се изчерпваха съ приближаването къмъ Цариградъ все повече и повече, тъй като всичкото население бѣше избѣгало. Подвозътъ ставаше все по-труденъ съ удѣлбочаването на тила и особено въ гористата мѣстность на изтокъ отъ Сарай.

Въпрѣки това главитѣ на колонитѣ стигнаха на 30. октомврий прѣдъ Чаталджанската позиция. Щабътъ на I армия се установи въ Каджкьой, тоя на III корпусъ въ Ерменикьой. Българитѣ нигдѣ не бѣха сръщнали упорство. На 3. ноемврий стигнаха и послѣднитѣ части на 9-а дивизия. Като почнемъ отъ дѣсно, дивизиитѣ бѣха разположени въ слѣдния редъ: 10-а, 1-а, 6-а, 9-а, 3-а и 5-а въ първа линия, I армия на югъ, III армия на сѣверъ отъ желѣзопътната линия. Отъ конната дивизия останаха три полка къмъ I армия, другитѣ се употрѣбиха

за охрана на тила. Прѣднитѣ части на двѣтѣ дивизии заемаха на 3. ноемврий линията Арнауткѡй—Куюкдере — Мертеникѡ—ст. Чаталджа — Уклалж—Кестенликѡ—Дагъ Иениджекѡй—западния брѣгъ на Деркоското езеро.

Българитѣ прѣдъ Чаталджа.

Като се убѣди, че турцитѣ не ще капитулиратъ скоро, българското висше командване трѣбваше да рѣши, какво да се прави. Едничкото прѣдимство на българскитѣ войски се състоеше въ тѣхната по-голѣма численостъ — 120 до 140 хиляди души срѣщу около 90 хиляди турци — и въ по-високия моралъ, макаръ че и той прѣзъ уморителнитѣ походи и поради загубитѣ бѣше доста отпадналъ.

Но изглежда, че българското висше командване само не е виждало ясно, какво иска. За атакуване силитѣ изглеждаха недостатъчни, а на неуспѣхъ, много понятно, то не искаше да се излага. Отъ друга страна не бѣше желателно, по политически и по военни съображения, да се прѣкъсва досегашниятъ побѣдоносенъ походъ съ продължителенъ застои въ военнитѣ дѣйствия. Съ това на противника щѣше да се даде врѣме да се съвземе и да укрѣпи позициитѣ си толкова, че по-сетнѣшната атака да стане все по-трудна и по-трудна. Удобниятъ моментъ бѣше и безъ това вече пропуснатъ. Ако макаръ и само частъ отъ българската армия бѣше прѣслѣдвала разбития при Люле Бургасъ противникъ, Чаталджанската позиция, а съ нея и столицата, щѣха да паднатъ въ български рѣцѣ.

Трудно бѣше да се рѣши, какво да се прави. За подготвяне атаката на Чаталджанската позиция би трѣбало да се докара отъ Одринъ тежката артилерия. Но това щѣше да отнеме много врѣме и щѣше да спре

започнатитѣ работи около Одринѣ. Но прѣди всичко трѣбаше да се рѣши трудниятъ въпросъ, какъ да се подвозятъ бойни припаси за тая артилерия. А това едва можеше да се направи на първо врѣме, както и изобщо затруднителността на тогавашното положение се състоеше въ голѣмата дълбочина на тила. Чаталджанската армия имаше за база Ямболъ. Отъ тамъ до Къзълъ Агачъ води единъ донѣйдѣ сносенъ пѣтъ, покрай който се намира въ постройка и една желѣзопѣтна линия. Отъ тамъ на югъ до Лозенградъ имаше само лоши планински пѣтища. Обозитѣ отъ волски кола вземаха това разстояние, при дневни прѣходи отъ 20 километра, за 5—6 дни. Наистина, отъ Лозенградъ има желѣзопѣтна линия прѣзъ Баба Ески за Чаталджа, само че тая линия трѣбаше тепърва да се възстановява, а и слѣдъ това заловениятъ турски подвиженъ материалъ щѣше да стигне само за незначително движение. Отъ друга страна и мѣстнитѣ срдства въ тила на армията бѣха изтощени, та изглеждаше съмнително, дали армията ще може да се прѣхрани. При тия трудности на прѣхранването не можеше и дума да става за подвозъ на бойни припаси. Така войната бѣше стигнала до точката, отъ която почва обратътъ. Нападателнитѣ сили на българитѣ бѣха изтощени. Много е понятно, че при тия обстоятелства се издигнаха гласове за влизане въ прѣговори за миръ. Но тия гласове не бѣха чути. А и командуването не взе едничкото правилно рѣшение, което можеше да се вземе, — да събере всичкитѣ си сили за незабавна стремителна атака. Че такава атака, при численото прѣвъзходство на българитѣ, можеше да има успѣхъ, показаха по-сетнѣшнитѣ събития. Съ нея обаче българитѣ поемаха въ сщщото врѣме и риска да бждатъ напълно разбити. И при все това такава едно рѣшение би било по-добро отъ взетото полу-

рѣшение: хемъ ужъ да не атакуватъ рѣшително, хемъ пакъ да направятъ нѣщичко.

Отъ тая нерѣшителность на първо врѣме произлѣзе единъ застой на военнитѣ дѣйствия до 3. ноемврий, изпълненъ съ цѣла редица размѣствания на частитѣ по позицията, съ разузнавания и отъ врѣме на врѣме съ артилерийска стрѣлба, произвеждана сигурно пакъ съ разузнавателна цѣль. Всичката артилерия бѣ разположена по цѣлия фронтъ на грижливо избрани и окопани позиции задъ гребенитѣ, които заграждатъ откъмъ западъ Чаталджанската долина. На дивизиитѣ се дадохъ точно означени участъци. Генералъ Савовъ и Генералъ Димитриевъ обиколиха нѣколко пжти цѣлото разположение. Генералъ Савовъ най-сетнѣ даде на командующия съединенитѣ I и III армии една директива, която не ще е била твърдѣ ясна. Споредъ Генерала Савова тя прѣдвиждала само усиленa рекогносцировка, споредъ Генерала Димитриева пъкъ тя била формена за повѣдь за атакуване на Чаталджанската позиция.

БОЯТЪ ПРИ ЧАТАЛДЖА.

Малочислена бойна частъ.

Отъ неяснитѣ директиви на главнокомандующия произтече сама по себе си една нерѣшителность въ атаката и вземане полу-мѣрки. За атаката бидоха назначени само 1-а, двѣ бригади отъ 6-а, 9-а и 3-а дивизии. Тѣмъ бѣха дадени слѣднитѣ обективи: на 1-а дивизия участъкътъ отъ Ахмедъ Паша до Махмудие Табия, на 6-а Накашкьой — Гази Баиръ, на 9-а Караджали — Къзълджали тепе и на 3-а дивизия на изтокъ отъ Дагъ Иениджекьой — Лазаркьой. 10-а дивизия, една бригада отъ 9-а дивизия, 4-а и 5-а дивизии бѣха задържани въ втора линия.

Оставянето на толкова сили въ втора линия прави вѣроятно заключението, че българитѣ не сж искали да се впусчатъ въ рѣшителенъ бой. Но това намѣрение като че не е било прѣдадено на по-долнитѣ началници съ изискваната ясноть. Ако, както наистина изглежда, тѣ сж получили сжщински заповѣди за атака, то, прѣдъ силата на турската позиция и очакваното съпротивление на турцитѣ, боеветѣ по необходимость щѣха да бждатъ много кръвопролитни. А за такива боеве не трѣбаше да се употребяватъ недостатъчни сили. Четире навѣрно много орѣдѣли дивизии на единъ фронтъ отъ 18 до 20 клм. бѣха твърдѣ много за усилена рекогносцировка, твърдѣ малко за рѣшителна атака. Съмнително е, дали по този начинъ българитѣ биха налучили съ сигурность слабия пунктъ на отбраната. Сжщо тъй обаче остава съмнително и дали командующиятъ армията е ималъ желанието да употреби за ударъ на това мѣсто задържанитѣ въ резервъ войски.

На 3. ноемврий прѣднитѣ части на българскитѣ дивизии се пригорвиха за атака, артилерията биде изкарана окончателно на позиция.

4. ноемврий. Артилерийски бой.

На 4. ноемврий въ 5 ч. 30 м. пр. пл. българската артилерия откри по цѣлия фронтъ огнь по турскитѣ позиции. Тя не бѣше посмѣла да се приближи прѣзъ нощта на дѣйствителни разстояния до противника, защото въ такъвъ случай би трѣбало да се откаже отъ закрилата, която ѝ даваха закрититѣ позиции. Не се заблѣлзваше никакъвъ опитъ да се съсрѣдоточи огньтъ на рѣшителния пунктъ: огньтъ бѣше разпокжсанъ по цѣлия турски фронтъ. Турцитѣ отговаряха рѣдко и пестѣха и безъ това оскжднитѣ си бойни припаси за по-важни цѣли, толкова повече че имаха твърдѣ малко

шансове да сломятъ българската артилерия на закрититѣ ѝ позиции. Въпреки това, скоро стана ясно, че сега отношението между дѣйствието на турската и на българската артилерия не бѣше вече такова, каквото бѣше въ дотогавашнитѣ боеве. Чуждестраннитѣ наблюдатели на тоя бой изнесоха впечатлението, че турската артилерия стрѣляше по-точно отъ българската. Пристрѣлката се свършваше обикновено само съ нѣколко изстрѣла. Турцитѣ имаха това прѣдимство, че прѣди стигането на българитѣ бѣха произвели бойни стрѣлби съ дѣйствителни снаряди и съ това бѣха опрѣдѣлили разстоянията. Особено се хвърляше въ очи разликата въ височинитѣ на шрапнелнитѣ прѣскания: докато турскитѣ шрапнели се прѣскаха нормално, българскитѣ достигаха понѣкога до 150 метра височина на прѣскането. Въ всѣки случай турската артилерия не даде почти никакви загуби. Българската артилерия не можа да привлече огъня ѝ върху себе си и съ това да отклони вниманието ѝ отъ атакуващата пѣхота. А това вече правѣше много съмнителенъ успѣха на атаката на такава мѣстность. Единъ очевидецъ пише: „По двѣтѣ батареи на Майоръ Мехмедъ Али Бей при Махмудие Табия българитѣ дадоха на 4. ноемврий и прѣзъ слѣднитѣ два дни най-малко 4000 изстрѣла. Двѣтѣ батареи се намираха на самия гребенъ. Българитѣ виждаха не само блѣсъцитѣ, а и горната частъ на щитовѣтѣ. Тѣ се бѣха и добрѣ пристрѣляли, но шрапнелитѣ имъ се прѣскаха на повече отъ 30 метра височина или на ударъ и въ разстояние на цѣли три дни можаха само да убиятъ единъ войникъ, да ранятъ четирма и да разбиятъ едно колело.

Но трѣба да се забѣлѣжи, че тоя артилерийски бой се водѣше вѣнъ отъ сферата на дѣйствителния артилерийски огънь. Батареитѣ при Махмудие Табия бѣха обстрѣлвани съ запалка 56 до 58 (5600 до 5800

метра). Тоя огънь не можеше да дѣйствува ни подготвително, ни рѣшително, още повече че той прѣдшествуваше, като отдѣлно дѣйствие, пѣхотната атака, та турската пѣхота можеше спокойно да остане на закрито. И дѣйствието на турската артилерия върху българската, по свѣдѣния отъ български източникъ, били незначителни. Особено не могли да бждатъ открити гаубичнитѣ батареи. Заслужва да се отбѣлѣжи, че турцитѣ откриваха позициитѣ на българската артилерия по това, че тия бѣха много близу до гребена, та блѣсцитѣ имъ се виждаха много добрѣ*). Турскитѣ 12 с/м. орждия взеха въ боя слабо участие поради кжсата запалка на старитѣ си шрапнели.

Атаката на I армия.

Макаръ че българската артилерия не бѣше добила надмощие въ огъня, въ 9 ч. пр. пл. почна пѣхотната атака. Но тя биде скоро спрѣна вслѣдствие на огъня на турския флотъ на дѣсния флангъ, на който 10-а дивизия и безъ това не смѣташе да атакува енергично. Огънятъ на турския флотъ упражни влияние върху дѣйствиата на българитѣ почти чакъ до пжтя Чаталджа-Мандра.

Само на фронта на 1-а и 6-а дивизии пѣхотата настѣпи въ съгласувани дѣйствия срѣщу участъка Махмудие Табия—Караколъ Нокта. Дълги тънки вериги, послѣдвани отъ нѣколко батареи, настѣпиха по понижението на долината на Катарчису, особено широка и гола на това мѣсто. Тѣ прѣдставляваха благодарна цѣль за турската артилерия и още отъ голѣми разстояния прѣтърпѣха

*) Турската артилерия откри слѣднитѣ български артилерийски позиции:

югоизточно отъ Тарфа 3—4 батареи; сѣверно отъ Дагъ Иениджекѣой 3—4 батареи; западно отъ Чанакча и Кестенликъ 3 батареи; сѣверно отъ Езетинъ 2 батареи; южно отъ Езетинъ 3—4 батареи, отъ които една гаубична; по къмъ югъ още 2 батареи; южно отъ Чаталджа 5—6 батареи, всичко около 24 батареи.

значителни загуби. Батареитѣ бѣха разбити прѣди още да откриятъ огънь. Остатѣцитѣ отъ прислугата имъ се захриха задъ гребенитѣ. И обикновената форма на българскитѣ атаки — тънки вериги, слѣдващи на малка дистанция една отъ друга, избѣгване на сгъстени маси и най-грижливо използване на всѣко мѣстно закритие — тукъ нѣмѣ успѣхъ, и то въпрѣки поддръжката на картечницитѣ, изкарани въ най-прѣдната линия.

Българската пѣхота се натъкна на 5-а турска дивизия, въ чието разпореждане бѣха дадени още двѣ редифски дивизии. Българитѣ достигнаха незаетитѣ пѣхотни окопи на Отлукъ Табия прѣдъ турската позиция и заеха и самото укрѣпление, но скоро бидоха пропждени отъ тамъ съ артилерийски огънь откъмъ Караколъ Нокта и Махмудие Табия. Но тѣ се задържаха въ нѣколко окопа по на западъ, отъ които нѣколко пжти, но безъ успѣхъ, се опитаха да напреднатъ.

По на сѣверъ къмъ 4 часа 30 м. сл. пл. биде силно атакувана Мекдебъ Харбие Табия, западно отъ Караколъ Нокта. Срѣщу това укрѣпление нѣколко български дружини бѣха се доближили постепенно въ съвършено тънки линии на около 300—400 метра и бѣха се събрали въ една гънка на мѣстността. Въ 4 часа 30 м. сл. пл. тѣ настѣпиха, но турскиятъ артилерийски и пѣхотенъ огънь ги застави да повърнатъ назадъ и да отстъпятъ съ голѣми загуби прѣзъ Катарчису къмъ Езетинъ. Турцитѣ твърдятъ, че били намѣрили въ тоя участъкъ 2000 убити и ранени, жертви най-вече на шрапнелния огънь. Двѣтѣ резервни дивизии не бѣха употребени за отбиване на българската атака.

Атаката на III армия.

Още по-рано и съ по голѣма нагледъ енергия бѣха поведени атакитѣ на III армия. 3-а дивизия призори

бѣше овладѣла селото Дагъ Иениджекой. Малко слѣдъ 9 часа пр. пл. почна настѣпление на тая и на 9-а дивизия отъ линията Чанакча—Лазаркой срѣщу групитѣ укрѣпления отъ южния брѣгъ на Деркоското езеро къмъ югъ.

Настѣпление на 9-а дивизия.

9-та дивизия настѣпи съ 2-а бригада въ обхватъ срѣщу групата укрѣпления при Бекеръ Паша Табия, съ 1-а бригада срѣщу Азъмъ Паша Табия. Бригадитѣ бѣха извадили на първа линия два полка, полковетѣ три дружини. Но атаката на дѣсния флангъ и въ центъра не биде поддържана достатъчно отъ артилерията и страдаше силно отъ турския артилерийски огънь. Дивизията скоро изпадна въ твърдѣ затруднено положение. 2-а бригада, която настѣпваше прѣзъ Уржуню, напредна до лощината на изтокъ отъ това село и биде разстроена отъ съсрѣдоточения турски артилерийски огънь. Сжщата участъ постигна и 17-й пѣх. полкъ на дѣсния флангъ на 1-а бригада. Той влѣзе въ лощината между Азъмъ Паша Табия и Бекеръ Паша Т. и попадна подъ смъртоносенъ кръстосанъ и преодоленъ турски артилерийски и пѣхотенъ огънь. Въпрѣки това, настѣплението изглежда да е било подземено нѣколко пѣти. Но скоро слѣдъ падне полкътъ бѣше вече изтощенъ и къмъ 3 часа сл. пл. отстѣпи задъ Катарчису, като бѣше изгубилъ отъ 3200 души повече отъ 1000 души ранени.

Влѣво отъ него бѣше настѣпилъ срѣщу Азъмъ Паша Т. 4-и пѣхотенъ полкъ. Той бѣше поддържанъ повече, отколкото другитѣ полкове, отъ артилерията си, насочила тукъ всичкия си огънь по турската пѣхота, напредна бавно и най-сетнѣ се окопа на нѣколко стотинъ метра прѣдъ самото укрѣпление.

Поражението на 17-и пѣх. полкъ не бѣ използвано отъ турцитѣ. Българската артилерия остана неопрекоена прѣдъ тѣхната позиция, догдѣ къмъ 9 ч. сл. пл. бурята, дъждътъ и заповѣдта на командующия съединенитѣ армии, да не се настѣпва вече, туриха край на боя на това мѣсто.

Атаката на 3-а дивизия.

На фронта на 3-а дивизия се разгѣнаха по една бригада отъ Дагъ Иениджекѣой и Лазаркѣой за атака на висотитѣ западно отъ личащата отъ далечъ по казармата си Ушакъ Табия, които се считаха за ключъ на цѣлата позиция. На това мѣсто заемаха позиция турскитѣ 8-а и 9-а дивизии отъ III. армейски корпусъ. Но тия дивизии бѣха много слаби, та къмъ пладне по заповѣдъ на Махмудъ Мухтаръ Паша бидоха усилены съ взетата отъ I резервенъ корпусъ 29-а дивизия. Тая дивизия се състоеше отъ низамски войски, които току що бѣха дошли отъ Мала-Азия и правѣха отлично впечатление. Двѣтѣ български бригади разгѣнаха дълги вериги, които се приближаваха трудно къмъ противника съ прѣбѣжки по голата открита мѣстность. Накрай тѣ се окопаха и поради надмощието на турския огънь спрѣха движението си на прѣдъ. Завърза се медлителенъ бой, който изглежда да е продължилъ до стѣмняване. И тукъ картечните бидоха употребени въ най-прѣдната линия.

По свѣдѣния отъ турски източникъ българитѣ на вечеръ заели най-изнесенитѣ къмъ западъ пѣхотни окопи, незаети отъ турцитѣ. Тамъ тѣ били обстрѣляни съ силенъ, отчасти фланговъ, огънь и слѣдъ това отблъснати отъ 8-а и 9-а дивизии, усилены съ три табура отъ 85-и и 86-и полкове отъ 29-а дивизия, въ изкопанитѣ отъ самитѣ тѣхъ окопи.

Слѣдъ всичко това 5-а Дунавска дивизия се задоволи да се доближи до рѣката на югъ отъ Деркоското езеро. 4-а Прѣславска дивизия остана въ резервъ.

Командующиятъ съединенитѣ български армии на 4 ноемврий вечерята.

Командующиятъ съединенитѣ армии, Генералъ Димитриевъ, бѣше слѣдилъ боя отъ вис. на изтокъ отъ Акаланъ. Той не можеше да не забѣлѣжи, че деньтъ ще се свърши съ неуспѣхъ. Само въ центра, на фронта на 6-а, 9 а и 3-а дивизии, бѣха прѣдприети сериозни атаки, които обаче не донесоха побѣда. Външно той се показваше доволенъ отъ резултата, защото пѣхотата била достигнала до турскитѣ пѣхотни и артилерийски позиции и ги била разузнала. Но отъ други извления се вижда, че той си е давалъ смѣтка за трудността на положението и е виждалъ наложителността на систематическа атака на необикновено силната, на туй отгорѣ и сериозно отбранявана позиция. Изглежда, че той е ималъ и намѣрение да задържи войскитѣ си на мѣстата имъ, дѣто тѣ да се окопаятъ. Защо това не стана, не е извѣстно. Въ всѣки случай войскитѣ не получиха заповѣдъ въ тая смисълъ. На 4 ноемврий вечерята Генаралъ Савовъ отпѣтува отъ армията, безъ да даде на командующия я нови инструкции. Това бездѣйствие на българското командуване въ такъвъ критически моментъ трѣбваше отпослѣ да се изплаща скжпо и прѣскжпо.

Дѣйствиата на турската армия на 4 ноемврий.

Понеже боятъ при Чаталджа прѣдставляваше за турцитѣ чисто фронтална отбрана, и контръ-настъпления, по причина на общото положение и особено на състава на турската армия, бѣха почти изключени, задачата на

турското командване и на турските войски бѣше сравнително проста. Поведението на войскитѣ бѣше значително по-добро, отколкото прѣзъ по-прѣдишнитѣ боеве. Добро влияние упражняваше въ това отношение особено подобреното снабдяване на войскитѣ. „Биемъ се, защото ядемъ“, казвалъ единъ турски войникъ на единъ кореспондентъ. Загубитѣ бѣха малко. I армейски корпусъ, който въпрочемъ взе най-слабо участие въ боя, имаше само 30 души излѣзли изъ строя.

Атака прѣзъ нощъта на 4. срѣщу 5. ноемврий.

Надвечеръ се изви буря и завалѣ дъждъ. На българитѣ прочее се прѣдставляваше случай да постигнатъ съ нощна атака рѣшението, което напраздно бѣха дигрили прѣзъ деня. Но такава нощна атака можеше да успѣе само при планомерно изпълнение. А командующиятъ армията не даде потрѣбнитѣ за тая цѣль инструкции. Понеже, както изглежда, не е била дадена заповѣдъ и за изоставяне на по-нататъшни атаки, помалкитѣ началници поискаха по своя инициатива да се възползуватъ отъ случая, който имъ се прѣдставяше. Това отговаряше донѣйдѣ и на духа на българския Уставъ за полската служба, който смѣта, че нощнитѣ атаки не сж пригодни за спечелване на рѣшителенъ успѣхъ, но ги прѣпоръчва въ по-малкъ размѣръ.

Още въ вечерния здрачъ насочениятъ къмъ Азъмъ Паша Табия 4-и пѣх. п. бѣше заелъ пѣхотнитѣ окопи на западъ отъ укрѣплението. Изложенъ тамъ безъ поддръжка и безъ припаси, той биде контратакуванъ и отблъснатъ съ голѣми загуби. Макарь и да бѣше изгубилъ всичкитѣ си офицери, полкътъ се закрѣпи недалечъ отъ турскитѣ окопи и тамъ дочака другия день. Турцитѣ вече не го обезпокоиха.

На съмване 29-и пѣх. Ямболски полкъ настѣпи съ три дружини въ първа и една въ втора линия срѣщу Илери Табия, заета отъ единъ редифски табуръ, и близкитѣ до него окопи. Понеже, види се, не е имало изпратено охранение, табурътъ биде заваренъ заспалъ дълбоко и въ по-голѣмата си частъ избитъ. Въ много кратко врѣме българитѣ станаха господари на укрѣплението. Тамъ тѣ на първо врѣме и останаха, неатакувани отъ турцитѣ.

Съсѣднитѣ турски части, като забѣлѣзаха, че българитѣ сж заели укрѣплението, отстѣпиха въ безпорядѣкъ, но бидоха спрѣни отъ находящитѣ се наблизу резерви и отъ едно докарано прѣзъ нощта при Айватли Табия артилерийско отдѣление, както и по личната намѣса на командира на корпуса, за която ще се каже по-нататѣкъ.

И тѣй, резултатътъ отъ нощнитѣ български атаки бѣше извънредно малѣкъ. Владѣнието на изнесената прѣдъ главната отбранителна линия Илери Табия не струваше даденитѣ жертви. Дори да бѣха успѣли българитѣ да проникнатъ тукъ до главната позиция, то пакъ резервитѣ веднага биха ги спрѣли, а и тѣ би трѣбало да разширятъ прорива, като атакуватъ и съсѣднитѣ укрѣпления. Тѣй като нищо подобно не стана, а и не можеше да стане, понеже не бѣха направени никакви приготовления за това, усилията на войскитѣ, длѣжими на инициативата на най-близкия си началникъ, отидоха всуе.

5. ноемврий. 29-и п. Ямболски п. отблѣснатъ.

На 5. ноемврий сутринята, както и на прѣдния день, врѣмето бѣше студено. Духаше вѣтъръ. Хълмове и долини бѣха покрити на първо врѣме съ мъгла, всрѣдъ която се разиграха първитѣ боеве.

Къмъ 7 ч. пр. пл. 29-и Ямболски полкъ донесе отъ Илери Табия, че голѣми турски части се събиратъ прѣдъ фронта му и че полкътъ е изложенъ на артилерийския и пѣхотния огънь на турцитѣ, когато пѣкъ неговитѣ бойни припаси били на привършване. Полкътъ вкара и послѣднитѣ си поддръжки и получи отъ началника на дивизията обѣщание, че ще му се пратятъ скоро нови поддръжки. Но такива не дойдоха. Тритѣ турски батареи, които бѣха излѣзли на позиция при Айватли Табия, бѣха подзели съ успѣхъ борбата съ Илери Табия. На тѣхната позиция отстъпващитѣ турски войници се спираха и повръщаха напредъ. Скоро тѣ бидоха усилены съ единъ табуръ отъ 86-и полкъ (при Ушакъ Табия) и съ ешелонирания малко назадъ 87-и полкъ. Слѣдъ известно врѣме можѣ да се забѣлѣжи, че прѣвъзходниятъ огънь бѣше почналъ да разколебава българитѣ. Тогава турцитѣ къмъ 8 ч. 30 м. произведоха повратно нападение, и храбриятъ Ямболски полкъ трѣбаше да отстъпи. Съ това падна обратно въ турски ржмѣ едничкото мѣсто, на което българитѣ бѣха спечелили дѣйствиеленъ успѣхъ. При отстъплението си тоя храбъръ полкъ, казватъ, билъ обстрѣлянъ отъ собствената си артилерия. Той избѣга въ пѣленъ безпорядѣкъ на позицията, отъ която на 4. ноемврий бѣше тръгналъ въ атака. И другитѣ полкове на 3-а Балканска дивизия се поколебаха.

Катастрофата на 4-и пѣх. полкъ.

Малко слѣдъ това, подобно нѣщо се случи и въ центъра. 4-и пѣхотенъ полкъ бѣше се задържалъ прѣзъ мъглата на опасната си позиция далечъ прѣдъ фронта на дивизията си и лице съ лице съ Азъмъ Паша Табия. Когато къмъ 11 часа пр. пл. мъглата се дигна, той биде забѣлѣзанъ отъ турцитѣ и буквално посипанъ съ огънь

откъмъ фронта и откъмъ фланга и отстъпи съ извънредно голѣми загуби отвѣдъ Катарчису. И тукъ отстъплението е направило на очевидци — руси впечатление на бѣгство. Така бѣше се изплъзналъ изъ ржцѣтъ на 9-а дивизия едничкиятъ успѣхъ, който тя бѣше спечелила на прѣдишния день съ много жертви. Нейната 1-а бригада бѣше почти унищожена, 2-а бригада стоеше закована въ дъното на долината, безъ да може да се помръдне напредъ.

4-а Прѣславска дивизия се намѣсва.

Поражението на 4-и пѣхотенъ полкъ накара началника на 4-а Прѣславска дивизия да влѣе една отъ своитѣ бригади въ прѣдната линия. Тая бригада изпълни празднината между 9-а и 3-а дивизии. Обаче сериозна атака вече не послѣдва.

Не биде направенъ опитъ, да се спечели побѣдата, като се вкаратъ въ дѣйствие и послѣднитѣ резерви, съ които се разполагаше. Цѣлата I армия, както и 5-а и двѣ бригади отъ 4-а дивизия, като че сж гледали доста безучастно, какво става на фронта на 3-а и 9-а дивизии. Бѣха се убѣдили, че Чаталджанската позиция не може да се вземе съ силитѣ, съ които тѣ разполагаха. Отъ това убѣждение би трѣбало да послѣдва още на 4. ноемврий рѣшението не само да се забрани всѣко понататъшно движение напредъ, но и да се отдрѣпнатъ войскитѣ отъсфератана дѣйствителния артилерийс. огънь отъ турската позиция, сир. да се оттеглятъ отсамъ Катарчису—Карасу. Ако това бѣше направено, българитѣ не щѣха да изпитатъ чувствителнитѣ обрати въ успѣха на 5. ноемврий. Загубитѣ не щѣха да достигнатъ това число—споредъ думитѣ на командующия армията 10.000 убити и ранени. Ако пъкъ не се искаше да се отдрѣпнатъ войскитѣ, тѣ трѣбаше да се подкрѣпятъ достатъчно, а

не да се оставят на произвола на сждбата. Но не се направи ни едното, ни другото — и това бѣ най-тежкиятъ пропускъ на българското командване прѣзъ тая война. Тоя пропускъ причини на храбритѣ войски тежки и, което е още по-лошо, безполезни жертви. За прѣвъ пжтъ боятъ се свършваше съ безспоренъ неуспѣхъ на българитѣ.

Денътъ свършва съ артилерийски двубой.

Но и турцитѣ не чувствуваха влѣчение къмъ каквито и да било рѣшителни дѣйствия, та денътъ се завърши съ артилерийски двубой, който по изложенитѣ вече причини не ще е поразилъ много ни одного отъ противницитѣ.

Особени нѣкои разпореждания на 5 ноемврий не сж давани отъ турското командване. По цѣлата южна половина на позицията бѣха се ограничили въ доста недѣйствителенъ артилерийски бой. Стремителнитѣ повратни нападения на дѣсния флангъ и умѣлото отбиване на атаката по цѣлия фронтъ сж обаче признакъ за това, доколко се бѣше подигналъ духътъ и бѣше порасла дѣеспособността на турскитѣ войски.

Раняване на Махмудъ Мухтаръ Паша.

Затуй турската войска двойно повече скърбѣше, че ѝ се отнема тъкмо въ тоя моментъ оня началникъ, комуто най-много се дължаха подемотъ на военния духъ и енергичното съпротивление на най-заstraшения дѣсенъ флангъ, — Махмудъ Мухтаръ Паша. Той бѣше отишълъ въ мъглата доста напредъ, обзетъ постоянно отъ мисльта за повратно нападение и незнаещъ за случилото се на прѣдната линия на 9 а турска дивизия. Когато се приближи до Илери Табия, той се почуди, че отъ

укреплението отговарят на огъня на близката турска пѣхота. Махмудъ Мухтаръ Паша се отправи въ галопъ съ щаба си къмъ укреплението, за да си уясни привидното недоразумѣние. Нѣкои офицери отъ щаба му се доближили на 10 метра до българитѣ, които, впрочемъ, поради цвѣта на шинелитѣ и качулкитѣ си, едвамъ можели да се различатъ отъ турскитѣ войници. Тогава отъ укреплението се открива извънредно честа стрѣлба. Една отъ първитѣ жертви на тоя огънь бѣше Махмудъ Мухтаръ Паша, който въ бѣгството си назадъ биде раненъ и едва успѣ да се отърве отъ плѣнъ. Неговото раняване бѣше единъ отъ потицитѣ за поменатото повратно нападение на турцитѣ. Но проектираното отъ Махмудъ Мухтаръ Паша настѣпление въ по голѣмъ масщабъ не се осъществи, макаръ че на прѣвѣрзочния пунктъ той защищаваше тая мисль прѣдъ Ахмедъ Абукъ паша, натоваренъ врѣменно да командува III армейски корпусъ. Той си прѣдставляваше това настѣпление по слѣдния начинъ: III армейски корпусъ ще остане на позицията, а двѣ дивизии отъ I резервенъ корпусъ ще минатъ прѣзъ редоветѣ на III армейски корпусъ и, поддържани отъ артилерията, която ще се извади на прѣдната линия, ще извършатъ атаката. Махмудъ Мухтаръ мислѣше, че въ случай на неуспѣхъ отбранителната позиция все пакъ си остава заета. Да оставимъ на страна, дали надеждитѣ, които той възлагаше на забѣлѣзаното у българитѣ безредие, бѣха оправдани и дали турскитѣ войски бѣха въ положение да извършатъ сериозна атака. Едно безуспѣшно настѣпление би разколебало и защитницитѣ на турската позиция. Слѣдъ опита при Лозенградъ и Люле Бургасъ безспорната възможность, щото атаката на сравнително слаби сили да свърши съ неуспѣхъ, трѣбваше да възбужда най-сериозни опасения.

Боятъ при Чаталджа — успѣхъ на турцитѣ.

Въпрѣки липсата на контрастжпление отъ страна на турскитѣ войски, двудневниятъ бой при Чаталджа означава за турцитѣ важенъ успѣхъ, а за българитѣ кулминационната точка на цѣлия походъ. Турцитѣ съ право можеха вече да се надѣватъ да прѣдотвратятъ най-лошото — загубата на столицата. Отдѣлни оптимисти между тѣхъ мечтаеха дори за минаване въ настжпление въ широкъ масщабъ — нѣщо, за което, поради голѣмитѣ, сега само за нѣколко дни забулени, недостатъци на турската войска, не можеше и дума да става. Санитарното състояние тѣкмо бѣше почнало да се подобрява, и то, по миѣнieto на единъ кореспондентъ, главно благодарение на постепенното измиране на болнитѣ отъ холера и на изгладнѣлитѣ. Снабдяването и сега бѣше още нередовно и недостатъчно. Можеше да се прѣдполага, че то веднага пакъ ще прѣстане, щомъ армията се отдалечи отъ Цариградъ. Духътъ, подигнатъ слѣдъ успѣха, не можеше да заличи послѣдствията отъ прѣнебрѣжението, съ което се бѣха отнасяли толкова години къмъ подготовката на началници и на войници.

Българската армия слѣдъ 5. ноемврий.

Българитѣ чувствуваха тежестъта на неуспѣха толкова по-силно, че нѣмаше изгледи за скорошна промѣна въ положението. Армията имаше сега най-малко толкова почивка, колкото и слѣдъ боя при Люле Бургасъ. Здравословното състояние на войскитѣ бѣше въ висша степенъ обезпокоително. Между прѣуморенитѣ войници, които бѣха прѣкарвали отъ шестъ седмици насамъ безъ подслонъ, често пжти безъ дърва и слама, въ лошо врѣме и които получаваха недостатъчна храна,

върлуваше холерата, разпространила се у тях много по-бързо, отколкото у турците. Числото на бойците бѣше спаднало до 50%, по други свѣдѣния дори до 30 % отъ първоначалното. Загубитѣ въ офицери бѣха твърдѣ голѣми. Мъркитѣ за попълване щатното число на частитѣ, особено повикването на послѣдния наборъ подѣ знамената, щѣха да дадатъ резултати едва слѣдъ нѣколко врѣме. Бездѣйствието на българското командване на 4. и 5. ноемврий нѣкои отдаватъ и на обстоятелството, че то се е намирало подѣ потресното впечатление на избухването на холерата, която заплашваше да сломи съвършено бойната сила на армията.

Снабдяването остана недостатъчно. Подвозътъ, наистина, бѣ значително облекченъ съ пушането на влакове по линията Лозенградъ — Баба Ески — Чорлу, но при малката дѣеспособностъ на тая линия армията все още бѣше принудена да си служи съ биволскитѣ кола. Етапната служба бѣше недостатъчно организирана, персональтъ непригоденъ за цѣльта и твърдѣ малоброенъ.

До сега успѣхитѣ бѣха накарали да се гледа прѣзъ цръсти на недостатъцитѣ. Но тия сега успѣхи станаха вече рѣдки, и реакцията върху настроението на началниците и на войската по необходимостъ ставаше по-рѣзка. Тя се проявяваше въ всевъзможни триения въ висшето командване и въ отслабване на инициативата. Безпристрастни наблюдатели изнесоха още на 4. ноемврий впечатлението, че българската пѣхота не настѣпва вече тъй стремително, както по-напрѣдъ.

Малки схватки до примирието.

При тия обстоятелства ще се е породило на мѣродавно мѣсто желанието за миръ или поне за примирие. Това обстоятелство и нуждата на войската отъ почивка обясняватъ очаквателното поведение на бълга-

ритѣ слѣдъ боя при Чаталджа. Но, понеже и на турцитѣ липсваше желанието и силата да прѣдприематъ обширни дѣйствия, то прѣзъ врѣмето докато се подпише примирието се водѣха само малки боеве, чието значение не би оправдавало подробното имъ разглеждане.

На 6. ноемврий и двѣтѣ страни продължиха артилерийския бой, само че българската артилерия отговаряше рѣдко. Малки подавания напрѣдъ, които българитѣ, вѣроятно по инициативата на по-малкитѣ началници, прѣдприеха отъ Чанакча и отъ Лазаркьой, бидоха отбити отъ турската артилерия съ голѣми загуби. Освѣнъ това, малко слѣдъ 1 часа сл. пл. въ центъра българската пѣхота се опита да настѣпи къмъ Езетинъ съ неизвѣстно намѣрение. Но българскитѣ пѣхотинци скоро спрѣха настѣплението си и се окопаха на изтокъ отъ селото, като прѣтърпѣха голѣми загуби отъ турската артилерия. Прѣзъ нощъта на 6. срѣщу 7. ноемврий единъ табуръ отъ 25-и пѣхотенъ полкъ и двѣ кюрдски доброволчески роти ги пропѣдиха на ножъ изъ окопитѣ имъ.

Малки боеве се водиха и на крайния дѣсенъ флангъ въ вълнистата пѣсѣчна ивица между р. Странджа и Черното море, дѣто отъ 5. ноемврий насамъ Деркоскиятъ отредъ, въ съставъ три редифски табура подъ началството на подполковникъ фонъ Лосовъ, се мжчеше единичкъ да изпълни настѣпателнитѣ планове на Махмудъ Мухтаръ Паша. Той атакува на изтокъ отъ Орманлъ единъ български отредъ, изчисляванъ на три дружини и шестъ картечници и поддържанъ отъ нѣколко батареи на югъ отъ р. Странджа. Турскиятъ отредъ нѣмаше артилерия, но въ боя взе участие артилерията на броненосца Торгутъ Рейсъ. Обаче свързка между отреда и броненосца не съществуваше, та поддържката на артилерията на послѣдния бѣше доста безефектна. Тя

се ограничи съ видимата отъ парахода една третина отъ позицията. Противъ българската артилерия, чийто фланкиращъ шрапнеленъ огънь правѣше твърдѣ неприятно впечатление на турцитѣ, морските орждия не можаха да добиятъ никакъвъ успѣхъ. Нѣмаше какъ да имъ се извѣсти, че изстрѣлитѣ имъ противъ българскитѣ орждия сж всё недолеги. Често пжти тѣ прѣкратаваха огъня си тъкмо тогава, когато той би билъ най-необходимъ.

На 5. ноемврий отредѣтъ отхвърли българскитѣ прѣдни части на около 600 метра до главната позиция на изтокъ отъ Орманлъ. Призори на 6. ноемврий биде продължена атаката, която нѣма успѣхъ, но все пакъ доведе турцитѣ на най-близко разстояние до противника. Тукъ тѣ водиха съ него безрезультатенъ бой прѣзъ цѣлия день на 6. ноемврий. Понеже нѣмаше изгледъ да спечели боя само съ своитѣ срѣдства и безъ артилерия, а исканитѣ подкрѣпления не му се дадоха, отредѣтъ отстѣпи прѣзъ нощта срѣщу 7. ноемврий на западъ отъ канала Деркосъ, безъ да бжде прѣслѣдванъ. Тукъ той се окопа добръ и охраняваше резервуара на Деркоското езеро, отъ който се взема по-голѣмата частъ отъ водата на Цариградъ. Въ всѣки случай неговитѣ боеве бѣха показали, че и редифски войски могатъ да се употребяватъ за настѣпателни дѣйствия, стига само да бждатъ командувани умѣло и енергично.

Българитѣ напуштатъ Чаталджанската долина. 7. ноемврий.

На югъ отъ Деркоското езеро българитѣ на 7. ноемврий се оттеглиха на западнитѣ склонове на Чаталджанската долина и съ това се отказаха отъ скорошно подновяване на атаката, слѣдъ като една тѣхна нощна атака срѣщу моста на Бююкъ Чекмедже бѣ отбита

отъ турцитѣ съ пѣхотенъ и картеченъ огънь. Една българска частъ, останала въ Езетинъ, биде унищожена прѣзъ нощта срѣщу 9. ноемврий отъ поменатия вече кюрдски табуръ.

Полека — лека къмъ срѣдата на ноемврий настана съвършенъ застой въ военнитѣ дѣйствия. Българитѣ не можеха вече и да мислятъ да атакуватъ Чаталджанската позиция, укрѣпявана отъ день на день все повече и повече, докато Одринъ задържа частъ отъ българскитѣ сили и българската тежка артилерия. Освѣнъ това, и инициативата на командния персоналъ се спѣваше отъ всевъзможни затруднения на подвоза, макаръ че движението напредъ се бѣше прѣкратило.

Турски планове за настѣпление.

Турцитѣ се занимаваха съ всевъзможни неопредѣлени планове, които прѣдвиждаха настѣпление ту отъ Чаталджанската линия, ту отъ Галиполския полуостровъ. Тѣмъ липсваше най-главното реално условие — армия годна за трудни военни дѣйствия. Надеждата, че българитѣ ще оставятъ силната си позиция при Чаталджа и ще се оттеглятъ къмъ Чорлу, се оказа суетна. И тъй, за да настѣпятъ отъ Чаталджанската позиция, турцитѣ трѣбаше да прѣдприематъ сѣщо такава трудна атака, каквато бѣха прѣдприели българитѣ на 4. и 5. ноемврий. Едно настѣпление отъ Булаиръ не бѣше възможно безъ потребнитѣ приготовления и поради малкото пространство. Българитѣ винаги щѣха да успѣятъ да прѣградятъ полуострова откъмъ сѣверъ. Въпрѣки това, турцитѣ мислѣха да прѣдприематъ и двѣтъ настѣпления, макаръ че съ това тѣ очебийно щѣха да раздробятъ силитѣ си.

Командующиятъ Чаталджанската армия билъ ималъ намѣрение и да мине прѣдпазливо въ настѣпление съ

дѣсния си флангъ, и да настѣпи въ сѣщото врѣме отъ Галиполи срѣщу фланга и тила на българитѣ. Съотвѣтно съ това, въ Галиполи биде образувана нова армия, въ чийто съставъ влизаха изпърво VII и VIII армейски корпуси и единъ редифски корпусъ.

Всички тия планове бѣха лишени отъ сигурни основи. Не може да се допусне, че армията, чиито голѣми недостатѣци току що бѣха се проявили, въпрѣки подигнатия слѣдъ Чаталджанската побѣда духъ, по доброту снабдяване и изчезването на холерата, би била годна за настѣпателни дѣйствия прѣзъ зимата.

Въ всѣки случай, къмъ срѣдата на ноемврий, като се изключи изпращането на войски въ Галиполи, не се прѣдприеха никакви значителни военни мѣрки. По-сериозни боеве на Чаталджанската линия не се водиха.

На 12. ноемврий почнаха прѣговоритѣ за примирие, което биде подписано на 20. ноемврий. Договорътъ потвърждаваше, общо взето, заетитѣ отъ воюващитѣ позиции, но съдържаше и необяснимата отъ военно гледище отстъпка за българитѣ да прѣкарватъ отъ 29. ноемврий нататъкъ извѣстно число влакове на день прѣзъ несѣкрушения Одринъ, когато пъкъ снабдяването на обсаденитѣ турски крѣпости съ припаси не бѣ допуснато.

ПЛѢНЯВАНЕТО НА ЯВЕРЪ ПАША. *)

Докато на главния воененъ театъръ царуваше прѣзъ послѣднитѣ дни прѣди примирието почти пълно спокойствие, българитѣ можаха още наврѣме да извършатъ успѣшно една второстепенна операция.

*) Прѣводачътъ обръща вниманието на читателитѣ върху забѣлѣжка **) на стр. 184 и смѣта за свой дългъ да ги прѣдварди отъ прѣбързани заключения.

Яверъ Паша остава въ Родопитѣ.

Въ източната частъ на Родопитѣ бѣше се задържалъ прѣзъ врѣме на операциитѣ въ Тракия турскиятъ отредъ подъ началството на Яверъ Паша. Тоя отредъ застрашаваше отъ Кърджали, както обсадната армия, тъй и самата българска територия. Само два-три прѣхода го дѣлѣха отъ желѣзнопътната линия Пловдивъ-Търново Сейменъ-Одринъ, единствената добра комуникационна линия на обсадната армия.

И дѣйствително, Яверъ Паша бѣше получилъ заповѣдь да прѣкъсне тая линия. По съображения, които не се поддаватъ на изслѣждане, той не само остави необезпокоявано цѣлото движение по тая линия въ периода на съсрѣдоточението, а и самъ остана въ бездѣйствие прѣзъ врѣме на българското настѣпление къмъ Лозенградъ. Къмъ 20. октомврий Яверъ Паша получи заповѣдь да настѣпи прѣзъ Мъстѣнлъж къмъ Одринъ—задача, за чието изпълнение той се считаше недостатъчно силенъ.

Оставяме настрана въпроса, дали българитѣ сж знаели особенитѣ лични или други съображения, които ръководѣха дѣйствиата на Яверъ Паша. Въ всѣки случай, обсадната армия не обърна на него никакво внимание при настѣплението си къмъ Одринъ.

Бой при Кърджали. 8. октомврий.

Както се каза по-рано, 2-а Тракийска дивизия имаше назначение да очисти Родопитѣ. Нейната лѣво-флангова бригада, настѣпвайки прѣзъ Хасково, срѣщна на 8. октомврий двойно по-многочисления отредъ на Яверъ Паша. При Кърджали произлѣзе бой, въ който българитѣ не можаха да добиятъ пълненъ успѣхъ. Увѣрени, че противникътъ имъ ще бездѣйствува, тѣ про-

дължиха спокойно настъплението си по долината на Арда къмъ Одринъ.

Срѣщу Яверъ Паша остана на сѣверъ отъ Арда само една пѣхотна дружина съ една планинска батарея и 50 конника, подъ началството на Майоръ Дрѣнковъ. Къмъ тоя отредъ отсетнѣ се придадоха постепенно още двѣ—три опълченски и допълняющи дружини.

Понеже Яверъ Паша не се рѣшаваше да настъпи, най-сетнѣ слабиятъ български отредъ самъ настъпи. На 1. ноемврий дѣйствующата дружина бѣ изпратена на прѣдъ, за да завърже «разузнавателенъ бой». Поради прѣвъзходството на турцитѣ, тая дружина не можа да свърши нищо и бѣ отблъсната, но все пакъ установи, че Яверъ Паша се намира все още на югъ отъ Кърджали, и че числеността на отреда му не се е измѣнила.

Българската главна квартира заповѣдва, да се очистятъ Родопитѣ.

Боятъ при Кърджали накара българската главна квартира да се заеме по-сериозно съ очистването на мѣстността на западъ и на изтокъ отъ Одринъ.

За тая цѣль тя разполагаше съ излишната около Одринъ и по него врѣме и на Тракийския воененъ театъръ конница и съ македоно-одринското опълчение, разпрѣдѣлено на дружини и бригади. Това опълчение, по липсата на тактическо обучение и на строга дисциплина, не бѣше пригодно за военни дѣйствия въ голѣмъ масшабъ, но опитността, която съставляхитѣ го доброволци бѣха добили въ дългитѣ си четнишки борби съ турцитѣ, знанието на мѣстността и горещата имъ омраза къмъ досегашния имъ угнетител правѣха отъ тѣхъ добри помощни войски за партизанска война, особено въ планината. Тѣ вземаха голѣми прѣходи, които правѣха възможни съгласувани дѣйствия съ конницата. Въо-

ржжението имъ, получавано отъ години насамъ отъ България, се състоеше отчасти отъ Манлихерки, отчасти отъ заловени турски Маузерови пушки, значи бѣше много добро. Освѣнъ това тѣ бѣха снабдени съ ржчни бомби, хвърляни отъ специални лица (по 40 въ рота).

Начело на тия доброволци застана запасниятъ генералъ Геновъ, който бѣше ржководилъ до тогава тайно македонското движение. Скоро слѣдъ боя при Кърджали той съедини двѣ отъ бригадитѣ си съ отряда на Майоръ Дрѣнкова за настжпление срѣщу Яверъ Паша. Въ негово разпореждане се намираха всичко 10 дружини, 1 ескадронъ и 5 батареи.

Съ отряда нъ Генерала Генева щѣше да дѣйствува и конната бригада на Полковникъ Танева, която отъ срѣдата на мѣсець октомврий дѣйствуваше въ долината на Марица на югъ отъ Одринъ противъ разпрѣснати турски войскови части и помашки чети и на 3. ноемврий се намираше при Димотика. Тя получи заповѣдь да настжпи прѣзъ Софлу къмъ Дедеагачъ и да се съедини съ отряда на Генерала Генева. Въ подкрѣпление ѝ бѣ дадена една македоно-одринска бригада отъ четири дружини подъ началството на Подполковникъ Пчеларовъ. Друга една конна бригада (на Полковникъ Саллабашевъ), извадена изъ състава на конната дивизия, се намираше отъ 29. октомврий насамъ на лѣвия брѣгъ на Марица около Хайроболъ, готова за задружни дѣйствия съ войскитѣ на западъ отъ Марица. И къмъ нея бѣ придадена една македоно-одринска дружина. По-късно оная бригада отъ 2-а Тракийка дивизия, която бѣше настжпила къмъ Кавала, биде привлѣчена къмъ Гюмюрджина, части отъ 7-а дивизия бидоха прѣнесени по море отъ Солунъ въ Дедеагачъ. Но тѣ дойдоха въ тоя градъ много късно, чакъ на 13. ноемврий, и не взеха участие въ боя.

Тия разпореждания не визираха изрично окръжаването на Яверъ Паша, но все пакъ тая бѣше крайната имъ цѣль. Дѣйствиата се улесняваха отъ планинския характеръ на мѣстността, който позволяваше движениа на войски само въ долинитѣ, и отъ морето, по което турцитѣ не можеха да избѣгатъ, докато гръцкиятъ флотъ го владѣе.

Яверъ Паша отстъпва къмъ югъ.

Оставяме на страна въпроса, дали Яверъ Паша е схващаль, че обръчътъ се стѣга около него. Но, вмѣсто да разкъса тоя обръчъ, като атакува най-близкия противникъ, за което би ималъ достатъчно сили даже и слѣдъ стигането на отряда на Генерала Генева, той отстъпи по долината на р. Съюдли къмъ югъ още шомъ отредътъ на Генерала Генева тръгна (на 4. ноемврий). Той даде на прѣслѣдващитѣ го български войски бой на 5. и 6. ноемврий при Мъстънлж и на 7. при Каракашъ. Тия боеве не ще сж били незначителни, защото българитѣ все пакъ дадоха нѣколко стотинъ жертви. По-подробни свѣдѣния за тия боеве липсватъ.

На 7. ноемврий Яверъ Паша стигна въ Гюмюрджина и заходи къмъ изтокъ, за да прѣмине Марица при Фере. Той се надѣваше, че по лѣвия ѝ брѣгъ ще може да се спаси къмъ Галиполи. За часть отъ войскитѣ си той си послужи при това движение много благоразумно съ желѣзницата отъ Гюмюрджина за Фере. Останалитѣ напуснаха Гюмюрджина на пѣтъ за Фере и Деде-Агачъ толкова рано, че на 8 ноемврий отредътъ на Генералъ Генева намѣри града опразненъ.

Генералъ Геневъ, чиито войски бѣха изминали за четири дни по лоши планински пѣтища 80 километра и три деня бѣха водили бой, се видѣ заставенъ да остане на другия день при Гюмюрджина (9. ноемврий).

Но 10. ноемврий той продължи настъпването си въ три колони (една на север от железнопътната линия друга покрай нея и трета по посока към Дедеагач и стигна вечерта около Хасанларъ.

Тъй отредът на Яверъ Паша бѣше се спасилъ отъ непосредственото прѣслѣждане, но се натъкна на друга прѣчка — конната бригада на Полковника Танева. Тая бригада бѣше се съединила на 6 ноемврий при Софлу съ македоно-одринската бригада на Подполковника Пчеларова*).

Бригата на Полковникъ Танева настъпва къмъ Деде-Агачъ.

На другия день Полковникъ Таневъ изпрати офицерски разезди прѣзъ Каваджикъ къмъ Деде-агачъ, покрай Марица къмъ Фере и къмъ отряда на Генералъ Генева. На 7 ноемврий въ 6 часа пр. пл. почна настъпването прѣзъ Дервентъ Карабунаръ къмъ Семенли. Единъ ескадронъ и картечниците бѣха въ авангардъ, слѣдъ тѣхъ идѣха главнитѣ сили на бригадата, на опашката бѣха македонскитѣ доброволци**). Въ Чомлекчикъой командирътъ на бригадата получи донесение, че въ Бедекли сж стигнали два влака съ турска пѣхота — сигурно войски, които сж били по-рано по тия мѣста. И село Семенли се оказа заето, но биде опразднено отъ заемащия го башибозукъ, щомъ двѣ дружини настѣпиха

*) Тая бригада броеше само 4 офицери, часть отъ които руси. Ротитѣ ѝ бѣха снабдени съ по 100 ржчни бомби. Цѣлния личенъ съставъ на бригадата възлизаше на 3700 души.

**) Дѣйствиата на бригадата на Полковника Танева сж описани по-подробно, понеже за тѣхъ има по-подробни свѣдѣния и защото тѣ прѣдставляватъ интересъ отъ тактическо гледище. Данитѣ за тѣхъ, както и изобщо за цѣлата операция противъ Яверъ Паша, не можахъ да се установятъ съ положителность.

къмъ него фронтално и други двѣ въ обхватъ. Конната бригада остана прикрита. Турцитѣ скоро отстъпиха къмъ Бедекли.

Бой при Куюнъ Ери на 7 ноемврий.

Къмъ пладне се даде новъ бой около заетото отъ единъ турски табуръ село Куюнъ Ери. Въпрѣки значителнитѣ загуби, които прѣтърпѣха, македонскитѣ доброволци настѣпваха спокойно и обмислено, за да атакуватъ. По-късно други турски войски, пристигнали съ желѣзницата, се разгънаха за бой между селата Куюнъ Ери и Бедекли и извадиха двѣ картечници на позиция при ст. Бедекли. Българскитѣ картечници скоро изкараха турскитѣ изъ строя. Въ 3 ч. 30 м. сл. пл. турцитѣ опраздниха Куюнъ Ери и отстъпиха въ бѣгъ прѣзъ Бедекли. Полковникъ Таневъ пусна три отъ ескадронитѣ си въ атака на бѣгащитѣ, за да имъ попрѣчи да влѣзатъ въ готовитѣ влакове на станцията. Но, стигнали на около 300 метра отъ линията, ескадронитѣ се видѣха принудени да повърнатъ назадъ, тъй като почвата бѣше мочурлива. Влаковетѣ заминаха, но въ това врѣме единъ конно-пионеренъ взводъ бѣше стигналъ до трасето и прѣкъсна релситѣ, та задниятъ влакъ трѣбваше да спре. 800 турци, които бѣха въ влака, трѣбваше да слѣзатъ и да продължатъ пѣша бѣгството си къмъ Фере. Нѣмаше на лице войски, които да прѣсѣкатъ пѣтя на отстъплението имъ. Въпрѣки това, резултатътъ означаваше пѣленъ успѣхъ за българитѣ, които го изкупиха съ кръвта на 188 убити и ранени.

Бой при Буюкъ Вакуфъ на 8 ноемврий.

Настѣплението продължи съ слаби боеве и на 8 ноемврий. Чакъ слѣдъ пладне стана извѣстно, че турцитѣ, нагледъ въ по-голямъ брой, заематъ височинитѣ на съ-

вероизтокъ отъ Бююкъ Вакуфъ. Но Полковникъ Таневъ насочи лѣвата си колона къмъ Фере. Само двѣтъ дружини на дѣсната колона трѣбаше да атакуватъ заеднитѣ височини, а два ескадрона и картечниците да прѣминатъ желѣзнопътната линия между Бююкъ Вакуфъ и Фере. Турцитѣ не оказаха никакво съпротивление, сигурно за да не бждатъ отрѣзани отъ Фере и отъ желѣзнопътната линия за Дедеагачъ. Чакъ когато се доближиха до Фере, българитѣ бидоха посрѣщнати съ силенъ огнь отъ станцията и отъ височинитѣ на западъ отъ нея. Настѣпващитѣ покрай пѣтя дружини на лѣвата колона прѣтърпѣха голѣми загуби отъ огня на турскитѣ картечници. Затова Полковникъ Таневъ привлѣче по-близу дѣсната си колона, заповѣда на картечниците си да излѣзатъ на позиция на сѣверъ отъ моста прѣзъ Каваджикъ, изпрати напредъ коннопионерния взводъ прѣзъ Торбаликьой съ заповѣдь да прѣсѣче линиитѣ за Гюмюрджина и Дедеагачъ и заповѣда на конната бригада да настѣпи въ обходъ на западния флангъ на турската позиция. Слѣдъ силенъ огневъ бой македонскитѣ доброволци успѣха да проникнатъ въ града. Но низамскиятъ турски табуръ и картечницитѣ, които главно бѣха се съпротивлявали, пакъ ъ време се изплѣзнаха, защото конната бригада пусна отъ височинитѣ западно отъ Фере само единъ ескадронъ въ прѣслѣдване, а конно-пионерниятъ взводъ бѣше успѣлъ да прѣвжсне само сѣверната частъ на линията. Загубитѣ на българитѣ възлизаха на 127 души.

Единъ офицеръ отъ срѣдна Европа, присѣтствувалъ на боя, изказва своето очудване отъ слабото съпротивление на турцитѣ и отъ неизползуването на българската конница за прѣслѣдване и отбѣлѣзва, че българскитѣ картечници не сж дали срѣщу турцитѣ на гребенитѣ почти никакви резултати, а дали, напротивъ, добри

результати срѣщу ония, които заемали станцията. Отъ това и отъ други наблюдения той заключава, че на разстояния по-голъми отъ 1000 метра картечниците дѣйствувать задоволително само по ясно изпъкващи цѣли.

Бригадата на Полковника Танева атакува Дедеагачъ. 9 ноемврий.

На 9. ноемврий Полковникъ Таневъ продължи настѣплението си къмъ Дедеагачъ съ пѣхотата по пѣтя, съ конницата прѣзъ с. Кьостьой — Лъжакьой. По пѣтя той узна отъ избѣгали християни, че Гюмюрджина е заета отъ една турска дивизия, а Дедеагачъ отъ два табура съ картечници и 1000 башибозуци. Пѣхотата му слѣдъ слабъ бой прогони 800—1000 турци отъ височината между Мохаджирькой и Кьостьой. Той считаше, че Дедеагачъ не е заетъ. Но авангардната дружина биде обстрѣляна на около 600 метра отъ сѣвернитѣ прѣдградия на града. Слѣдъ това Полковникъ Таневъ разгъна двѣ дружини срѣщу турскитѣ войски на източната и на сѣвероизточната окрайна на града, а на трета една дружина, заедно съ картечниците, заповѣда да настѣпи съ обходень маневръ срѣщу сѣверната окрайна. Четвъртата дружина и конницата останаха въ поддръжка. Първитѣ двѣ дружини атакуваха безъ успѣхъ станцията, въ която турцитѣ бѣха настанили картечниците си. Обходната колона, подъ началството на Подполковникъ Пчеларовъ, биде изненадана съ артилерийски огнь откъмъ Бодима, дѣто, както и въ Дедеагачъ, били стигнали влакове съ войска отъ Гюмюрджина. И наистина, при Бодима имаше два турски табура, една полска и половина планинска батарея. Донесе се, че други турски войски настѣпватъ откъмъ Гюмюрджина.

Тѣй, положението на бригадата бѣше твърдѣ опасно. Турската артилерия фланкираше цѣлото разпо-

ложение на македонскитѣ доброволци. Тя наистина само отслабваше дѣйствието си, като постоянно мѣнѣше цѣлитѣ, но все пакъ въ края на краищата ставаше нетърпима. Ако другитѣ турски части бѣха атакували откъмъ Бодима даже и полуенергично, българското разположение по неволя щѣше да се оттегли и да се притисне къмъ морето. Но такава атака не послѣдва. Полковникъ Таневъ подаде послѣдната си дружина напредъ срѣщу Бодима и продължи борбата. Огневиятъ бой продължи до свечеряване, когато турцитѣ опраздниха станцията. Македонското опълчение навлѣзе въ града съ виковете «ура!» и «на нож!» Турцитѣ оказаха силно съпротивление, особено около пристанището. Поулицитѣ се започна, освѣтляванъ отъ избухващитѣ по цѣлия градъ пожари, единъ нощенъ бой, прѣзъ врѣме на който македонцитѣ си послужиха обилно съ ржчнитѣ си бомби.

Полковникъ Таневъ заповѣдва отстъпление.

Прѣзъ врѣме на тия борби Полковникъ Таневъ пакъ получи донесение — невѣрно —, че на турцитѣ идѣли нови подкрѣпления откъмъ Гюмюрджина, и рѣши да прѣкрати боя и да отстъпи. За тая цѣль той самъ се отправи за града, но не можа да изпълни намѣрението си. Отчастъ заповѣдта не можа да се прѣдаде на всички, отчастъ македонцитѣ не искаха да я изпълнятъ. Най-сетнѣ слѣдъ 10 часа сл. пл. Полковникъ Таневъ заповѣда, да се даде сигналъ «сборъ». Чакъ къмъ полунощъ, когато най-сетнѣ и турцитѣ прѣдприеха слабо настѣпление откъмъ Бодима, масата на македонската бригада отстъпи прѣзъ Мохаджиркѡй къмъ Чамвиранъ. Турцитѣ прѣслѣдваха до Мохаджиркѡй. Македонцитѣ дадоха загуби повече отъ 300 души. Тѣхното число спадна прѣзъ послѣднитѣ дни до 1500 души.

При тия обстоятелства Полковникъ Таневъ рѣши да отстѣпи къмъ идещитѣ му подкрѣпления и на 10. ноемврий стигна въ Пашмакчи и Османчикъ, на 11 вечерята въ Софлу, дѣто къмъ бригадата се присъединиха двѣ дружини отъ 8 а дивизия, пратени въ подкрѣпление. Съ това бригадата на първо врѣме отвори пѣть на отряда на Яверъ Паша.

Командующиятъ II-а армия заповѣдва на конната бригада да настѣпи наново.

Още прѣзъ врѣме на отстѣпленieto Полковникъ Таневъ бѣше получилъ по-точни свѣдѣния за положението при Мъстѣнлж—Гюмюрджина и узна отъ единъ разузнавателенъ ескадронъ, че около 1500 турци настѣпватъ прѣзъ Дервентъ къмъ Фере. Командующиятъ II армия съобщи за заемаването на Гюмюрджина отъ страна на отряда на Генерала Генева и заповѣда, бригадата на Полковникъ Танева да настѣпи повторно къмъ Дедеагачъ. Въ изпълнение на тая заповѣдь, конната бригада на 11 ноемврий настѣпи отново къмъ Бедекли. Македоно-одринци щѣха да се отправятъ за тамъ на другия день, и то часть отъ тѣхъ по желѣзницата. Но, понеже противникътъ приближаваше, Полковникъ Таневъ на 12 ноемврий пакъ отстѣпи въ Софлу съ намѣрение да задържи височинитѣ на югъ отъ Дервентъ—Карабунаръ, додѣ пристигне артилерията, която бѣше поискалъ отъ командующия II армия. Разузнавателниятъ ескадронъ, останалъ въ Бедекли, констатира още на 11 ноемврий присѣтствието на голѣми турски сили при Фере и Урунджикъ. Турскитѣ прѣдни постове бѣха забѣлѣзани отсетнѣ на линията вис. сѣв. Керемекли — Мерхамлж.

Яверъ Паша достига долината на Марица.
11 ноемврий.

Донесенията на българската конница отговаряха на дѣйствителността. Яверъ паша бѣше стигналъ на 11 ноемврий на югъ отъ Бедекли на дѣсния брѣгъ на Марица и бѣше заелъ тамъ позиция съ фронтъ къмъ сѣверъ. Той бѣше отстѣпилъ отъ Гюмюрджина необезпокояванъ отъ противника. Генералъ Генева бѣше настѣпилъ по диритѣ му къмъ Хасанларъ чакъ на 10 ноемврий.

Яверъ Паша не трѣбваше вече да губи ни минута врѣме. За него бѣше още отворенъ мостътъ прѣзъ придошлата Марица на сѣверъ отъ Керемекли. Той още можеше да прѣгази слабия отредъ на Полковника Танева. Въмѣсто това, Яверъ Паша остана на 12 и 13 ноемврий на едно мѣсто, безъ да вземе нѣкакво рѣшение, докато неговата сждба биде рѣшена. Още на 12 ноемврий отредътъ на Генералъ Генева стигна въ тила на турцитѣ при Фере, и съ това на Яверъ Паша се отнемаше всѣка възможностъ да нанесе ударъ на единъ отъ двата български отреда или пъкъ да прѣмине Марица. Кое да е отъ тия дѣйствия щѣше да прѣдизвика военни дѣйствия отъ страна и на двата български отреда.

Бригадата на Полковникъ Таневъ атакува.
14 ноемврий.

Между това Полковникъ Таневъ бѣше получилъ исканата артилерия, двѣ нескорострѣлни батареи, и излѣзе изъ резервираното си държане, макаръ че още не бѣше влѣзълъ въ свръзка съ отреда на Генералъ Генева. Той настѣпи още на 13 ноемврий вечерята съ конницата си до Семенли, дѣто трѣбваше да се спре по-

ради проливния дъждъ. На 14 ноемврий стигна и пѣхотата му, и настѣпленіето продължи всрѣдъ голѣми трудности по разкаляната почва прѣзъ Теке къмъ югъ. Полковникъ Таневъ възнамѣряваше да атакува съ шестъ-тъ си дружини лѣвия флангъ на турцитѣ откъмъ височинитѣ на западъ отъ Мерхамлж, а съ конницата да се яви въ обходъ задъ гърба имъ. Артилерията щѣше да поддържа пѣхотната атака. Съ тоя планъ на дѣйствиѣ той избѣгваше трудната фронтална атака по откритата долина на Марица. Малко врѣме слѣдъ като бѣше отдалъ съотвѣтнитѣ заповѣди, той получи съобщение отъ Генералъ Генева, че неговитѣ (на Генералъ Генева) главни сили ще достигнатъ Балъккѡй. Съображенията за това отдрѣпване въ планината не сж извѣстни. Въ всѣки случай, бригадата на Полковникъ Танева оставаше да се надѣва на собственитѣ си сили. Прѣзъ врѣме на заповѣданитѣ отъ Полковникъ Танева движени-ния, които не можеха да се извършатъ тѣй скоро, турцитѣ заеха линията вис. сѣверно Керемекли — височини сѣверно Мерхамлж. Чакъ на 11 ч. 30 м. пр. пл. българската пѣхота и една батарея се разгѣнаха на гребенитѣ западно отъ Мерхамлж; другата батарея бѣше останала, подъ прикритието на двѣ роты, при Теке. Първата батарея откри огънь по двѣ турски планински батареи на сѣвероизтокъ отъ Мерхамлж. Тя бѣше излѣзла на открита позиция и, понеже турцитѣ я обстрѣлваха успѣшно, се видѣ принудена да се оттегли на закрыта позиция, дѣто въ 1 ч. 30 м. сл. пл. къмъ нея се присѣдини и другата батарея, която бѣше останала въ Теке.

Още прѣди това конната бригада бѣше завързала бой при Саранли и бѣше отблъснала нѣколко турски роты, които настѣпваха къмъ нея отъ южно отъ Мерхамлж.

По пладне българскитѣ дружини достигнаха въ боенъ редъ Мерхамлж. До 3 ч. сл. пл. прѣдната линия, силно обстрѣлвана, успѣ да се приближи на 600 метра до турската позиция.

Турцитѣ се прѣдаватъ.

Въ това врѣмена височината на сѣверъ отъ Бакшибей се забѣлѣза едно бѣло знаме. Малко слѣдъ това се яви единъ турски парламентъоръ, който молѣше за 48 часа примиріе. Полковникъ Таневъ отклони тая молба. Въ 6 ч. сл. пл. при него се яви лично Яверъ паша, но той и тогава настоя за незабавно капитулиране. Слѣдъ нѣколкочасови прѣговори и слѣдъ като му бидоха направени нѣкои незначителни отстъпки отъ личенъ характеръ, Яверъ паша се съгласи да се прѣдаде. Така Полковникъ Таневъ не само бѣше защитилъ отлично интереситѣ на българската армия, но бѣше още осигурилъ честта за тая побѣда за своя отредъ, тѣй като отредѣтъ на Генералъ Генева още не бѣше дошълъ на полесражението, когато се сключваше договорѣтъ за прѣдаването. Прѣговоритѣ за това прѣдаване бѣха принесли на турцитѣ тая полза, че прѣзъ това врѣме два тѣхни табура и една батарея успѣха да се спасятъ прѣзъ моста при Кермекли. Но тѣ паднаха послѣ въ ржцѣтъ на отреда на Полковника Саллабашева.

Прѣдадоха се всичко 18 табура, 185 конника, двѣ батареи и една картечна рота, общо 361 офицери, 13,500 войници, около 1700 коня, осемъ планински орждия и три картечници. Загубитѣ на турцитѣ въ боя прѣди капитулирането възлизали, по тѣхнитѣ думи, на 1500 убити и ранени, когато пѣкъ българитѣ бѣха изгубили само 313 души, — удивителна разлика, която може да се обясни само съ турското настѣпление въ сгжстенъ строй на югъ отъ Мерхамлж. Тая разлика заслужва още

по-голъмо внимание и поради това, че офицерътъ отъ срѣдна Европа, който присъствуваше на боя откъмъ българска страна, изтъква изрично сполучливата стрѣлба на турската артилерия, у която при прѣдаванетоъ той забѣлѣзаль още твърдѣ много снаряди. Дѣйствието на турската стрѣлба обаче страдаше и тукъ отъ честото прѣнасяне на огъня, прѣди да е унищожена цѣльта.

Общо взето, операцията срѣщу Яверъ Паша заслужва похвала не само поради крайния си успѣхъ, а и по замисъла и изпълнението си. Българската главна квартира тури въ движение за тази цѣль всичкитѣ сили, съ които разполагаше. Отредътъ на Генерала Генева извърши подготвителнитѣ дѣйствия осторожно и енергично. Отредътъ на Полковника Танева бѣ командуванъ сжщо тъй осторожно и енергично. Той отклони умѣло сжществуващата още на 13. ноемврий опасностъ да бжде атакуванъ съ прѣвъзходни сили отъ Яверъ Паша, който по тоя начинъ щѣше да си отвори свободенъ пътъ. Ако той при все това атакува на 14. ноемврий, това се дължи на заповѣдта на командующия II армия. Атаката намираще оправдание и въ бездѣйствието на турцитѣ, въ близостта на отряда на Генерала Генева, прѣди чието стигане едва ли можеше да се очаква успѣхъ отъ страна на турцитѣ, и въ наложителната нужда да се отбиятъ турцитѣ отъ моста на Марица при Керемекли. Благодарение на усърдието на разузнавателнитѣ си органи, Полковникъ Таневъ прѣзъ всичкото врѣме на операцията бѣ добръ освѣдоменъ за противника. Дѣйствиата на отряда на Полковникъ Саллабашева не могатъ да бждатъ разгледани, понеже върху тѣхъ липсватъ по-подробни свѣдѣния. Сжщо така не може да се даде прѣцѣнка на бавното движение на отряда на Генерала Генева отъ Гюмюрджина и на отстѣпствието

му въ рѣшителния бой, тъй като не сж извѣстни нито съображенията на началника на отряда, нито обстоятелствата, при които сж се развили дѣйствиата на тоя отредъ.

Трѣба да се признае, че положението на Яверъ Паша слѣдъ пораженията при Лозенградъ, Люле Бургасъ и Куманово бѣше много трудно и още повече се затрудняваше отъ планинския характеръ на мѣстността, проходима само въ долинитѣ, отъ морето и отъ прѣпятствието, което прѣдставляваше р. Марица. Не подлежи на споръ, че Яверъ Паша все пакъ негли би могълъ да си пробие пжтъ, че въ всѣки случай той би могълъ да причини на българитѣ прѣди сдаването си още по-голѣми затруднения и да имъ нанесе още по-голѣми загуби. Но и тукъ спасение можеше да се очаква само отъ настѣпателния начинъ на дѣйствие. Тоя начинъ на дѣйствие му бѣ подсказанъ отъ одного отъ подчиненитѣ му офицери още на 13. ноемврий. Безразлично, дали на Яверъ Паша е липсвала рѣшителността или пжкъ войскитѣ му сж били негодни за атака, въ всѣки случай при очаквателното поведение на турския отредъ неговата гибель ставаше само въпросъ на врѣме.

Българскитѣ части, които бѣха взели участие въ дѣйствиата срѣшу Яверъ Паша, бидоха съединени съ части отъ 2-а и 7-а дивизии, стигнали отъ 13. ноемврий нататкъ отчасти по сухо, отчасти по море въ Дедеагачъ, въ една нова армия, която се събра около Димитика и отпослѣ биде употребена при Булаиръ.

ПРИЧИНИТѢ НА ТУРСКИТѢ ПОРАЖЕНИЯ.

Лоша мирноврѣменна подготовка.

Установенъ фактъ е, че при днешнитѣ условия една дѣеспособна армия не може да се импровизира,

нито да се създаде вжтрѣ въ нѣколко години, ако липсватъ необходимитѣ за това основи. Туй, което въ Турция бѣха пропуснали прѣзъ царуването на Абдулъ Хамида, не би могло да се поправи въ краткото врѣме слѣдъ неговото детрониране, дори и ако отговорнитѣ мѣста бѣха се помжчили да прокаратъ съ всичката си енергия онуй, което трѣбваше да се направи по-рано. Помена се вече, колко малко е било направено, въ прѣки силното желание, и колко незначителна е била дѣятелността на германскитѣ реформатори, на които не бѣха дадени нужднитѣ пълномощия. Реформата бѣше се ограничила въ незначителни вѣншности, безъ да може да измѣни духа на войската. Очевидно, на ржководнитѣ личности сж прѣчели постоянно изникващи вжтрѣшни мжчноти и да подготвятъ армията за рѣшителната борба, която щѣше да се наложи рано или късно. Докато надцѣняваха собствената си мощъ, тѣ подцѣняваха опасно силата на вѣроятния противникъ. Едно ясно политическо и военно схващане би могло да посочи отъ по-рано, че турскиятъ народъ е изгубилъ частъ отъ прѣдишнитѣ си отлични военни качества, откакъ Турция длѣжеше своитѣ европейски владѣния не толкова на своята здравина, колкото на волята на великитѣ сили. На това отгорѣ, даването широки политически права на народа, който не бѣше узрѣлъ за тѣхъ, бѣше докарало понятно безредие и несигурностъ. Старитѣ форми на управление бѣха, въ своята ограниченостъ и едностранчивостъ и прѣди всичко поради тѣсната връзка между държавната идея и религията, много добрѣ нагодени къмъ характера на народа. Тѣхното мѣсто не бѣха успѣли да заематъ нови пригодни форми. Мѣстото на религиозния фанатизмъ, който бѣше за мохамеданитѣ главенъ двигателъ въ по-раншнитѣ войни, не бѣше още заела любовта къмъ отечеството. А християнскитѣ под-

данници явно симпатизираха на неприятеля. По тоя начин турската държава нѣмаше оная мощь, която дава сплотената национална рѣшителностъ. Очевидно, масата на народа не разбираше, за какво ще се води тая война.

Българскиятъ народъ, тъкмо наопаки, бѣше се приготвилъ енергично отъ години за рѣшителната борба съ османството и бѣше готовъ да даде за тая цѣль всички жертви въ имотъ и въ човѣшка кръвь. И затуй, главно турскиятъ народъ бѣ надвитъ отъ българския народъ. Тая е най-дълбоката причина на турскитѣ поражения.

Вѣроятно, енергията на турското правителство и на неговитѣ генерали е била спъвана и отъ даденото отъ великитѣ сили прѣди обявяването на войната увѣрение въ непокѣтнатостта на турскитѣ европейски владѣния. Изглежда, че на турското правителство не е било ясно, какво противникътъ може да не зачете възраженията на силитѣ, и че, слѣдователно, то трѣбаше да се бори за самото съществуване на държавата. Затуй то и не отдаваше на очакванитѣ резултати отъ военнитѣ дѣйствия онова значение, което тѣ добиха въ дѣйствителностъ.

Нецѣлесъобразна мобилизация.

Войската не можеше да навакса, при бързината, съ която се развиха военнитѣ дѣйствия, прѣнебрѣгнато въ мирно врѣме. Наистина, на Турция бѣше се удало въ по-прѣдишнитѣ ѳ походи да образува отъ събрани набързо несплотени маси цѣли армии, които извършиха значителни дѣла, особено при отбраната. Но това се дължеше само на бавния ходъ на военнитѣ дѣйствия. На Турция отдавна вече не бѣха се удавали положителни успѣхи. Настѣпателниятъ духъ, прѣдъ който Европа бѣше треперала нѣкога, сега изглеждаше

изчезналъ. Нѣмаше вече основание да се приема, че турчинътъ е по природа толкова годенъ за войникъ, че му трѣба само съвсѣмъ кратко военно обучение. Наистина, мохамеданскиятъ турчинъ притежава безъ съмнѣние и сега качества, които го правятъ годенъ за воинъ. Той прѣзира смъртта, подчинява се драговошно на началниците си, ловъкъ е и понася удивително лишенията. Но той по природа не е твърдъ здравъ и издържливъ, и му липсва способността да дѣйствува самостоятелно и скоро. Затуй той има нужда отъ особно грижливо военно възпитание, което да го направи по-крѣпкъ и по-рѣшителенъ и да го приучи прѣди всичко на точно схващане на воинскитѣ си длѣжности. Такова нѣщо не бѣ вършено съ голѣмата частъ отъ войската. Особено оставяше твърдъ много да се желае точността и непрѣмѣнното изпълнение на заповѣдитѣ, тая необходима прѣдпоставка на всички военни дѣйствия. Наистина, измежду началниците се срѣщаха мнозина способни и енергични войници, които извършиха дѣла достойни за уважение, въпрѣки не твърдъ годния материалъ, съ който разполагаха. На много други, даже по-висши, началници липсваше рѣшителността и готовността да поематъ отговорности, способността да изкаратъ на добъръ край съ енергия и жертвуване на послѣдната капка кръвъ взетото веднажъ рѣшение. Тѣ смѣтаха прѣждевременно своята акция за пропаднала, безъ да сж извлѣкли отъ хората си всичко, което тѣ могатъ да дадатъ. А военната история показва, колко успѣхътъ влияе на моралното състояние на турскитѣ войски, може би поради религиозни причини: често пжти отстъпващитѣ турски войски сж се разлагали дотолкова, че трудно сж бивали възпирани. Подобни национални особености, очевидно, трѣба да се взематъ въ съображение отъ командването.

и тъй, турската армия страдаше отъ голѣми недостатъци вслѣдствие на мирноврѣмната си подготовка.

Но и начинътъ на нейното мобилизиране допринесе много за тѣхното усиляване. Уволнението, непосредствено прѣди войната, на войниците отбиващитретата година отъ дѣйствителната си военна служба, на многобройни редици, свикани на обучение, безразборното разпрѣдѣление на войниците за попѣлване безъ огледъ на родоветъ оржие и особено попѣлването на частитъ съ необучени хора, само за да се постигне щатното число, — всичко това правѣше отъ армията съвсѣмъ ненадежденъ инструментъ. Никога до сега военната история не е показвала толкова нагледно, че, при инакъ равни условия, успѣхътъ зависи много по-малко отъ числото на хората, отколкото отъ тѣхното военно обучение. Цѣлъ редъ успѣхи на отдѣлни войскови части показватъ, че турската армия сигурно щѣше да се бие много по-добрѣ, ако не бѣше обрѣменена съ толкова много необучени хора. Толкова честитъ паники, които безъ съмнѣние причиниха поражението и които настѣпваха сжщо тѣй и на западния театъръ, се дължатъ сигурно повече на лошото морално влияние на необученитъ войници, отколкото на влиянието на войниците отъ християнско вѣроизповѣдане. Наистина, паника може да настѣпи, поради чувствителността на човѣшкитъ нерви, и въ всѣка добрѣ обучена армия. Но, при грижливо военно възпитание, тя нѣма да има такива фатални послѣдствия, че обзетитъ отъ нея войски да не могатъ да се възпратъ.

Отъ особено значение, при тия условия, бѣше недостатъчниятъ брой на по-долнитъ началници, способни да задържатъ съ своя примѣръ разколебанитъ си подчинени.

Нецѣлесъобразно съсрѣдоточение.

Скърпената по тоя начинъ армия, брояща толкова много разнородни елементи, се съсрѣдоточи толкова на-

прѣдъ, че се сблъска съ неприятеля още съвсѣмъ неготова. Още това безуспѣшно съсрѣдоточение изтъкна явно слабитѣ страни на армията въ рѣшителния моментъ. Видѣхме вече, какъ това съсрѣдоточение постави командующия източната армия прѣдъ дилемата да почне военнитѣ дѣйствия съ отстъпление или да вкара въ бой неговата си армия. Понятно е, че при това положение той пропусна удобния моментъ за отстъпление. Твърдѣ е вѣроятно, че и общата главна квартира не би му позволила да се отдрѣпне задъ горното течение на Еркене. Така, още въ съсрѣдоточението се гнѣздѣше зародишътъ на сетнѣшния неуспѣхъ.

Военнитѣ дѣйствия.

Заповѣдта за настѣпленieto отъ линията Лозенградъ — Бустанли е била дадена явно отъ зелената маса безъ достатъчно познаване на мѣстността и на дѣеспособността на войската. Оставяме на страна въпроса, дали турската армия е била способна даже и за отбранителни дѣйствия или за малко подаване на прѣдъ. Това въ всѣки случай е възможно. Но за настѣпателни дѣйствия въ такъвъ широкъ масштабъ тя, както показа и събитията, бѣше безсѣмнѣно негодна. Не подлежи на споръ, че обстановката на 9. октомврий все пакъ не бѣше неблагоприятна, понеже и противникътъ бѣше направилъ грѣшки; но настѣпилиятъ слѣдъ това крахъ свидѣтелствуваше само, че армията не е била годна за подобни прѣдприятия, дори и ако тѣ протечеха сравнително благоприятно. Затова не може да се упрѣква командующиятъ армията, дѣто е миналъ въ настѣпление противъ волята си. Не може да се одобри само това, дѣто Абдуллахъ-Паша смѣтна прѣждевременно своята кауза за изгубена, колкото неблагоприятно и да сж се прѣдставлявали изгледитѣ за успѣхъ. Той би трѣбало поне да се опита съ всичката си енергия да про-

мѣни орисницата: военната история учи, колко често успѣхътъ е висѣлъ на косъмъ, и че винаги въ такива случаи е падалъ оня, у когото е имало по-малко твърдо желание да побѣди. Въ всѣки случай прѣждеврѣмното отстѣпление причини на турската армия сжщо толкова врѣди, колкото би причинило и пълното ѝ поражение, като при това — най-главното — ѝ отне съзнанието, че се е била доблестно.

Рѣшението на Махмудъ Мухтаръ Паша да не изпълнява на 10. октомврий заповѣдта за отстѣпление може, отъ гледище на командуването, и да не се одобрява, защото той не би могълъ вече да доведе обратъ въ успѣха, щомъ другитѣ корпуси сж отсѣпили. Но единъ частиченъ успѣхъ на дѣсния флангъ би облекчилъ значително отстѣплението на лѣвия. Затова енергията, изразена въ рѣшението за настѣпление, заслужва особена похвала, ако и да не може да се отрече, че корпусътъ би направилъ по-добръ да държи здраво застрашената ось на въртѣнето за движението назадъ. Посетѣнѣшната паника изложи на голѣма опасностъ пѣтя на отстѣплението къмъ Цариградъ. Явно изпъква отъ това заключение, че рѣшителенъ бой съ фронтъ къмъ сѣверъ трѣбваше да се приема само въ такъвъ случай, ако Лозенградъ прѣдставляваше здрава опора, която, въ случай на поражение, да даде възможностъ за отстѣпление къмъ Цариградъ.

Обстоятелството, че слѣдъ първото поражение не се взе твърдо рѣшение, а биде приетъ прѣдиврѣменно боятъ при Карагачдере, поведе неминуемо къмъ второ, още по-тежко, поражение. Изложихме вече, колко по-благоприятни щѣха да бждатъ обстоятелствата за планирания отъ Абдуллахъ паша бой при горното течение на Еркене. Планътъ, съюзната група да се отбранява силната Карагачка позици, а съ сѣверната да се прѣмине въ

настѣпление, за да се отрѣже пѣтьтъ на отстѣплението на неприятеля, свидѣтелствуваше, наистина, за вѣрно схващане слабостта на противника; но за реализиране на тоя планъ турската армия би трѣбало да се състои отъ първокласни части. А понеже въ дѣйствителностъ не бѣше така и, докато Махмудъ Мухтаръ не можа, въпрѣки всичкитѣ си усилия, да спечели рѣшителна побѣда, южната отстѣпи прѣдиврѣменно, тоя планъ прѣдставляваше само твърдѣ рискувано прѣдприятие. Както бѣха се стекли обстоятелствата, сѣверната група, колкото повече напредваше, щѣше още по-сигурно да бѣде обходена откъмъ югъ и отхвърлена къмъ Черното море. Поменахме вече, колко скѣпо се плати, дѣто вишето командуване не бѣше се погрижило за единството въ дѣйствиата на отбраняващия се лѣвъ и настѣпващия дѣсенъ флангъ, и колко благоприятни моменти останаха неизползувани.

Слѣдъ отстѣплението задъ Чаталджанската позиция не можеше вече да се очаква побѣдоносенъ изходъ на похода, но турцитѣ все пакъ имаха това щастие, че природата имъ прѣдставяше една силна отбранителна позиция тъкмо тамъ, дѣто тѣ имаха нужда отъ нея. Като се вземе въ внимание, че къмъ другитѣ нещастия бѣше се прибавила и холерата, трѣба да се отдаде на деморализираната армия заслужената похвала, че се съвзе скоро задъ Чаталджанската позиция и слѣдъ идването на поддрѣжки можа да отбие българската атака.

Лошо попѣлване на хранителнитѣ и на бойнитѣ припаси.

Освѣнъ грѣшкитѣ въ обучението, комплектуването и употреблението на войскитѣ, важна причина за неуспѣха е и небрѣжното отнасяне къмъ въпроса за снаб-

дяването на войската. Не може да се иска отъ една
войска да устои въ нѣколкодневни боеве, щомъ тя се
оставя безъ потрѣбнитѣ хранителни и бойни припаси.
Много далечъ би ни завело, ако се впуснѣхме върху
последницитѣ отъ това безумно прѣнебрѣжение. Но това
не е нужно: самитѣ събития показаха неговото демо-
рализиращо влияние. Видѣхме, какъ рѣдѣха веригитѣ,
които често бѣха се били прѣзъ дня безукорно. По-
нятно е, че необученитѣ и немохамеданскитѣ войници,
изложени на постоянни лишения и смѣтащи, че безъ до-
статочно бойни припаси не ще могатъ да устоятъ на
неприятеля, отстъпваха, като заразяваха съ примѣра си
и останалитѣ. Но устояването на една голѣма частъ отъ
тѣхъ на лишенията заслужва много голѣма похвала и
обяснява значителнитѣ загуби, които понесоха бълга-
ритѣ при атакитѣ срѣщу често пжти тѣй слабитѣ оста-
тъци отъ турскитѣ вериги. Извънредно неблагоприятно
дѣйствуваше и почти съвършената липса на грижи за
раненитѣ. Къмъ това се прибавяше и обстоятелството,
дѣто хората сигурно разбираха, че лишенията не сж
неизбѣжни, а сж само слѣдствие на недостатъчната
грижа, тѣй че тѣхното довѣрие въ началството имъ се
разколеба. Трѣба наистина да признаемъ, че, при ло-
шото състояние или липсата на пжтища, бѣше много
трудно да се подвоятъ на армията потрѣбнитѣ при-
паси; но все пакъ тая задача не бѣше неразрѣшима,
още повече че турцитѣ имаха на разположение, освѣнъ
мѣстнитѣ срѣдства на собствената си земя, още и же-
лѣзницата. Покрай тая желѣзница имаше натрупани
значителни количества хранителни и бойни припаси,
които обаче не можаха да се подвоятъ на армията по-
ради липса на обози. Частитѣ получаваха само това,
което можеха да си докаратъ съ собственитѣ си срѣд-
ства. Но и това често пжти не можеше да се извърши,

понеже частитѣ не можеха да узнаятъ, дѣ има припаси. На това отгорѣ частитѣ не бѣха научени да си помагатъ сами на себеси и да водятъ съ себе си добитѣкъ за клане. Тѣкмо поради лошото състояние и липсата на пжтища турцитѣ не трѣбаше да се осланятъ изключително на подвозъ изотзадъ и на разходнитѣ си магазини, а трѣбаше да ограничатъ колкото е възможно подвоза, като покриватъ нуждитѣ си съ мѣстни сръдства. Каквото не можеше да се намѣри на самото мѣсто, би трѣбало да се подвозва съ достатъчно число лесно-подвижни обози.

Продоволствието не бѣше уредено не само за прѣднитѣ линии, но дори и въ етапитѣ, по които пристигнаха подкрѣпленията. Повечето части идваха на бойното поле съвършено изтощени отъ лишенията, понесени въ врѣме на пжтуването съ желѣзницата или по пжтищата къмъ полесражението. Отъ това страдаше не само тѣхната физическа дѣеспособностъ, но и моралната имъ стойностъ. Нищо не характеризира съвършената неспособностъ на интендантството тѣй дорѣ, както това спиране на продоволствуването даже и въ тила въ непосредствена близостъ до надеждни прѣвозни сръдства.

Въоржжението.

Накрай трѣбва да видимъ, дали въоржжението на турцитѣ е стояло толкова по-назадъ отъ това на българитѣ, та да може да се търси и въ него една отъ причинитѣ на неуспѣха. Въоржжението на пѣхотата, както никой не оспорва, бѣше горѣ долу отъ еднаква стойностъ. Дори турскиятъ островърхъ куршумъ надминава въ балистично отношение за сръдни и близки разстояния българския куршумъ. Но тая разлика не се прояви на бойното поле.

Напротивъ, често пжти е изказвано мнѣние, че турското полско орджие оставало задъ българското и че, слѣдователно, българскитѣ побѣди се дължели на по-доброто дѣйствие на българската артилерия. Но описанията на истинския ходъ на събитията показаха невѣрността на това твърдение. Не можемъ да се впускаме тукъ да сравняваме конструктивнитѣ подробности на двѣтъ орджия. Въ всѣки случай положителенъ фактъ е, че въ балистично отношение турското орджие, при еднаква начална скоростъ и приблизително еднаква тежина на снаряда, не пада никакъ по-долу отъ българското. И скорострѣлността на по-старото турско орджие (модель 1904) е равна, а на новото (модель 1910) дори безспорно по-голѣма отъ тая на българското.

Мѣрнитѣ прибори на по-старото турско орджие и на българското (мѣренъ кржгъ съ гледачъ) сж приблизително еднакви. И двѣтъ иматъ зависима мѣрна линия и не отстраняватъ наклона на бойната ось. Напротивъ, новото турско орджие има независима мѣрна линия съ панорамиченъ телескопъ и стои поради това по-горѣ отъ орджията съ зависима мѣрна линия.

Понеже и тежината на откаченото и на закаченото орджие е еднаква у двата противника, не може да се твърди съ основание, че турското орджие не е стояло наравно съ българското въ техническо отношение. Ако България възприе на врѣмето Шнайдеровото орджие, това се дължеше не толкова на сравнителни изпитания, колкото на финансови смѣтки.

Самитѣ българи се изказаха съ най-голѣма похвала за взетитѣ турски орджия и дори — най-доброто свидѣтелство за тѣхнитѣ добри качества — въоръжиха съ тѣхъ, слѣдъ старателни изпитания, новитѣ си дивизии и часть отъ резервнитѣ си части. Безъ съмнѣние, турската артилерия не поддържа въ боя при Люле Бур-

гасъ—Бунаръ Хисаръ своята пѣхота тъй, както направи българската артилерия. Причината на това трѣбва да се търси въ свършено недостатъчното число на бойнитѣ припаси, когато пѣкъ българитѣ, особено на лѣвия си флангъ, имаха на разположение голѣмитѣ количества турски снаряди—военна плячка отъ Лозенградъ—, които прилѣгаха и на тѣхнитѣ орждия, та нѣмаха нужда да пестятъ припаситѣ.

Твърдѣ понятно би било, ако турцитѣ, въ първото зашеметяване отъ неочакванитѣ поражения и въ желанието си да намѣрятъ козелъ отпущенія, бѣха потърсили причината въ въоръжението. Но заслужва да се отбѣлѣжи, че такова нѣщо не се случи и че здравиятъ разсѣдъкъ на мѣродавнитѣ личности не се заблуди въ своето сѣждение. Цѣлата турска армия е съ убѣждението, че въоръжението ѝ е задоволило всички оправдани изисквания. Ако артилерията тукъ-тамъ не се е показала на мѣстото си, особено въ началото на войната, причината е лошото обучение въ стрѣлбата и недостатъчната подготовка на прислугата. Съврѣменното скорострѣлно оржие прѣдполага и съотвѣтна подготовка на прислугата. Впрочемъ, изложението на събитията показва вече, че турската артилерия е извършила много пѣти отлични дѣла и че често само тя е вдѣхвала мъжество на разколебаната пѣхота. Прѣкъсването на нейната стрѣлба поради липса на бойни припаси често пѣти е оказвало рѣшаващо влияние. Но прѣзъ врѣме на войната нейната подготовка въ стрѣлбата се усили, тъй че отбиването на българскитѣ атаки срѣщу Чаталджанската позиция е главно заслуга на артилерията.

БЪЛГАРСКОТО КОМАНДУВАНЕ.

Въ прѣдговора къмъ издадената отъ българския Щабъ на Армията „Наръчна книжка за офицера въ по-

лето“ е туренъ безспорно правиятъ принципъ: „да дѣйствуваме съ прѣвзходни сили въ рѣшителното мѣсто и въ рѣшителната минута“.

Българското командуване схвана, наистина, въ началото на военнитѣ дѣйствия правилно, дѣ да нанесе рѣшителния ударъ въ борбата съ източната турска армия, но не успѣ да приложи послѣдователно тоя принципъ. Изложихме вече, какъ по политически съображения се отдѣлиха отъ армията двѣ дивизии за второстепенни цѣли, а други три дивизии не можаха да участвуватъ въ рѣшителния бой поради влиянието на Одринската крѣпостъ. По тоя начинъ на рѣшителния пунктъ се употрѣбиха само петъ дивизии, а и отъ тѣхъ двѣтъ не можаха да влѣзатъ въ боя още отъ началото. Вслѣдствие на това българитѣ прѣтърпѣха при първата си срѣща съ неприятеля частични неуспѣхи, които биха се избѣгнали, ако бѣха употрѣбени всички сили на рѣшителния пунктъ.

Срѣщата на 9 октомврий бѣше може би изненадала българското командуване, но прѣвзрзаното минаване на неприятеля въ настѣпление даваше въ сѣщото врѣме възможность да се свърши веднага войната, като съ силния лѣвъ флангъ се прѣвпрѣчи пѣтътъ за отстѣпленieto му къмъ Цариградъ. Това не сполучи, защото 6-а дивизия бѣше задържана или изостанала назадъ и не можа да обходи неприятеля при Лозенградъ дори и на 10 октомврий. Българитѣ не използубаха и въ слѣднитѣ дни благоприятното обстоятелство, че ядрото на турската армия бѣше отстѣпило къмъ югъ, и затова трѣбваше да дадатъ по-късно нови много по голѣми жертви. При тоя и при слѣдващитѣ боеве отдалечението на общата главна квартира отъ войскитѣ се оказа, поради лошото състояние на пѣтищата и трудното доставяне на донесенията, твърдѣ

връдно. Така тя изгуби контакта съ армиите и не можа да схване своевременно голѣмото значение на постигнатите на 9 и на 10 октомврий успѣхи. А тъкмо вишето командуване трѣбва, слѣдъ една побѣда, да даде импулсъ за енергично и безспирно прѣслѣждане, защото у всички началници и части, които сж взели участие въ боя, отслабва енергията и силата на волята, когато сж спечелили побѣдата и напрежението на нервите се е отпуснало. Тѣмъ тогава вишето командуване трѣбва да вдѣхне, като Блюхера и Гнайзенау, своята енергия и да вложи послѣдното дихание на хората и конете за довършване на побѣдата.

Вината за нецѣлесъобразното настѣпление за боя при Люле Бургасъ се пада не на вишето командуване, а на лошото разузнаване на кавалерийската дивизия и на третата армия. Но общата глава квартира трѣбваше да се рѣши още отъ по-рано да привлече колкото може по-скоро всичките свободни сили, съ които разполагаше около Одринъ. 8-а дивизия бѣше закована прѣдъ западния, 9-а дивизия прѣдъ сѣверния фронтъ на кръпостта. А и 3-а дивизия трѣбваше да се употреби на първо време като флангардъ срѣщу Одринъ. Всичко това имаше за слѣдствие, че българите влѣзоха въ рѣшителенъ бой пакъ само съ петъ дивизии. Голѣмитѣ интервали между дивизиите не бѣха толкова нарочно установени, колкото слѣдствие на непрѣдвидѣното развитие на събитията. Въ всѣки случай, българските дивизии атакуваха на твърдѣ разстегнатъ фронтъ. И тая атака на прѣдварително укрѣпената позиция се разпадна, поне въ обсъга на третата армия, въ боеве на отдѣлни дивизии безъ свръзка. Дѣйствиата на командующия армията страдатъ отъ нѣкои недостатѣци. Инакъ не би станало тъй, че 5-а дивизия въ настѣплението си къмъ Чонгора да изложи дѣсния си флангъ и даже тила

си на неприятелско нападение откъмъ югъ. Само че турцитѣ не съумѣха да използватъ тоя щастливъ случай. Сжщо тъй слѣдъ отстѣпленieto на южната група на 17. октомврий трѣбваше да се взематъ най-енергични мѣрки, за да се изпратятъ къмъ сѣверъ противъ лѣвия флангъ на турската сѣверна група колкото може по-голѣми сили. Дългото съпротивление на турския XVII. корпусъ при Чонгора показва, че българитѣ тукъ не сж дѣйствували съ потрѣбната енергия. Успѣхътъ на боя се дължи главно на упоритото съпротивление на 5-а Дунавска дивизия.

Изложиха се вече причинитѣ, които накараха българитѣ да не прѣслѣдватъ слѣдъ боя при Люле Бургасъ. Човѣкъ не може, ако не познава точно състоянието на българската армия и на нейнитѣ запаси отъ съестни и бойни припаси, да се произнесе, дали е било възможно да се прѣслѣдва неприятелътъ, макаръ и съ слаби части. Прѣслѣждане съ всичкѣ тѣ сили не би било дори потрѣбно. Въ всѣки случай ходътъ на събитията показва, че малко полза принася постигнатиятъ на бойното поле успѣхъ, щомъ на побѣдителя не се удаде да довърши побѣдата съ прѣслѣждане до сетни сили. Рѣшението да не се прѣслѣдва образува, както се оказа по-късно, рѣшителния обратъ на похода. То стана причина за нови борби съ твърдѣ тежки загуби, дори и за единъ неуспѣхъ. Тоя неуспѣхъ трѣба наистина да се отдаде на нерѣшителността на командующия армията, който не си даваше точна смѣтка за това, четрѣба да се атакува само тогава, когато началникътъ е рѣшенъ да пожертвува и послѣдния човѣкъ за постигане на успѣха. Вѣроятното намѣрение да се атакува по цѣлия фронтъ на Чаталджанската позиция, за да се напипа изпърво слабото мѣсто на неприятеля, можеше да доведе до успѣхъ самоако сж били взети всички мѣрки, това слабо мѣсто да се използва веднага, като се вкаратъ резервитѣ въ дѣйствиe.

Въ началото на примирието положението съвсѣмъ не бѣше благоприятно за българитѣ. За едноврѣменна атака на Чаталджанската позиция и на Одринската крѣпостъ недостигаха сили и сръдства. Затова едва ли оставаше друго, освѣнъ да се прѣвземе Одринъ и съ това да се освободи желѣзницата. Прочее, прѣдстоеше дълга борба. А освѣнъ това и холерата вземаше все по-голѣми и по-голѣми размѣри, а и неуспѣхътъ на 4 и 5 ноемврий бѣше безъ съмнѣние упражнилъ врѣдно влияние върху духа на войскитѣ. Особено опасно бѣше лошото състояние на комуникациитѣ, което караше да си задаватъ въпроса, дали армията ще може да се продоволствува прѣзъ врѣме на примирието. Затуй за българитѣ бѣ голѣмо щастие, дѣто турцитѣ се съгласиха да допускатъ минаването на продоволствени влакове прѣзъ Одринъ.

Току-що изказанитѣ мисли не трѣба да намаляватъ заслугитѣ на българското командуване. Грѣшкитѣ сж неизбѣжни въ всѣка война поради постоянното невѣдѣние за разпорежданията на противника. Тѣхното констатиране не гони цѣльта да отнеме лавритѣ на побѣдителя, а служи само за извличане поуки за бждащето. Продоволствуването на армията.

Отъ особено голѣми недостатѣци страдаше българското продоволствуване, защото не бѣха подготвили мобилизирането на достатѣчно число подвижни огнестрѣлни паркове и обози. Всичко това трѣбаше да се импровизира и скоро прѣстана да дѣйствува, макаръ че армията, поради липсата или лошото състояние на пжтищата, напрѣдваше бавно. Но българската войска съумѣ да използва по-добрѣ отъ турската мѣстнитѣ сръдства и затова, като изключимъ днитѣ на боеветѣ и врѣмето прѣкарано на Чаталджа, едва ли е страдала отъ сжщинска липса на съестни припаси. Отъ по-голѣмо значение бѣше слабиятъ подвозъ на бойни припаси,

който стана една отъ причинитѣ, за да се замедли движението напредъ и да се даде на противника време за опомняне. Наистина, задачата на българскитѣ снабдителни служби бѣше извънредно трудна : понеже имаше на разположение само отдѣлни части отъ желѣзницитѣ, а нѣмаше ни единъ добъръ пѣтъ, българското интенданство би срѣщнало, даже и при най-добра подготовка отъ мирно време, твърдѣ голѣми мъжнотии, за да задоволи поне до извѣстна степенъ нуждитѣ на армията. Всичкитѣ му съвременни срѣдства за прѣвозъ, особено автомобилитѣ, бѣха безъ стойностъ, и бавната волска кола оставаше едничкото срѣдство, на което можеше да се разчита. Но нейната товарна способностъ бѣше въ тия мѣста твърдѣ малка, и затова лесно се разбира, че всичкитѣ волски запряжки, които българитѣ можаха да намѣрятъ, не бѣха достатъчни. Тия трудности трѣбаше да се прѣдвидятъ още отъ мирно време, и затуй човѣкъ толкова повече се очудва, дѣто българското военно началство, което бѣше подготвило въ всички други отношения войната тъй отлично, е оказало толкова малко внимание на тая страна. Съ това то си затрудни въ голѣма степенъ изпълнението на операциитѣ.

Санитарното дѣло.

Твърдѣ лоши послѣдици имѧ и недостатъчната организация на санитарната служба и малкиятъ брой на санитарнитѣ учрѣждения въ войската. Въ началото на войната на българитѣ били липсвали двѣ трети отъ лѣкарския персоналъ. Запаситѣ отъ прѣвѣрзочни срѣдства бѣха толкова недостатъчни, че липсата имъ се почувствува още слѣдъ първитѣ боеве. Сжщо тъй и лазаретитѣ бѣха често пѣти слабо снабдени. Като послѣдици отъ тия недостатъчни грижи се яви голѣмата смъртностъ на раненитѣ и на болнитѣ, която увеличаваше езполезно броя на и безъ това неизбѣжнитѣ жертви.

ВОДЕНЕ БОЯ И ДѢЙСТВИЕ НА ОТДѢЛНИТѢ РОДОВЕ ВОЙСКИ.

А. Пѣхота.

Въ областъта на тактиката войната не донесе нищо ново съ принципиално значение, но все пакъ даде нѣкои цѣнни поуки за воденето на пѣхотния и на артилерийския бой и особено за единството въ дѣйствието на разнитѢ родове оржжие. Отначало, възъ основа на невѣрни описания, бѣше се разпространило мнѣнието, че българската войска дължела голѣмитѢ си успѣхи на смѣлитѢ си атаки на ножъ и на нощнитѢ си дѣйствия. И едното, и другото не е вѣрно. Всѣки, който познава дѣйствието на днешното оржжие, не можеше да не види, че не е възможно движение напредъ, безъ да се обръща внимание на неприятелския огънь, дори и срѣщу слабъ неприятель. Събитията потвърдиха напълно това начало. Въ нѣколкото случая, въ които българската пѣхота се е хвърляла срѣщу неприятеля денѢ безъ огнева подготовка, тя е бивала винаги отблъсвана съ тежки загуби. Въ другитѢ случаи може да се констатира, че, напротивъ, българскитѢ пѣхотни атаки обикновено сж извършвани извънредно прѣдпазливо и спокойно. За нѣкакво си „бѣсно атакуване“ не се срѣщатъ нийдѢ примѣри. Напротивъ, българитѢ се стараеха да постигнатъ успѣхъ съ колкото може по-малки загуби.

БългаритѢ не се придържаха нийдѢ о шаблонни способности на атакуване. ТѢ се приспособяваха къмъ обстановката и използуваха много умѣло всички възможни начини за движение напредъ. На открита мѣстность, именно при атаката на Карагачката и на Чаталджанската позиции, тѢ настѣпваха въ съвършено хлабави групички, които, използувайки умѣло особеноститѢ на терена, се приближаваха до сферата на дѣйствителния

неприятелски огънь и обикновено откриваха стрѣлба чакъ слѣдъ като биваха достатъчно подкрѣпени отзадъ. Всички слѣдващи слѣдъ тѣхъ поддръжки се движеха напрѣдъ въ сферата на артилерийския огънь и на мѣстностъ открита за погледитѣ на неприятеля само въ самостоятелни групички. Наблюдателятъ оставаше често съ впечатлението, че тия групички сж много тънки и неиздържливи. Но при откриването на стрѣлбата изпъкваше невѣрността на това заключение.

Нигдѣ при настѣплението не се забѣлѣзваха стройни вериги. Това затрудняваше обстрѣлването на атакуващия, понеже правѣше почти невъзможно да се схваща и означава цѣлѣта еднакво. Истински стрѣлковы вериги имаше само на позициитѣ за стрѣлба. Отъ тия позиции се образуваше при движението напрѣдъ групичката сама по себе си поради обстоятелството, че въ сферата на неприятелския огънь не бѣше възможно да се изваждатъ напрѣдъ едноврѣменно по-голѣмички части отъ стрѣлковата верига, тъй като съ необходимитѣ за това приготовления биха привлѣкли вниманието на противника и лесно биха пропуснали благоприятния моментъ. Но и самата стрѣляща верига вземаше форма на истинска верига само толкова, колкото да може да води срѣлбата. Тя гледаше да се прилѣпи колкото може по-добрѣ о терена, да затрудни съ неправилността си наблюденията на противника и да намали дѣйствителността на неговия огънь.

Истински пѣхотенъ бой съ чести обрати въ успѣха срѣщаме собствено само при Бунаръ Хисаръ. Тоя бой обаче, поради умората и на двѣтѣ страни и постоянната липса на бойни припаси у турцитѣ, остана удивително дълго врѣме нерѣшенъ. Прѣзъ цѣлия бой турцитѣ успѣваха да отблѣснатъ упорития противникъ само на малко разстояние, тъй като прѣзъ нощъта той все успѣ-

ваше да се съвземе. Често веригитѣ стоеха прѣзъ тоя бой на близки разстояния една срѣщу друга, безъ успѣхъ да бже на едната или на другата страна. И при Деркоския отредѣ турскитѣ стрѣлци, слѣдъ като тѣхното настѣпление се бѣ спрѣло още на 6-и ноемврий сутринята, се задържаха цѣль день на най-близки разстояния срѣщу числено равенъ противникъ. Нито единъ отъ противниците не се осмѣляваше да рѣши съ ножа участъта на боя. Повтарятъ се, значи, опититѣ отъ руско-японската война, че пѣхотниятъ бой може да не се рѣши веднага, дори и слѣдъ приближаване на най-близки разстояния.

Често пжти се е случвало, че нѣкоя часть слѣдъ безуспѣшна атака не е отстъпвала, а се е задържала въ непострѣдствена близость до неприятеля, използвайки сжществуващи закрития или изкопавайки съвсѣмъ нови, за да подземе атаката при по-благоприятенъ случай.

Слабото обучение на турската пѣхота врѣдѣше на дѣйствителността на оржжието. Въпрѣки това, тя отбиваше българскитѣ атаки винаги, когато искаше сериозно да ги отбие. Това доказва голѣмата сила на фронталната пѣхотна отбрана.

Рѣдко сж произвеждани атаки на ножъ; такива се прѣдприемаха обикновено призори или нощѣ. Българитѣ атакуваха на ножъ нощѣ най-често съ малки отдѣления, и то сигурно само по инициативата на по-долнитѣ началници, слѣдъ като прѣзъ деня бѣха се приближили до неприятелскитѣ позиции. Тѣ биха имали вѣроятно по-полѣмъ успѣхъ, ако бѣха произвеждали такива атаки съ по-голѣми части и по-голѣмо единство въ дѣйствиата. По изявленията на участници въ войната, турскитѣ войници като че се страхували нощѣ отъ атакитѣ на ножъ на българитѣ, физически по-силни отъ тѣхъ. Но твърдѣ е вѣроятно, че тия наблюдения засѣгатъ само

единични случаи, отъ които не може да се извади общо заключение; защото и турцитѣ прибѣгваха често пжти до ножа, когато трѣбваше да се изгонятъ съ нощна атака подали се напрѣдъ изолирани бѣлгарски части. Въ всѣки случай тия наблюдения каратъ човѣка да се запита, дали по-силната физически нация не ще направи добръ да прибѣгва къмъ нощната атака на ножъ, когато трѣба да се спечели успѣхътъ срѣщу разстроень отъ дневния огневъ бой противникъ.

Дългиятъ и тѣсенъ ножъ на турската пушка не отговаряше винаги на желанията на войската. Поради дължината си той често се прѣгъвалъ въ сваткитѣ на обрасла съ храсталакъ мѣстность и въ лозята, както и прѣчелъ въ тия мѣста за вдигането на пушката за стрѣлба въ упоръ. Въ нѣкои случаи, прѣзъ дълготрайнитѣ боеве, ножътъ е падалъ на най-близко разстояние до противника поради слабата си задръжка. Затуй нѣкои участници въ войната намиратъ за по-цѣлесъобразень кжсия триржбъ щикъ, носень постоянно на пушката. Кжсиятъ широкъ бѣлгарски ножъ изглежда да се е по-казалъ добъръ.

Обръща вниманието ни употребата на развѣти знамена въ най-прѣднитѣ стрѣлковы вериги отъ страна на бѣлгаритѣ. Естествено, турскиятъ огънь се насочваше по тѣхъ, и знаменосцитѣ често падаха убити. Въ всѣки случай изглежда, че моралното влияние на тая мѣрка е било доста голѣмо. Затова се прѣпоръчва да се развѣватъ знамената напрѣдъ поне при самата атака, както изобщо и да се използва всѣко сръдство за повдигане моралната сила въ рѣшителната минута — защото тогава побѣждава по-силната воля.

Особено бие въ очи голѣмата дълбочина на снопа на пѣхотнитѣ куршуми. Вслѣдствие на това цѣлата зона на повече отъ 2000 крачки задъ стрѣлковата верига бѣше почти еднакво опасна. Дори и укрититѣ отъ погледитѣ

на противника поддръжки търпѣха по тая причина значителни загуби. Затова и подвеждането на поддръжките ставаше, на открита мѣстност, не въ сгъстенъ, а въ разсипанъ строй. Въ тоя случай българитѣ нѣмаше защо да се страхуватъ, че хората ще се разпокъсатъ, — съ малки изключения, всички войници имаха желанието да се хвърлятъ върху врага.

Очевидци обясняватъ честитѣ наранявания на турскитѣ войници въ лѣвата ржка съ обстоятелството, че голѣмо число стрѣлци не издигали или издигали недостатъчно главата си надъ окопа прѣзъ врѣме на стрѣлбата, а издигали само пушкитѣ и стрѣляли безъ примѣрване.

Заслужава внимание широкото ползуване на българитѣ отъ землени закрития прѣзъ врѣме на атаката. На всѣка позиция за стрѣлба веднага се изкопаваха окопи. Въ краенъ случай, стрѣлцитѣ изкопаваха лежищкомъ стрѣлкови трапчета, въ които се прикриваха, а изхвърлената прѣстъ имъ служеше за прикриване на главата и за опора на пушката. Прѣминатитѣ отъ българската пѣхота прѣзъ врѣме на атаката мѣста сж осѣяни съ цѣли редици стрѣлкови трапчета съ малки разстояния между редицитѣ. При по-дълго застояване на едно мѣсто изникваха постепенно и прѣзъ врѣме на самия бой сж-щински пѣхотни окопи. По принципъ, веднага слѣдъ заемаването на неприятелската позиция българитѣ се окопаваха, безъ да настѣпватъ на първо врѣме по нататѣкъ. И когато трѣбваше първомъ да се закрѣпятъ нѣкъдѣ, тѣ се задоволяваха съ съвсѣмъ малкъ обстрѣлъ.

Тоя начинъ на дѣйствие имаше това прѣдимство, че прѣдпазваше отлично отъ обрати въ успѣха. Трудно бѣше да се изгони българската пѣхота отъ позиция, която тя вече е заела. Дори и когато атаката ѝ не успѣваше, тя се окопаваше и се задържахше упорито на

достигнатото мѣсто. Натрупаното набърже землено закритие за главата не прѣдставляваше винаги изгода, понеже понѣкога прѣсно натрупаната прѣстъ всрѣдъ храсталацитъ само указваше на турцитѣ мѣстото на стрѣлеца и улесняваше турската стрѣлба. Отъ друга страна тѣ обикновено не прикриваха краката противъ шрапнелнитѣ куршуми, та числото на раненитѣ въ краката бѣше доста голѣмо. Въ всѣки случай тия, макаръ и недостатъчни, закрития имаха това морално влияние, че закрѣпяха стрѣлеца на достигнатото веднажъ мѣсто. При голѣмата оскъждностъ на естествени закрития, принципиалното окопаване на българитѣ трѣбва да се оправдае. Но все пакъ лопатата е бивала употребявана прѣкалено често. Съ окопаването си на завзетитѣ турски позиции българитѣ, наистина, се гарантираха противъ обрати, но пъкъ и се отказваха сами отъ прѣслѣждане на противника. Трѣбва изобщо да се избѣгва прѣкалената употреба на лопатата, ако и да не подлежи на споръ, че на открита мѣстностъ употребениятъ отъ българитѣ начинъ на настѣпление — бавно приближаване къмъ неприятеля съ широко приложение на лопатата — може да бѣде цѣлесъобразенъ. Всѣка добра пѣхота трѣбва прочее да се научи да си служи съ лопатата умѣло и въ потрѣбната мѣрка, за да не изплаща на война неумѣнието си съ скжпи жертви и за да не би, отъ друга страна, да пострада настѣпателниятъ духъ отъ употреблението на сжщата тая лопата.

Недостатъчното умѣние на турската пѣхота да си служи съ шанцовия инструментъ стана причина да се даватъ често скжпи жертви. Особено бие въ очи небрѣжността, съ която турцитѣ сж укрѣпили своята позиция при Люле Бургасъ. Причина за това може да е била отчасти липсата на врѣме и на шанцовъ инструментъ. Но то се дължи отчасти и на недостатъчното

схващане още отъ мирно врѣме значението на добритѣ изкуствени закрития. Плиткитѣ пѣхотни окопи на явно личащия стрѣмень брѣгъ на р. Карагачдере не дефилираха стрѣлцитѣ отъ шрапнелнитѣ куршуми и съ своитѣ прѣсно насипани бруствери улесняваха българитѣ въ наблюденията имъ. И наистина, турскитѣ пѣхотници бѣха изгонени отъ недостатъчнитѣ имъ закрития само отъ огъня на българската артилерия. На Чаталджанската позиция турцитѣ, научени отъ загубитѣ си, употрѣбиха много умѣло лопатата.

Скоростъта на стрѣлбата и полегатостъта на траекторията и на двѣтѣ пушки биде намѣрена за съвършено достатъчна. Даже турцитѣ смѣтаха за особено щастливо обстоятелството, че нѣматъ автономическа пушка. Тѣхнитѣ стрѣлци, необучени още отъ мирно врѣме въ дисциплината на огъня, бѣха и безъ това наклонни да прахосватъ патронитѣ си. Извънредно голѣмата скоростъ на турския пѣхотенъ огънь личи отъ огромнитѣ камари гилзи и патронни тенекийки, които характеризиратъ турскитѣ позиции за стрѣлба. Българитѣ пестѣха много повече патронитѣ си. На тѣхнитѣ позиции, покрай неизбежнитѣ закрития за главата, се виждатъ обикновено сравнително малко гилзи. Доста често сж пуцани залпове, но безъ особенъ успѣхъ.

Не е чудно, че пѣхотниятъ огънь се оказа безрезултатенъ противъ артилерийска прислуга скрита задъ щитове. Напримѣръ: единъ български пѣхотенъ полкъ, който бѣше завзелъ на 4 ноемврий Илери Табия, не успѣ да спре огъня на турскитѣ батареи на около 600-800 метра прѣдъ него. Поддържани отъ своята пѣхота, тия батареи скоро добиха надмощие надъ противника.

Отъ различни мѣста се твърди, че дѣйствието на пѣхотния куршумъ противъ живи цѣли не било достатъчно. Въ подкрѣпа на това твърдение привеждатъ не-

оспоримия фактъ, че 80 % отъ раненитѣ, които сж могли да напуснатъ бойното поле, сж били излѣкувани, и че ранени въ ржцѣтъ и краката, даже такива съ рани въ бѣлия дробъ и въ корема, сж можели, безъ да имъ е била оказана първа помощъ на самото мѣсто, да достигнатъ сами до прѣвѣрзочнитѣ пунктове и дори да изминатъ значителни разстояния. Изказа се желанието да се увеличи калибърътъ или да се измѣни куршумътъ, та раненитѣ да не могатъ да се връщатъ излѣкувани въ частитѣ си прѣди свършването на войната.

Вѣрността на тия наблюдения не може да се оспори. Но наблюдателитѣ, повечето отъ които сигурно сж били въ тила на войската, не сж видѣли многото случаи на минутна смъртъ. Около 30 % отъ всички ранени сж умрѣли на полесраженията.

Нѣкаква значителна разлика въ дѣйствието на българския манлихеровъ и на турския островърхъ куршумъ изглежда че не е била констатирана. Поради неособенитѣ грижи, съ които сж се отнасяли къмъ раненитѣ и отъ двѣтъ страни, мжно може и да се направи сравнение. Въ всѣки случай изглежда, че по-голѣмиятъ стремежъ на турския островърхъ куршумъ да измѣня положението си въ тѣлото е ималъ за послѣдствие по-голѣми изходни дупки, значи и по-голѣма опасностъ за инфектиране, и че по-голѣмата му начална скоростъ е произвеждала на близки разстояния по-голѣми разкъсвания на мускулитѣ.

Б. Картечници.

Всички офицери и войници, които сж стояли въ сферата на картечния огнь, казватъ единодушно, че неговото морално и материално дѣйствие било твърдѣ голѣмо. Но картечницитѣ оказваха своето дѣйствие, естествено, само тогава, когато можеха да обхванатъ

голѣми цѣли на не много голѣмо разстояние. Напримѣръ, въ боя при Люле Бургасъ дѣйствието на българскитѣ картечници биваше отлично, когато турцитѣ отиваха въ контратака, а пъкъ до тогава то си оставаше незначително. Естествено, голѣми цѣли се явяваха твърдѣ рѣдко.

Употрѣбата на цѣли картечни роти съставляваше изключение. Обикновено взводоветѣ, дори и отдѣлнитѣ картечници, биваха разпрѣдѣляни поединично между частитѣ на бойната линия, тъй като всички части искаха да бждатъ подкрѣпени съ картечници, чиято липса понасяха трудно, главно по морални причини. При атаката българитѣ държаха картечницитѣ си на първо врѣме поназадъ, поради слабото имъ дѣйствие на далечнитѣ разстояния, и ги изкарваха на позиция чакъ тогава, когато стрѣлцитѣ бѣха вече достигнали сферата на дѣйствиелния пѣхотенъ огънь. Тогава картечницитѣ се изнасяха на най-прѣдната линия. Картечници безъ щитъ и безъ землени закрития не устояваха дълго на артилерийския огънь.

Отлични резултати даде товаренето на картечницитѣ на товарни животни, само че самаритѣ обикновено се оказваха недостатъчно солидни. Товарнитѣ животни слѣдваха много по-лесно картечницитѣ си въ боя, отколкото би могли до слѣдватъ колата за возенето имъ, затова и при прѣслѣдването, и при отстъплението тѣ бѣха винаги подъ ржка за натоварване на картечницитѣ.

Конница.

Поради особеноститѣ на военния театъръ, и турската, и българската конници не можаха да играятъ нѣкаква значителна роля. Шосета се срѣщатъ рѣдко, и меката почва уморяваше извънредно много недобрѣ охраненитѣ коне, особено по мѣстата, на които станаха

първите боеве. Прѣзъ и слѣдъ дъждовни дни едва можеше да се отива въ другъ алпуръ, освѣнъ ходомъ. Когато трѣбаше да се напуснатъ горѣ-долу отжпканитѣ пжтища, конетѣ едвамъ извличаха изъ калѣта единъ кракъ слѣдъ другъ. Затуй мжчно се отиваше даже до съсѣдната колона за свръзка. Това обяснява и слабото разузнаване и на двата противника. Прѣзъ цѣлата война не е произвеждана ни една конна атака. Българската конна дивизия дѣйствиуваше твърдѣ въздържано още въ първитѣ дни слѣдъ обявяването на войната, когато силитѣ на конетѣ още допущаха атака въ коненъ строй. Турската конница, напротивъ, проявяваше на първо врѣме по-голѣмъ устремъ и се помжчи да забави българското напрѣждане. Слѣдъ това тя биде оттеглена на лѣвия флангъ на източната армия, защото настжплението на българитѣ къмъ Одринъ бѣше извѣстно, и трѣбаше, слѣдователно, да се установи, до кждѣ се простира тѣхниятъ лѣвъ флангъ. Поради това турското командуване остана твърдѣ дълго безъ каквито и да било свѣдѣния за неговото настжпление.

Турската конна дивизия обстрѣля слѣдъ това съ артилерийски огнъ една българска колона и въ завързалия се бой подкрѣпи лѣвия флангъ на източната армия съ артилерия и картечници. И при общото отстжпление тя запази дълго врѣме съприкосновението съ противника и констатира, че българитѣ не прѣслѣдватъ. При Люле Бургасъ тя се опита безуспѣшно да задържи съ спѣшенъ бой атакуващия. Неуспѣшниятъ изходъ на тоя бой и особено една паника при възсѣдането я принудиха къмъ повторно отстжпление, отъ което тя се повърна чакъ на другия день слѣдъ пладне. Затова Абдулахъ Паша бѣше намислилъ да разформира конната дивизия. Когато отсетнѣ се наложи отстжплението на източната армия, тая дивизия биде употребена цѣлесъоб-

разно за замедляване на българското настъпление и достави достатъчни свѣдѣния за него.

Отъ малкото турски конни полкове бѣха сформирали една конна дивизия, и на корпуситѣ останаха толкова малко конници, че тѣ не можеха да разузнаватъ, макаръ и въ най-ограничени размѣри, дори прѣдъ собствения си фронтъ. Не може да се оспорва, че турската конница се оказа твърдѣ полезна и особено че принуди българската конница да дѣйствува твърдѣ въздържано. И при все това умѣстенъ е въпросътъ, дали не би било по-добрѣ, ако корпуситѣ бѣха снабдени съ повече конница и ако бѣше сформирана макаръ и слаба армейска конница.

Въ това отношение българитѣ не стояха по-добрѣ отъ турцитѣ. Поради оскудеността на конницата си, дивизитѣ неможеха да разузнаватъ. Това неудобство неможа да отстрани и безъ това слабата дѣйностъ на конната дивизия. Българската конница има картечници, но нѣма артилерия, докато пъкъ турската конница разполагаше съ конни батареи. Това обстоятелство обяснява, може би, нейната въздържаностъ въ дѣйствиата.

При голѣмия безпорядкъ, въ който се извърши турското отстъпление слѣдъ боеветѣ при Лозенградъ и Люле Бургасъ, и при страха отъ прѣслѣждане на българската конница, който страхъ, по единодушни изявления, царувалъ всрѣдъ разколебанитѣ турски войски, една енергична конна дивизия, снабдена съ артилерия, би пожънала невъобразими успѣхи.

За издържливостта на конетѣ на българската конница липсватъ подробни свѣдѣния. Знае се само, че загубитѣ въ коне сж много голѣми. Въ турската конница купенитѣ отъ Европа коне стояха много по-долу отъ малкитѣ азиатски коне. Тия послѣднитѣ, въпрѣки лошатаковка, не закуцваха. Въ голѣмитѣ прѣходи тѣ надмина-

ваха европейскитѣ дори и по бързината си. Прѣди всичко друго тѣ понасяха бивакирането въ лошо врѣме по-лесно, защото бѣха по калени и се задоволяваха съ по-малко храна. И въ турската конница бѣха извънредно голѣми загубитѣ въ коне, особено отъ европейски породи. Въ първитѣ три седмици тѣ възлизаха вече на 60 % отъ всичкия конски съставъ, отъ които само 10 % убити или ранени. Това може да се отдаде въ голѣма степенъ и на лошото хранене. Но все пакъ тоя опитъ ни налага внимание, защото лошо врѣме и лошо хранене човѣкъ може да очаква въ всѣка война. Извънредно много коне излѣзоха изъ строя поради набивки.

Всички намиратъ цѣлесъобразно въоръжението на конницата съ пики. Особено изтъкватъ тѣхното морално въздѣйствие. Това изпъквало особено при срѣщитѣ на разездитѣ. Затова назначаваша разезди най-често отъ единствения въоръженъ съ пики коненъ полкъ.

Д. Артилерия.

Снабдяването на коннитѣ дивизии съ артилерия се оказа необходимо. Турцитѣ употребиха конната си артилерия много пжти съ голѣма полза. Но подвижността на тѣхнитѣ конни батареи въ дъждовно врѣме на бѣше достатъчна. Тѣ много замедляваха на разкаляна почва движението на конната дивизия. При отстъплението слѣдъ боя при Лозенградъ стана нужда да се придаватъ къмъ всѣка батарея по два ексадрона, за да я извлѣкатъ. И, при все това, нѣкога изминаваха съ неизказани усилия само по 1 $\frac{1}{2}$ клм. на часъ.

Въ сравнение съ германскитѣ, българтитѣ и турскитѣ дивизии имаха малко артилерия. Българитѣ имаха на дружина около 3 полски орждия, турцитѣ на табуръ (наистина по-малоброенъ отъ българската дружина) само 2. А числото на гаубицитѣ бѣше толкова малко, че

тѣ едва играха нѣкаква роля. Вънѣ отъ това, турскитѣ редифски корпуси или нѣмаха никаква, или имаха съ-всѣмъ малко артилерия и за това бѣха принудени да се опиратъ на низамскитѣ корпуси. Сжшо тѣй и числото на планинскитѣ батареи и на двамата противници бѣше твърдѣ малко. Но опитътъ скоро показа, че на тоя воененъ театъръ голѣма частъ отъ полската артилерия трѣбва да бжде въоръжена съ планински орждия, защото само тѣ иматъ достатѣчна подвижностъ за всѣкакви случаи. Всичкитѣ други видове орждия не можеха да слѣдватъ пѣхотата си по разкаляната почва. Това обяснява голѣмото прѣдпочитане, оказвано отъ двата противника на планинската артилерия. Туй прѣдпочитане продължи и слѣдъ войната и има за послѣдствие по-голѣмото внимание, което се оказва сега на тоя родъ оржие.

Недостатѣчната полска артилерия доведе отъ само себе си до употрѣба на артилерията по отдѣления. На българска страна стана дори раздробяване на артилерията, понеже дивизиитѣ поставяха бригадитѣ въ походнитѣ движения обикновено паралелно и разпрѣдѣляха артилерията между тѣхъ. Бригадитѣ употрѣбяха артилерията си самостоятелно. Изобщо може да се каже, че липсваше управление на голѣми артилерийски единици. Нигдѣ не се съзира желание за общо управление на дѣйствиата на голѣми артилерийски маси и за съсрѣдоточаването имъ на рѣшителния пунктъ.

Въ срѣщнитѣ боеве въ началото на войната българската артилерия не се двоумѣше да послѣдва по пѣтитѣ своята пѣхота, за да може да я подкрѣпи ефикасно. По-сетнѣ тя почна да дѣйствува по-въздържано и да заема почти изключително закрити позиции. Въ такъвъ случай, принудена и отъ конфигурацията на терена, тя често заемаше позиция на максималната си далечностъ и не можеше да поддържа достатѣчно своята

пѣхота. Нѣколко батареи, за да отстранятъ тая не-
сгода, настѣпиха като придружающии по откритата мѣст-
ность прѣдъ Чаталджанската позиция, но бидоха уни-
щожени прѣди още да откриятъ огънь.

Турцитѣ прѣдпочитаха маскираната позиция като
по-съотвѣтна на обучението на прислугата, отколкото
съвършено закритата позиция, и защото тя прѣдставяше
това прѣдимство, че прислужниците виждаха постоянно
своя началникъ, чието влияние и личенъ примѣръ под-
държаше тѣхния духъ. Освѣнъ това, тая позиция да-
ваше възможность да се натъркалятъ орждията на гре-
бена за отбиване на пѣхотната атака: скоро бѣха се
убѣдили, че прѣдлежащата мѣстность може да се вла-
дѣе сигурно и промѣнливитѣ моменти на пѣхотния бой
могатъ да се използватъ бързо — поне при това съ-
стояние на обучението на турскитѣ мѣраци — само съ-
право мѣрене. По сжщата причина, особено при отбра-
ната, тѣ излизаха на открита позиция твърдѣ често и
безъ особени несгоди, стига само заемането на пози-
цията да ставаше укрито отъ погледитѣ и изстрѣлитѣ
на противника.

Маскиранитѣ позиции се издаваха скоро съ дима
и съ блѣсъцитѣ. Но и закрититѣ батареи биваха често
откривани по тия сжщитѣ признаци, щомъ не се нами-
раха достатъчно низко подъ линията на дефилирането.
Такива позиции прѣдставяха тогава всички неудобства на
маскиранитѣ позиции, безъ да иматъ тѣхнитѣ прѣдим-
ства. Достатъчно дълбоко закрититѣ позиции, напротивъ,
едва ли сж бивали нѣкога откривани, понеже нѣмаше
въздухоплавателно разузнаване, а и разузнаването от-
страна бѣше невъзможно поради голѣмата дължина на
фронтоветѣ. Наблюдателнитѣ пунктове на закрититѣ ба-
тареи пъкъ често биваха открити благодарение на непрѣд-
пазливото държане на наблюдателя или на изпратени
до него ординарци.

Българитѣ се пристрѣлваха обикновено доста повърхностно. Слѣдъ бѣгло хващане въ вилка тѣ прѣминаха къмъ група или на поражение, безъ да сж регулирали прѣдварително запалката. Слѣдствието бѣше прѣкомѣрно прахосване на бойни припаси безъ съответенъ резултатъ, тъй като прѣсканията ставаха обикновено много високо. Въ по-голѣмата частъ на турскитѣ батареи стрѣлбата, особно въ началото, сигурно не е била по-добра, отчасти дори по-лоша. И тѣ прахосваха много снарядитѣ си, та Махмудъ Мухтаръ Паша намѣри за умѣстно да даде заповѣдъ да се стрѣля само по дѣйствително заслужаващи внимание цѣли.

Българитѣ мѣнѣха само въ рѣдки случаи позициитѣ на батареитѣ си. Тѣ гледаха да разрѣшатъ всички задачи отъ една позиция. На това е оказвало влияние сигурно и лошото състояние на конетѣ, както и страхътъ отъ свързанитѣ съ промѣната на позицията жертви. Турскитѣ батареи, напротивъ, често мѣнѣха нощъ позициитѣ си, когато противникътъ бѣше успѣлъ да ги открие и да се пристрѣля. На Чаталджа почти всѣко отдѣление имаше къмъ края нѣколко приготвени позиции които използваше промѣнливо. При това често се случваше, че противникътъ незабѣлѣзваше промѣната на позицията, и на първо врѣме продължаваше да обстрѣлва напуснатата позиция.

Българската артилерия, както и българската пѣхота, си служеше по принципъ съ землени закрития. Тоя обичай полека-лека се установи и у турцитѣ, тъй че въ края на войната едва ли имаше артилерийска позиция безъ окопи. Но тия окопи не бѣха винаги полезни. Върѣдъ храсталацитѣ често пжти тѣ само показваха позицията по-ясно, отколкото ако орджията бѣха поставени умѣло между храститѣ.

За дѣйствието на артилерийския огънь има много различни мнѣния. Слѣдъ като бѣ опровергано невѣрното съобщение, че българитѣ дължели своитѣ побѣди главно на своя артилерийски огънь, възгледитѣ се измѣниха тъкмо въ обратна смисълъ. Почнаха тукъ-тамъ да не отдаватъ заслуженото на артилерийския огънь — мнѣние, което явно има за причина лошото обучение и стрѣлбата на прѣголѣмо разстояние. И двата тия възгледа сж еднакво далечъ отъ истината.

Полската артилерия бѣше принудена да стрѣля на прѣголѣми разстояния отъ конфигурацията на терена, която допускаше само открито доближаване до противника. А откритото доближаване до готовъ за стрѣлба противникъ, естествено, бѣше свързано съ голѣми загуби. Затова и у двата противника изникна желание за оръдие съ по-голѣма далечностъ и съ по-дѣйствителенъ снарядъ, което да позволява да се води артилерийска борба отъ по-голѣми разстояния и подъ чиято закрила леката полска артилерия да може да се доближи до неприятеля на разстояния за дѣйствителенъ огънь.

Шрапнелътъ биваше употребяванъ често пжти за обстрѣлване на цѣли, за които не е прѣдначенъ. Противъ пѣхота въ доста дълбоки окопи и противъ окопани щитови батареи той не може да окаже и не оказва никакво значително дѣйствие. И противъ умѣло приспособени къмъ мѣстността и неправилни вериги той не оказва голѣмо дѣйствие. Оказа се, че подобни цѣли, гледани откъмъ фронта, прѣдставятъ твърдѣ малко уязвима повърхностъ. Българитѣ намаляваха още повече тая повърхностъ, когато трѣбваше да стоятъ изложени на шрапнеленъ огънь, съ това, че закриваха главата си съ лопатата. Сжщо тѣй ранецътъ, който не се пробива отъ шрапнелния куршумъ, закриваше гърба имъ. При добра височина на прѣсканията шрапнелитѣ произвеж-

даха задоволително дѣйствие противъ цѣли, които могат да се ударятъ отпрѣдъ, като напр. противъ настѣпващи стрѣлци. Дѣйствието имъ бѣше недостатъчно само противъ конетѣ: тѣ продължаваха да вървятъ извѣстно врѣме даже съ нѣколко куршума въ тѣлото си. Че шрапнелътъ при високо прѣскане нѣмаше достатъчно сила и причиняваше само контузии, се разбира отъ само себе си и не доказва нищо противъ неговата употреба. Шрапнелътъ съ малко разтворение на конуса не даваше достатъчно поражения противъ вериги на голѣми интервали. Затуй изникна желание за снарядъ съ по-широка бита площъ по фронта, тѣй като войната прѣдставя повече широки, отколкото дълбоки цѣли.

За дѣйствието на гранатитѣ не се знае много нѣщо, тѣй като тѣ се носѣха само въ ограничени размѣри и се употребяваха само тогава, когато нѣмаше шрапнели или пѣкъ запалката не стигаше. Гранатитѣ и на двѣтѣ артилерии имаха само ударна запалка. Изобщо малкитѣ гранатни парчета имаха малка пробивна сила. Но има свѣдѣния и за успѣшно дѣйствие противъ артилерия на открита позиция. Тѣй, двѣ турски планински батареи успѣха на 9. октомврий отъ закрыта позиция да накаратъ въ 15 минути и на 3400 метра да замълчатъ двѣ български батареи на открита позиция.

Разходътъ на бойни припаси, естествено, бѣше твърдѣ различенъ. Много батареи бѣха принудени да стрѣлятъ рѣдко поради липсата на снаряди. Отъ друга страна, една батарея дала за единъ часъ повече отъ 400 изстрѣла. Друга една батарея изстрѣляла при Люле Бургасъ за петъ часа повече отъ 1000 снаряда — нѣщо, което, впрочемъ, много изморило прислугата.

Поради обикновено бистрия въздухъ по тия мѣста противникитѣ можеха да се наблюдаватъ и на голѣми разстояния. Димътъ отъ прѣсканията на врѣме можеше добръ да се наблюдава. Напротивъ, ударитѣ на шрап-

нелитѣ и гранатитѣ на полскитѣ орждия въ мека почва и въ хресталака трудно се наблюдаваха.

Тежката артилерия, поради малочисленостѣта си, не можа да играе голѣма роля нито у турцитѣ, нито у българитѣ. А между това и двата противника даваха голѣма цѣна на нейното употрѣбление, защото само при-сѣтствието ѝ упражняваше голѣмо влияние върху духа на войницитѣ, по-голѣмо отъ това на полската артилерия. Това ѝ влияние се увеличаваше още и поради обстоятел-ството, че тежкитѣ гранати причиняваха много опасни и болѣзнени рани. Къмъ всѣка българска армия бѣше придадено отначало по едно отдѣление 12 с/м. полски гаубици. Двѣ отъ тѣхъ останаха подъ Одринѣ, тѣй че само едно взе участие въ боеветѣ при Люле Бургасѣ и Чаталджа. Двѣ батареи отъ това отдѣление бѣха на 16 октомврий на позиция западно отъ с. Карагачъ и много допринесоха за пропжждането на турската 4-а дивизия отъ позициитѣ ѝ*). Въ боеветѣ на Чаталджа на 4 и 5 ноемврий тритѣ български гаубични батареи сж обстрѣлвали, както изглежда, прѣдимно окопани турски батареи на открита или маскирана позиция, безъ да успѣятъ да имъ нанесатъ чувствителни поврѣди. Наистина, констатирани сж отдѣлни случаи на разрушения на материалната частъ; но все пакъ, по единодушното мнѣние на очевидци, дѣйствието на гранатитѣ при та-мошната обикновено мека почва било слабо. Тѣй на-примѣръ, една гаубична граната паднала на 3 1/2 метра задъ единъ набюдателенъ пунктъ и наранила само единъ подофицеръ съ отскочилитѣ отъ удара камъчета. Дѣй-ствието на българскитѣ гаубични шрапнели противъ подходящи цѣли и при добра височина на прѣскането било, напротивъ, добро. Тѣй, една гаубична батарея, на позиция при чифликъ Теке, сѣвероизточно отъ Бунаръ Хисаръ, фланкирала успѣшно долината на Карагачдере.

*) Помена севече, че това бѣха двѣ несс. бат. отъ 5. арт. п. Б. Пр.

Очудва обстоятелството, че турцитѣ не изгубиха ни една гаубична батарея. Това се дължи вѣроятно на обстоятелството, че при отстъплението тѣ сж били прашани назадъ най-рано. Повечето участници въ войната сж на мнѣние, че занапрѣдъ на гаубицитѣ, поради по-голѣмото дѣйствие на тѣхния снарядъ и поради растящето употребление на полски укрѣпления, ще се падне да играятъ по-голѣма роля.

Всички очевидци изтъкватъ силния мораленъ ефектъ на артилерийския огънь дори и при слабо материално дѣйствие. Особено пѣкъ стоенето въ бездѣйствие подъ шрапнелния огънь на противника, даже когато той — поради високитѣ прѣскания — е слабо дѣйствителенъ, подлага на тежко изпитание стойкостъта на войскитѣ: мисълъта, че ще послѣдва вторъ редъ съ по-низки прѣскания, дѣйствува утомително. Затуй на много мѣста турскитѣ части, слабо окопани, не устояваха на българския артилерийски огънь, макаръ и да не бѣха прѣтърпѣли значителни загуби.

Малкитѣ прѣходи на артилерията ставатъ понятни, когато човѣкъ си прѣдстави недоброкачествения и недобрѣ храненъ конски съставъ и на двѣтѣ страни. По липса на шосета орждията въ дъждовно врѣме затъваха, и ставаше нужда да се теглятъ цѣлъ день, съ най-голѣми усилия, докато въ останалата частъ на Европа запряжкитѣ малко се изморяватъ, когато войската се движи по пжтищата. По меката тракийска почва бѣха изключени всѣкакви по-усилени алюри. Това обяснява закѣснѣнието или дори непристигането на артилерията на бойното поле въ срѣщнитѣ боеве на 9 октомврий, както и загубата на толкова много орждия отъ страна на турцитѣ при отстъплението. Въ такава почва трѣбва да се държи смѣтка за слабата подвижностъ на артилерията.

Обстрѣлването на дѣйствително закрыта артилерия се оказа навредѣ като безполезно прахосване на бойни припаси. При дългитѣ фронтове наблюдението отъ страна ставаше невъзможно. Въздухоплататели липсваха. Но и противъ батареи на наблюдаема позиция често пжти се постигаше само слабъ ефектъ. Това се обяснява съ обстоятелството, че почти всички орждия бѣха окопани и имаха щитове. А противъ щитоветѣ шрапнелтъ не оказваше никакво дѣйствие. Дѣйствието на гранатитѣ пѣкъ, дори и на гаубичнитѣ, се намаляваше значително поради меката почва и земленитѣ насипи, толкова повече, че конфигурацията на терена налагаше да се стрѣля отъ по-голѣми разстояния. Затуй турцитѣ можеха безъ страхъ да заематъ открити позиции, отъ които можеха да обстрѣлватъ по-добрѣ подвижнитѣ цѣли, които имъ се прѣдставяха. Много турски батареи, по свидѣтелството на очевидци и по слѣдитѣ на позицията, сж били силно обстрѣлвани на ударъ и на врѣме, безъ да бждатъ извадени изъ строя.

Затова и ни единъ отъ противниците не можа да смачка артилерията на другата страна. Често дори не е правенъ и опитъ за това. Съ малки изключения, батареитѣ обстрѣлваха главно неприятелската пѣхота. Тѣй се обясняватъ голѣмитѣ загуби на пѣхотата, особено при атаката. Ясно е, че тия загуби щѣха да бждатъ по-малки и изгледитѣ за успѣхъ на атакитѣ по-голѣми, ако на полската артилерия бѣше се удало да потуши или поне да отслаби огъня на неприятелската артилерия. Затова слѣдъ свършването на войната всички участвували армии поискаха да се придадатъ окончателно къмъ корпуситѣ далекобойни орждия съ мжщъ снарядъ, защото тия орждия, отъ една страна, дѣйствуватъ по-ефикасно противъ материалната частъ, а, отъ друга страна, поради далекобойността си, мо-

гата да обстрѣлватъ флангово цѣли прикрити откъмъ фронта.

Много пжти за запряжка или за допълване на запряжката на полскитѣ орждия и на раклитѣ сж употребявани съ много добъръ резултатъ волове. Тѣ биваха впрѣгани и наедно съ коне и теглѣха прѣзъ меката почва орждията, наистина бавно, но много сигурно. Съ особено голѣма полза тѣ бѣха употребени за теглене на тежката артилерия.

Единство въ дѣйствиата на пѣхотата и артилерията.

Близко до ума е, че различнитѣ лица, участвували въ войната, поради различието на полученитѣ впечатления, се различаватъ много въ заключенията си относително единството въ дѣйствиата на пѣхотата и артилерията. Затуй отъ наблюденията на отдѣлнитѣ лица трѣбва да се вадятъ общи заключения извънредно прѣдпазливо.

Не подлежи на споръ, че прѣминаването прѣзъ силно обстрѣлвани отъ неприятелската артилерия мѣста прѣдставляваше за атакуващата пѣхота твърдѣ трудна задача и че пѣхотата, споредъ вътрѣшната си стойностъ, различно се справяше съ неприятелския артилерийски огнь.

Турцитѣ забѣлѣзаха, че пѣхотата чува приближаващия се снарядъ и познава, дали той е хвърленъ по нея или по друга нѣкоя цѣль. Въ първия случай всички веднага се прикриваха. Залѣгането е давало отлични резултати при обстрѣлване на ударъ; но и подъ огнь на врѣме залѣгането е намалявало загубитѣ. Чакъ слѣдъ отминаването на артилерийския редъ се продължавало движението напредъ или се заемали окопи за откриване стрѣлба.

Тукъ трѣбва да се отбѣлѣжи, че снарядитѣ могатъ да се чуютъ прѣди пристигането си само тогава, когато тѣхната скоростъ на летѣнето е по-малко отъ скоростта на звука. Сжщо тъй съмнително е, дали въ шума на единъ голѣмъ бой свиренето на идещитѣ снаряди винаги ще се чува. Но тоя начинъ на дѣйствие въ всѣки случай не трѣбва да ни служи за примѣръ.

На войски въ окопи безъ блиндажи или закрития за главата може да се заповѣда да се прикриятъ въ дъното на рова само тогава, когато неприятельтъ стрѣля на редове съ различни мѣрници и обстановката позволява кратко прѣкжсване на огъня. Но ако противникътъ стрѣля на единъ мѣрникъ и държи окопа подъ огънь, явява се опасностъ, да не би стрѣлцитѣ да останатъ, поради непрѣкжснатия артилерийски огънь, въ дъното на рова. Ако на настѣпващата пѣхота се позволява винаги да залѣга, щомъ бжде обстрѣляна съ дѣйствителенъ артилерийски огънь, настѣплението ще се замедли повече, отколкото се допуска. Затова не трѣбва никога да се прѣдоставя на войника да се прикрива по своя инициатива, а това трѣбва да става само по заповѣдь на началника, който въ всѣки отдѣленъ случай трѣбва да рѣшава, дали обстановката позволява едно моментно спиране на настѣплението или трѣбва да се продължи напредъ, ако ще би и съ цѣната на много жертви.

Въ всѣки случай начинътъ на настѣплението въ сферата на артилерийския огънь въ малки самостоятелни групички и неправилно разположени отдѣления изглежда цѣлесъобразенъ. Особено за прѣпорѣчване е, когато пѣхотата се обстрѣлва отъ съвършено закрыта артилерия, да се настѣпва съ малки отдѣления, прѣбѣгващи въ неправиленъ редъ отъ закрытие къмъ закрытие. Но въ никой случай обстрѣлването отъ страна на неприятелската артилерия не трѣбва да спира общото движение на пѣхотата напредъ.

Понеже наличнитѣ срѣдства не позволяваха да се принуди неприятелската артилерия да замълчи, пѣхотнитѣ атаки се произвеждаха обикновено подѣ шрапнелния огънь и бѣха затова твърдѣ кръвопролитни. Затова и двѣтѣ страни изказаха желание, артилерията да разчиства пѣтя на настѣплението на пѣхотата, като държи подѣ огънь неприятелската артилерия. Чакѣ слѣдѣ това тя може да обстрѣлва неприятелската пѣхота и да улесни настѣплението на своята пѣхота поне като издигне прѣдѣ противника завѣса отѣ димѣ.

Прѣдѣ лицето на бдителенѣ противникѣ прѣбѣжитѣ сѣ се удавали само тогава, когато сѣ ставали неочаквано. Това е много близко до ума и налага съкратяване на врѣмето за тѣхното подготвяне.

Придружаването на пѣхотната атака въ открита мѣстност отѣ отдѣлни батареи доведе при Чаталджа до унищожаване на настѣпващитѣ батареи, защото неприятелската артилерия не бѣ принудена да бездѣйствува.

Особено трудно бѣше да се установи, дали е постигнато надмощие въ огъня. Даже и безѣ да е билѣ подавенѣ противникѣтѣ, неговиятѣ артилерийски огънь често замлъкваше, но оживѣваше съ сѣщата сила, щомѣ се прѣдставяше нѣкоя благодарна цѣль. Такива паузи се случваха даже и тогава, когато двѣтѣ войски се намираха на най-близки разстояния една отѣ друга. Затова и неможеше да се избере моментѣтѣ на рѣшителното движение на прѣдѣ слѣдѣ постигането на надмощие въ огъня. Напротивѣ, безѣ огледѣ на надмощие въ огъня, трѣбваше да се използва веднага всѣка възможност за движение на прѣдѣ, а отѣ друга страна често пѣти отѣ новитѣ позиции трѣбваше пакѣ да се подава неприятелскиятѣ огънь.

Турскиятѣ воененѣ флотѣ пазѣше фланговетѣ на турската позиция при Чаталджа съ артилерийски огънь.

Тоя огънъ би билъ по-дѣйствителенъ, ако можеха да се прѣдаватъ на корабитѣ направенитѣ отъ земята наблюдения.

Общи заключения.

Характерно за похода въ Тракия е дългото траене на боеветѣ: даже и въ чисто срѣщния бой при Лозенградъ боеветѣ на сѣверния флангъ траяха сравнително дълго, и само на южния флангъ тѣ бѣха по-кратки, защото и двата противника напуснаха бойното поле. Естествено, въ тия дълги боеве енергията по необходимостъ отслабваше и боеветѣ се затѣгаха все повече и повече. Това обстоятелство бѣше повече въ полза на отбраняващия се, отколкото на настѣпващия, защото прѣвиятъ прѣзъ нощта си почиваше и усиливаше позицитѣ си. Затова изглежда прѣпоръчително, слѣдъ като се установятъ обектитѣ и зонитѣ на настѣплението и се изкопаятъ окопи близу до противника, прѣзъ нощта слѣдъ дневния бой да се атакува на ножъ, но не частично, както е постѣпвано въ тая война — обикновено по инициативата на по-малкитѣ началници --, а въ обща атака съ всички сили, прѣдприета планомерно отъ най-голѣмия началникъ. Въпрѣки може би по-голѣмото моментно напрежение, каквото иска подобенъ начинъ на дѣйствие, общиятъ разходъ на физически и морални сили сигурно ще бже по-малкъ, отколкото въ дълготрайнитѣ боеве, ксито въ тая война изтощиха всички сили, изчерпаха бойнитѣ припаси и направиха невъзможно всѣко прѣслѣждане.

Наново се потвърждава стариятъ опитъ, че побѣдителтъ не може да обзре напълно значението на спечелената побѣда и отъ страхъ отъ обрати не се впуска въ прѣслѣждане. Но че плодетѣ отъ побѣдата могатъ да се пожънатъ напълно само съ прѣдслѣждане до по-

слѣдния дѣхъ на войника и на коня, това не ще оспори никой, който е изучилъ резултатитѣ на тоя походъ. Страхътъ отъ обрати при безспирното, по необходимостъ непланомѣрно и несъгласувано прѣслѣждане произтича отъ опититѣ прѣзъ мирноврѣменнитѣ маневри. На маневри не избухватъ паники.

Побѣденъ е само оня, който самъ се признава за такъвъ. Желанието да се побѣди има огромно влияние върху хода на събитията. Пакъ се потвърди старата истина на военната история, че побѣдата се спечелва много повече съ морални качества, отколкото съ добро въоръжение и съ изтънко обмисленъ планъ на дѣйствиа. Въ мирноврѣменнитѣ упражнения това не се проявява и затуй лесно се оставя безъ внимание, както и неоспорваната максима, че по-доброто е врагъ на доброто. Сравнете само държането на българската 5-а дивизия при Бунаръ Хисаръ съ това на турскитѣ I и II корпуси въ боя при Лозенградъ. Българитѣ не искаха да бждатъ и не бидоха побѣдени, въпрѣки всички усилия на юначнитѣ си противници; II турски корпусъ пъкъ бѣше близу до съвършеното си разпадане, безъ да се е билъ, а I корпусъ слѣдъ отчасти успѣшенъ бой отстъпи безъ всякаква причина. Причината на това различно държане се крие въ това, че българската войска имаше въра въ себе си, въ собственитѣ си сили и въ своитѣ началници. А подобна въра може да има само войска, която въ усиленa мирноврѣменна работа наистина е научила нѣщо. Въ противенъ случай, както въ турската войска, брояща твърдѣ малко офицери, а твърдѣ много необучени млади войници или недостатъчно обучени и отвикнали отъ несгодитѣ на военната служба запасни отъ по-старитѣ набори, причината за паники е дадена отъ само себе си.

Колкото по-малка е вътрѣшната стойностъ на войската и взаимното довѣрие между нея и началницитѣ

и, толкова повече мърки трябва да се зематъ за увеличаване на моралната сила и засилване на мъжеството. Щомъ се направи всичко възможно за снабдяването на хората съ хранителни и бойни припаси и за помощъ на раненитѣ, довѣрието и мъжеството на войницитѣ се засилва. Добрѣ обучени войски понасятъ леко неизбежнитѣ несгоди и лишения на война, но лошо обученитѣ — не, защото не мислятъ, че на война всички, отъ редника до генерала, трябва да вложатъ за успѣха на дѣлото цѣлото свое. Азъ, всичката си морална и физическа мощъ. Колкото по-малко надеждна е войската, толкова повече тя иска да слѣдва примѣра на своя началникъ. Затова личниятъ примѣръ на офицеритѣ играе голѣма роля. Безъ съмнѣние, мѣстото на по-вишитѣ началници не е въ първата линия, защото съ това тѣ губятъ погледа върху общата обстановка. Но въпрѣки това тѣ трябва много пжти да отиватъ всрѣдъ войскитѣ, за да могатъ съ примѣра си да имъ подбѣйствуватъ благотворно. Това е въ сила особно при отстъпление. Разколебаната отстъпваща войска може лесно да извлѣче отъ отиването на началника напрѣдъ за разузнаване на позицията и за подготвяне на понататъшнитѣ си разпореждания. Заключениеето, че началникитѣ ѝ я напушатъ, за да спасятъ себе си. Въ такива случаи началникътъ трябва да изпрати напрѣдъ подчиненитѣ си органи, а самъ да остане при войскитѣ. „Държането на началника и неговиятъ личенъ примѣръ закаляватъ довѣрието — здравата опора на дисциплината всрѣдъ опасности и бѣдствия — и увеличатъ войската къмъ самоотвержени дѣла“.

ПРИЛОЖЕНИЕ.

Бойно разписание на турската източна армия въ началото на военните дѣйствия.

Командующъ армията: Абдуллахъ Паша.

I армейски корпусъ: Яверъ Паша (около 20,000 души).

- 1-а сборна дивизия: 9 низамски табура, 3 батареи (дѣйстви-
телната 1-а дивизия се намираше въ Албания).
- 2-а дивизия: 10 низамски табура, 6 батареи.
- 3-а дивизия: 10 низамски табура, 6 батареи;
- Редифска дивизия Ушакъ: 12 редифски табура, 2 батареи
(още на пжть).

II армейски корпусъ: Торгутъ Шевкетъ Паша (около 14,000 души).

- 4-а дивизия: 10 низамски табура, 6 батареи.
- 5-а дивизия: 12 низамски табура, 6 батареи.

III армейски корпусъ: Махмудъ Мухтаръ Паша (около 38,000 души).

- 7-а дивизия: 10 низамски табура, 6 батареи.
- 8-а дивизия: 8 низамски табура, 8 полски и 3 планински
батареи.
- 9-а дивизия: 7 низамски и 3 редифски табура, 6 батареи.
- Редифска дивизия Афионъ Карахисаръ: 9 редифски та-
бура, 3 полски и 2 планински батареи (числѣше се
къмъ XVI армейски корпусъ).
- Редифска дивизия Ангора: 9 табура, 3 батареи (отчасти още
на пжть).
- Корпусна артилерия: 3 12 с. м. гаубични батареи.

IV армейски корпусъ: Ахмедъ Абукуъ Паша (около 20,000 души).

- 11-а дивизия: 4 низамски и 4 редифски табура, 6 батареи.
- 12-а дивизия: 4 низамски и 6 редифски табура, 6 батареи.
- Редифска дивизия Измидъ: 10 редифски табура, 3 батареи.
- Редифска дивизия Чанакъ Кале (отъ XV армейски корпусъ):
8 табура, 3 гаубични батареи (дивизията бѣше още
на пжть).

Конна дивизия: Салихъ Паша.

6 конни полка, 3 картечни ескадрона, 3 батареи. Полковетъ имаха по 4 ескадрона съ по около 50 коня. Цѣлата дивизия едва наброяваше 2000 коня.

Самостоятелна конна бригада: Ибрахимъ Бей.

2 конни полка, 1 батарея, 2 картечни ескадрона. Тия полкове бѣха мобилизирани по щата—броеха около 1000 коня.

Одрински гарнизонъ: Шукри Паша (около 45,000 души).

10-а дивизия: 10 низамски табура, 6 батареи.

Редифска дивизия Одринъ: 10 табура

Редифска дивизия Баба Ески: 12 табура

Редифска дивизия Гюмюрджина: 9 табура

} най-вече
мустафъзи.

1 стрѣлковъ полкъ: 3 табура.

1 коненъ полкъ: 4 ескадрона.

Запргнатъ артилерийски резервъ: 10-и артилерийски полкъ,
2 отдѣления по 6 батареи, 3 батареи тежки гаубици,
3 батареи 10 с. м. орждия.

5 полка пѣша артилерия

2 пионерни табура.

1 телеграфна рота.

(Слѣдъ почването на военнитѣ дѣйствия влѣзе въ Одринъ
и 11-а дивизия, която вече и не можа да се присъе-
дини къмъ IV армейски корпусъ и остана въ крѣ-
постъта).

На пжтъ за Т. акия бѣха още XV, XVI, XVII и XVIII
армейски корпуси.

Въ Мала Азия се мобилизираха още XXIII и XXIV
армейски корпуси.

Въ Родопитѣ дѣйствуваха подъ началството на Яверъ Паша:

Редифска дивизия Кърджали: 2 низамски табура, 6 редифски
табура, 1 планинска батарея.

Мустафъзка дивизия Кърджали: 9 табура, 1 планинска ба-
тарея.

Пашмаклийски отредъ: 1 низамски и 3 редифски табура, 1
планинска батарея.

ПЕЧАТНА ПОГРѢШКА.

На стр. 81. редъ 9. отдолу да се чете 95 на сто
вмѣсто 5 на сто.